C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\N\Navrat do budoucnosti\Návrat do budoucnosti 2.pdb

PDB Name: Návrat do budoucnosti 2-Craig S
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.7.2007
Modification Date: 8.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Craig Shaw Gardner
Návrat do budoucnosti - 2. díl

Prolog

„Jediná věc nejistější než budoucnost je minulost.“
Sovětské přísloví
Propánakrále!
Doc Emmett Brown si nikdy nemyslel, že by se něco takového mohlo přihodit.
A všechno to začalo tak prostě. Doc Brown si dosud pamatoval tu noc, kdy poprvé provedl experiment s časem, tehdy dávno v roce 1955.
Každou chvíli měla propuknout bouřka, ke které se schylovalo po celý večer.
Na věžních hodinách byly čtyři minuty po desáté.
DeLorean, pro tento účel vybavený zvláštní super-vodivou elektrickou anténou, se řítil k elektrickému vedení.
A do věže s hodinami uhodil blesk!
Doc Brown na poslední chvíli spojil kabely.
Hák na anténě nad DeLoreanem se dotkl elektrického vedení - a 1,21 gigawattu elektrického proudu proniklo do kapacitátoru.
Pak DeLorean zmizel v budoucnosti a na místě, kde měl předtím kola, zbyly jen dvě ohnivé čáry!
Jak významný den to byl pro vědu! Doc samozřejmě nevynalezl stroj času DeLorean v roce 1955. Vždyť tenkrát přece ještě ani DeLoreany nebyly! Ne, byl to jeho protějšek z roku 1985, kdy Doc Brown o třicet
let starší a moudřejší, konečně zdokonalil kapacitá-tor a přišel na dostatečně silný pohon pro tento stroj: na plutonium.
Vyvstalo pár nepředvídaných problémů, ale to už koneckonců patří k experimentální vědě. Potom Docův asistent z roku 1985, Marty McFly, podnikl cestu časem o třicet let nazpět.
Tenkrát začaly všechny potíže. Ale kdo mohl tušit, že dospějí až tak daleko!
Ano, tenkrát v roce 1955 vyvstaly problémy. Když se tam Marty objevil a jeho budoucí matka začala koukat spíše po budoucím synovi než po Georgovi Mc-Flyovi, jak to mělo být, octla se v ohrožení celá rodina McFlyových. Situaci velmi působivě předváděla fotografie, kterou měl Marty s sebou a na níž byl s dalšími dvěma sourozenci. Jak se Marty stále víc vzdaloval od správné verze minulých událostí, tři děti na snímku se vytrácely, jako by vůbec nikdy neexistovaly.
Doc považoval onu fotografii za dokonalý doklad určitého paradoxu, kdy se při cestě do minulosti znemožňuje ta budoucnost, jak ji známe. Naštěstí se Marty a Doc dokázali s tímto problémem okamžitě vypořádat. Být to ale jediný problém, na který narazili!
Kdyby jen nebyl Doc tak zvědavý a nevypravil se do budoucnosti!
Jenomže tak učinil a už pro něho nebylo návratu. Nakrátko ho napadlo nebrat to všechno zkrátka na vědomí a předstírat, že to nikdy neexistovalo. Jenomže Marty McFly byl jeho přítel, vždyť ten chlapec mu proboha zachránil život, a když něco tak ničivého…
Doc zavrtěl hlavou. Už se rozhodl. Jakmile narazil na nějaký problém, musel se pokusit ho vyřešit. Koneckonců zodpovědný vědec nemohl ani jinak jednat!
Nasedl do DeLoreanu a nastavil na rozvodné desce čas na rok 1985, na ráno den po Martyho návratu. Vždyť nebyl důvod nedopřát Martymu klidný spánek.
Doc si pro sebe řekl, že si dají moc velký pozor a že nedojde k žádným omylům. Když byl předtím v budoucnosti, provedl určité výzkumy v oblasti časo-
vých paradoxů a zjistil, že jejich důsledky mohou být mnohem zhoubnější, než vůbec tušil.
Jenomže doktor Emmett L. Brown při veškerém svém intelektu nemohl tušit, jaké překvapivé následky bude mít to, co se právě chystal udělat.

Kapitola 1
Sobota 26. října 1985, 10.38 hod.

Nyní bylo všechno, ale úplní všechno, jiné!
Pádným důkazem byl ten vůz, celá černá a nádherná toyota s pohonem na všechna čtyři kola. A rodiče řekli, že je jeho!
Marty McFly stále ještě nemohl uvěřit, co všechno se změnilo.
Předtím, než odešel do minulosti, býval jeho otec - Marty té pravdě musel pohledět rovnou do očí hejl, který rád trávil čas tím, že se smál při televizních reprízách filmů s Jackiem Gleasonem. Hejl, který připustil, aby jeho spolupracovník Biff přenášel všechno na něho. Otec vlastně sepisoval zprávy a dělal veškerou kancelářskou práci za oba dva. A matka na to všechno reagovala tím, že se potichu stahovala ze života. Také začala pít víc, než by měla. Oba byli jako rodiče dobří, vychovali Martyho i jeho bratra a sestru jak nejlépe mohli, ale přece jen…
Předtím, než odešel do minulosti! Jak snadno se nyní s tím se vším vypořádával. Všechno to začalo kvůli jeho příteli Docu Brownovi, místnímu vynálezci, kterého všichni v Hill Valley považovali za trošku potrhlého i na kalifornské poměry. No a Doc zkrátka chtěl aby Marty k němu přišel se svou videokamerou
a zachytil na ni nejnovější Docův experiment, proměnu DeLoreanu na stroj času. A na rozdíl od většiny ostatních jeho vynálezů tento stroj skutečně fungoval a vyslal doktorova psa Einsteina do budoucnosti.
Tenkrát se objevili ti teroristé. Jak to vypadalo, tak Doc potřeboval pro pohon svého stroje času trošku plutonia, a proto přiměl ty chlápky, aby je pro něho ukradli. Přičemž jim mlhavě přislíbil, že vyrobí bomby nebo něco takového.
Doc měl tenkrát v úmyslu se vytratit, aby ho teroristé nikdy nenašli.
Jenomže teroristé měli pohříchu jiný názor.
Postřelili Doca, naštěstí ne smrtelně, jak se později ukázalo, a Martyho, který nasedl do DeLoreanu, pronásledovali. Donutili ho ujíždět před svými strojními puškami a raketomety stále rychleji, až nakonec DeLo-rean uháněl osmaosmdesát mil za hodinu. A při této rychlosti se změnil na stroj času, čímž vyslal Martyho o třicet let zpátky do minulosti.
Tehdy v roce 1955 málem všechno pokazil, ale nějak se mu přece jen podařilo dát věci do pořádku. Při tom mu trošku pomohla Docova podoba z roku 1955, které se pak podařilo vyslat Martyho včetně DeLoreanu zpátky do přítomnosti, do starých dobrých časů roku 1985.
Byl tu však jeden rozdíl, totiž že rok 1985 už nebyl totéž co dřív. Teď už Martyho otec nebyl hejl. Místo toho mu vycházely sci-fi knihy, které psal. A matka už nepila, vypadala mnohem štíhlejší a mladší. A kruci-nál, jeho rodiče teď dokonce spolu hráli tenis!
Také Biff změnil práci. Měl nyní autoservis a prováděl speciální opravy. Už nikoho nenutil, aby za něho dělal: teď právě seděl u McFlyových v kuchyni a popíjel kávu, než se dá do lakování Georgova vozu.
Dokonce i Martyho bratr a sestra se vylepšili. A v garáži trůnil Martyho vysněný vůz!
Tohle všechno se stalo s jeho rodinou a s Biffem jenom proto, že Marty trošku zazmatkoval, když pobýval v roce 1955.
Teď byli všichni šťastní, všechno
klapalo. Marty věděl, že Doc Brown měl pravdu, když říkal, že je nebezpečné poflakovat se v čase.
Jenomže Doc už zase odcestoval. DeLorean měl původně cíl v budoucnosti, nikoliv v minulosti, a Doc byl dychtivý pokračovat v experimentování. Ale Marty by byl raději, kdyby se doktor ještě chvíli zdržel, alespoň do doby, než se tady všechno uklidní. Co všechno se změnilo! Marty si říkal, že to je skvělé, a vůbec - ale když se na to člověk podíval z jiné stránky, mohly by ty změny nahánět trošku strach.
Co když s touto verzí roku 1985 taky nebylo něco v pořádku, něco opravdu vážného? Při tom všem, co se už přihodilo, kdoví, co by se ještě mohlo stát!
„Co se takhle projet, pane?“
Když se ozval dívčí hlas, Marty se otočil od auta. Byla to Jennifer, ano, Jennifer s dlouhými zlatohnědý-mi vlasy a velkýma hnědýma očima, vypadala právě tak hezky, jako když ji viděl naposled. Podle Martyho skromného názoru to byla nejhezčí dívka z celé třídy.
A také ani trošku nevadilo, že byla Martyho přítelkyní.
Takže něco, něco velmi důležitého, zůstalo stejné jako předtím.
„Jenny!“ Marty se musel ovládat, aby radostí neposkočil. „Ty vždycky potěšíš mé oči! Počkej, ať se na tebe podívám!“
Když se k ní hnal, Jennifer znepokojeně poodstoupila.
„Marty,“ řekla a trošku se přitom mračila.“Chováš se, jako bys mě týden neviděl.“
„Taky že ne!“ odpověděl Marty bez rozmyšlení.
Podívala se na něho dokonce ještě podivněji.
„Jsi v pořádku? Všechno je, jak má být?“
Aha, už to má! Marty si uvědomil, že Jennifer nemohla ani za mák tušit, co se s ním dělo. Strávil sice v roce 1955 celý týden, ale ve skutečnosti se vrátil do roku 1985 téměř v tutéž chvíli, co ho opustil, takže někdo, kdo zůstal v roce 1985, místo aby přeskakoval
v čase jako Marty a DeLorean, si o něm myslel, že vůbec nebyl pryč.
Jak někomu podobnou věc vysvětlit, aniž by vás považovali za naprostého blázna?
Ale všechno bylo v pořádku tak, jako ještě nikdy předtím, s jeho rodiči, s BifFem a také s autem. Pohlédl na dům a usmál se.
„Samozřejmě!“ odpověděl. „Všechno je výborné.“
Bylo obzvlášť výborné být zde a s Jennifer. Až do této chvíle s neuvědomoval, jak moc ji postrádal, když pobýval v minulosti. Ale když byl nyní zpátky tam, kam patřil, všechno si víc než vynahradí.
Jednou rukou Jennifer objal. Ona jeho také. Podívali se jeden druhému do očí. Marty naklonil hlavu k Jennifeřiným trošku pootevřeným rtům. Zavřel oči.
Jennifer by nikdy neuvěřila, jak dlouho čekal na tento polibek.

Oba naráz otevřeli oči, když se ozvalo nikoliv jedno, ani dvě, nýbrž hned tři pronikavá třesknutí, otřásající příjezdovou cestou, na které stáli.
Marty ta pronikavá třesknutí znal až moc dobře. Rozhlédl se, odkud zvuky přicházejí a spatřil Doca Browna, jak zajíždí s DeLoreanem k nim na cestu.
Jenomže jak Doc, tak DeLorean byli jiní. Především měl vůz vzadu něco nového, hned nad motorem: bílý kanystr s nápisem „Pan Raketový pohon." A Doc jako vždy bělovlasý a rozcuchaný - alespoň tohle zůstalo postaru. Měl na sobě oblečení dokonce ještě divočejší než obvykle: žlutou kovovou košili a přes ni dlouhou oranžovou řízu.
Doc vyskočil z auta.
„Marty!" zavolal vzrušeně. „Musíš se mnou zpátky!"
Marty přejížděl pohledem z Jennifer na Doca a zase zpět. Vrátit se s Docem? Ve stroji času? Vždyť myslel, že s tím vším je už konec!
„Kam?" zeptal se.
„Zpátky do budoucnosti!" odpověděl Doc, jako by návrat do minulosti byla ta nejobyčejnější věc na světě. Vynálezce nevyčkal na Martyho odpověď, ale rychle odpochodoval k popelnici na kraji cesty. Odhodil víko a začal se prohrabávat obsahem.
„Okamžik!" zavolal Marty. „Copak to tam děláš?"
Doc popadl banánovou slupku a pomačkanou plechovku od piva. „Potřebuji pohonnou látku." Odnesl odpad k „Panu Raketovému pohonu", nacpal ho do kanystru a nalil tam zbytek piva, pak po krátkém přemýšlení přidal ještě plechovku.
„Jede se!" zavolal na Martyho. „Rychle, nasedej!"
Cožpak Doc opravdu chtěl, aby Marty odjel do budoucnosti? Vždyť nemohl! Ne teď, ne po tom všem, co prožil!
„Ne, Docu, ne," namítal a vrtěl hlavou. „Vždyť jsem se teprve vrátil. A je tady Jennifer." Mávl rukou směrem k toyotě v garáži. „Právě se chystáme projet se v tom novém autě."
Doc přestal na chvilku se sběrem odpadků a pronikavě se na oba zahleděl. „No tak ji vezmi s sebou! Jí se to také týká!"
Že se to týká jich obou?
Marty pohlédl na Jennifer. A ona na něho.
„Okamžik, Docu," přerušil ho Marty. Tohle je možná vážnější, než si myslí. „O čem to mluvíš? Co se s námi stane v budoucnosti? Budeme mít nějaký malér?"
Doc na chvilku zaváhal: má jim povědět pravdu? Pak rychle zamžikal a zavrtěl hlavou. „Ne, ne, s tebou a Jennifer dopadne všechno dobře. Jde o vaše děti, Marty. Něco se musí podniknout s vašimi dětmi!"
S jejich dětmi?
Marty se podíval na Jennifer.
Jennifer se podívala na Martyho.
S jejich dětmi?
Oba nasedli do vozu.
Když se spolu s Jennifer vměstnával na sedadlo spolujezdce, Marty si rychle prohlédl vnitřek DeLo-reanu. Vypadalo tam všechno celkem stejně jako dříve, na palubní desce byly tři digitální ukazatele s údaji, kam se mělo cestovat v čase, dále kde jsou právě teď a kde nebo spíše kdy byl DeLorean naposled. A za nimi i nyní plál kapacitátor, ta věc ve tvaru Y, která celou tu záležitost s cestováním v čase umožňovala.
Doc naskočil na sedadlo pro řidiče a rychle nařídil časové okruhy, aby se dostali do budoucnosti. Vycouvali s autem z příjezdové cesty, rozjeli se předměstskou ulicí a zamířili rovnou k slepému konci.
„Docu," připomenul mu Marty, „měl bys jet raději opačným směrem. Takhle nebudeme mít dost velký rozjezd, abychom se dostali na rychlost osmaosmdesáti mil."
„Ulice?" odpověděl Doc a zasmál se. „Tam, kam jedeme, nepotřebujeme žádné ulice."
Napřáhl ruku k palubní desce a přehodil spínač, který Marty ještě neznal. Těsně vedle auta se ozval zvuk. Marty se vyklonil přes dvířka právě včas, aby zahlédl, jak se kola zdvihají o devadesát stupňů a zatahují se pod spodek vozu. Pneumatiky se už nedotýkaly země.
To znamenalo, že letí!
Doc se řítil k obloze.
Marty s Jennifer se na sebe podívali.
Něčemu takovému by nikdo nikdy neuvěřil.
DeLorean stoupal stále výš a všichni tři byli zaměstnáni něčím jiným a příliš vzrušeni, než aby se podívali zpátky, odkud se vznesli - aby se podívali nazpět, kde právě Biff Tannen vyšel z domu a v ruce hrdě třímal novou krabičku na zápalky, kterou si dal právě vytisknout a na níž stálo „Biffův autoservis". A žádný z nich, Doc, Marty ani Jennifer, se neotočil, a neviděl Biff a hledícího s ústy dokořán, jak DeLorean míří vzhůru k obloze a pak se ztrácí v budoucnosti.
Ale i kdyby si ho všimli, žádný z nich by nemohl
spatřit, jak Biff mhouří oči a dumá, jak je to možné, že DeLorean létá. A nikdo z nich by nemohl zaslechnout, jak si pro sebe mumlá: „Co se to tady sakra děje?" A určitě by si ani jeden z nich zdaleka nedokázal představit, jak hrozné důsledky bude mít, že Biff byl svědkem jejich odjezdu.

Kapitola 2

První, co spatřili, byla světla. Velká jasná světla, která mířila rovnou k nim, i když stále ještě letěli.
Třikrát zablesklo bílé světlo a pak se rozpršelo. Marty si uvědomil, že jsou určitě v budoucnosti. Ale neviděli nic kromě

deště a těch světel.
Planoucí světla se stále zvětšovala a Marty viděl, že jsou spojena s čímsi ještě větším, co se nejvíc ze všeho podobalo létajícímu traktoru. Ať už to však bylo cokoliv, bylo to velikánské. A mířilo to rovnou k nim.
Marty i Jennifer vykřikli.
Doc strhl volant DeLoreanu doprava. Obě vozidla se vyhnula jen o centimetry. Řidič monstrózního vozidla vystrčil hlavu z okna.
„Drž se svého koridoru, ty nádivo!“
Koridor? Marty se předklonil, aby měl lepší výhled k obloze, ze které se stále řinul déšť. No ano, byly tam koridorové značky, malé oranžové kužele jen tak se vznášející ve vzduchu.
„Co to bylo?“ zeptal se Marty, sotva popadl dech.
„Kamión,“ odpověděl Doc.
„Ale vždyť letíme!“ namítal Marty.
„Přesně tak.“ Doc převedl DeLorean na správnou stranu koridorových značek.
Vtom na ně zakřičel hněvivý hlas: „DeLoreane, vektor dvanáct, tady je dozor leteckého provozu!“
Hlas vycházel zprostředka přístrojové desky. Marty si uvědomil, že to bude něco jako rádio.
„Neoprávněně jste zabočil do leteckého prostoru pro komerční dopravu,“ pokračoval rozhněvaný hlas. „Proč kruci nebyl zapnutý váš transponder? Přepínám!“
Doc se zašklebil na Martyho a Jennifer, načež odpověděl:
„Rozumím. Máme malé technické potíže s trans-poňderem. Přistáváme kvůli opravě. Přepínám a končím.“
Marty si musel přiznat, že je velmi udiven, a nejen kvůli tomu ohromnému létajícímu kamiónu. Letecký prostor pro komerční dopravu? Transponder?
Bylo načase položit pár otázek.
„Co se sakra děje, Docu?“ optal se. „Kde jsme? A kdy jsme?“
Doc namířil s DeLoreanem dolů a přitom ukázal na časový displej.
Marty tam četl: „21. ŘÍJNA 2015, 16.29 HOD.“
„Klesáme do Hill Valley v Kalifornii,“ odpovídal Doc až příliš klidně, „a je středa 21. října 2015.“
„2015?“ opakoval Marty, „Chceš říct, že jsme doopravdy v budoucnosti?“
Náhle je obklopila létající osobní auta, která se nijak moc nelišila od DeLoreanu. Nyní museli být v nekomerčních leteckých koridorech. Zdálo se, že vozy jedou v tak prudkém dešti příliš rychle, jenomže pak si Marty uvědomil, že tady přece už nejsou silnice, na kterých by mohlo dojít ke smyku.
Kolem nich se přehnala stará otlučená kraksna s hlučným výfukem a na promáčklé zadní kapotě byly nalepené cedulky:
Brzdím kvůli ptákům!
Odhazování odpadků může zabíjet!
Toto léto podnikněte něco, co robot nedokáže - trhejte hrozny!
Odhazování odpadků může zabíjet? Marty se podíval okénkem DeLoreanu dolů. Napadlo ho, že zabíjet by mohlo cokoliv, co se shodí z takové výšky.
Marty se s tím musel vypořádat. Nebylo pro něho snadné to všechno strávit.
Samozřejmě, už předtím cestoval časem, jenomže do minulosti, kde potkal mladší obdoby svých rodičů i jiných lidí z Hill Valley. Každý si vzpomínal na minulost. Bylo to zkrátka něco, s čím se člověk mohl vyrovnat, když se tam octl. Ale cestovat do budoucnosti - být někde, kde se věci ještě nikdy nepřihodily!
Jennifer se otočila z místa, odkud hleděla z okénka. Upřela na Martyho i Doca tentýž nedůvěřivý pohled jako předtím, když jí Marty oznámil, že byl pryč celý týden a ona ho přitom viděla den předtím.
„V budoucnosti?“ zeptala se váhavě. „Marty, co tím myslíš? Jak bychom mohli být v budoucnosti?“
Marty přemýšlel, jak to všechno co nejlépe vysvětlit, ale dospěl k názoru, že takový způsob neexistuje.
Přesto se pokusil. „No tak, abys věděla, tohle je vlastně stroj času.“ Poklepal na palubní desku.
Jennifer se na něho dál hleděla. „Doc předělal De-Lorean na stroj času?“
Marty se usmál a pokrčil rameny.“To je celý Doc.“
„ Myslím, že když už se dělá stroj času z auta, tak proč to neudělat na určité úrovni,“ prohlásil doktor zvesela.
„A teď jsme v roce…2015?“ Jennifer ukázala na hlavní časový displej.
„Je 21. října 2015,“ opakoval Doc a netajil se pýchou nad svým výkonem.
„Takže jste si nedělal legraci? Opravdu můžeme zjistit, co se s námi stane!“ Na obličeji se jí rozhostil ten legrační slabý úsměv. „No, a vy jste říkal, že jsme se vzali? A že máme děti?“
Její úsměv se rozzářil, jako by se jí taková představa zamlouvala. „Kolik dětí?“ Uchichtla se. „Byla to velká svatba?“
Nyní už byla opravdu vzrušená a jak auto klesalo, rozhlížela se po Hill Valley. „Kdepak bydlíme? Jsme šťastní?“
Obrátila se k Martymu a oči jí až příliš zářily.
„A co…“
Doc se k ní naklonil a přidržel jí u obličeje něco stříbrného, co se podobalo peru. Z věci zablesklo Jen-nifer do očí modré světlo.
Jennifer se zhroutila na sedadle a upadla do hlubokého spánku.
„Docu!“ ohrazoval se Marty. „Copak to děláš?“
„Jen klid, Marty,“ uklidňoval ho Doc Brown. „Je to jenom uspávači generátor, rytmus alfa. Moc se vyptávala. Nikdo by toho neměl moc vědět o vlastní budoucnosti.“ Doc na ni znovu pohlédl. Jennifer tiše pochrupávala. „Takhle si bude po probuzení myslet, že to všechno byl jenom sen.“
Všechno jenom sen? Marty ještě nechápal.

„Ježkovy zraky, Docu, tak proč jsme ji brali s sebou?“
„Musel jsem něco podniknout!“ odpověděl naléhavě Doc. „Viděla stroj času, takže jsem ji tam nemohl jen tak nechat.“
Uštědřil Martymu úsměv pomateného vědátora. „Nedělej si starosti, ona není zásadně důležitá pro můj plán.“
Marty se pochybovačně podíval na usmívajícího se Doca a na spící Jennifer. Musel přes všechno mít trošku důvěry ve svého přítele vynálezce. Vždyť to byl koneckonců tentýž muž, který ho bezpečně přivedl z minulosti zpátky do starých dobrých časů roku 1985, i když tam Marty pobyl jen krátce.
„Tak dobře,“ odpověděl váhavě Marty, „jsi přece vědec.“
Doktor Brown upřel pozornost na řízení, protože nastávala závěrečná fáze sestupu. Přistáli mezi dvěma budovami v uličce, která se nijak zvlášť nelišila od uliček z roku 1985.
Doc vypnul půl tuctu spínačů.
„Nejdřív ze všeho,“ řekl Martymu, „musíš vystoupit a převléknout se.“
„Docu!“ Marty ukázal na vytrvalý déšť, který zkrá-pěl čelní sklo. „Vždyť leje jako z konve!“
„To nic.“
Doc se podíval na hodinky.
„Počkej tři sekundy.“
Přestalo pršet. Doc potřásl hlavou s pocitem uspokojení.
„Na chlup přesně.“ Zamyšleně vzhlédl k obloze. „Je to moc zlé, že na poště nejsou tak schopní jako v meteorologickém ústavu.“
Doc s Martym otevřeli dvířka. Marty vystoupil z DeLoreanu, ale když se obrátil k Docovi, vypadalo to, jako by si vynálezce odlepoval obličej.
„Promiň mi to maskování, Marty,“ vysvětloval Doc své počínání, „ale obával jsem se, že bys mě jinak nepoznal. Zašel jsem si na omlazovací kliniku a tam mi provedli přirozenou celkovou opravu. Odstranili mi některé vrásky, dali do pořádku vlasy a vyměnili krev, přidali mi třicet až čtyřicet let života. Taky mi vyměnili slezinu a tlusté střevo.“ Odstranil si z obličeje poslední zbytek vrstvy a prohrábl si rozcuchané vlasy.. Zůstaly nepoddajné. „Co tomu říkáš?“
Marty se musel přemáhat, aby nezíral na nového vylepšeného Doca Browna. Nevypadal vlastně příliš jinak, avšak lépe. Mladší. Mnoho vrásek zmizelo a v očích měl větší lesk.
„Vypadáš dobře, Docu,“ odpověděl Marty váhavě. „Opravdu dobře.“ Jak tak hleděl na svého trošku omládlého přítele, začal poznenáhlu chápat, kde se octl. Takže toto je opravdu rok 2015.
„Budoucnost!“ V té uličce to nevypadalo vlastně moc odlišně. Marty si říkal, že uličky jsou zkrátka uličky, jenom kontejnery na odpadky snad byly o něco
novější a hezčí. Marty si však byl jistý, že na normální ulici to bude doopravdy odlišné. O pár kroků se vzdálil od vozu.
„Jé, to se tady musím rozhlédnout!“
„Všechno má svůj čas, Marty. Máme nabitý program „ Doc vytáhl zezadu z DeLoreanu malou stříbrnou kabelu, něco jako žebradlo budoucnosti. „Tady máš oblečení.“
Marty se zadíval na vynálezce „Tak co, Docu, jak to je s mou budoucností? Vede se mi dobře, že ano?“ Na chvilku se odmlčel a snažil se přijít na to, jaká budoucnost by byla pro něho nejpříhodnější. „Jsem… no tedy… bohatá rocková hvězda?“
Doc volnou rukou zamítavě zamával. „Prosím tě, Marty, nikdo by toho neměl moc vědět o svém vlastním osudu.“
„Ovšem, Docu, máš pravdu.“ Je to pravda, pomyslel si Marty. Doc Brown se už předtím zmínil o té záležitosti s osudem - a to také byla jediná příčina, proč Jennifer spí v autě. „Ale jsem bohatý?“
Doc si povzdechl. „Kruci, snad bych tohle neměl dělat, snad bych měl zkrátka na všechno zapomenout a vrátit tě zpátky domů.“
Domů? V žádném případě nechtěl domů! Marty dospěl k názoru, že by se měl raději omluvit.
„No, mrzí mě to, Docu. Jsem zkrátka rozčilený, to je všechno. Každý chce znát svou budoucnost.“
„Právě toho se obávám.“ Doc si znovu povzdechl. Podal žebradlo budoucnosti Martymu. Ten se na ně chvilku díval a potom odtrhl lepicí pásku.
„No,“ dával mu pokyny Doc, „vysvleč si košili, obleč si bundu, obuj boty a nasaď čepici.“
Marty položil kabelu na zadní kapotu DeLoreanu. Když si začal rozepínat košili, Doc se nahnul dvířky do auta. Po chvilce vyzdvihl stále ještě spící Jennifer ze sedadla pro spolucestujícího a jemně ji položil do širokého vchodu domu na kraji cestičky.
Marty si přestal rozepínat košili.
„To ji tady jen tak necháme?“
„Je to příliš riskantní vzít ji s sebou,“ odpověděl Doc omluvně. „Nedělej si starosti, bude v bezpečí. Není na ni vidět a bude tady jenom pár minut.“
Doc si sáhl do kapsy a vytáhl z ní lístek z umělé hmoty s dvěma otvory pro oči, pod nimiž bylo natištěno KAPESNÍ BINOKULÁR. Vypadalo to jako nějaká laciná hračka z umělé hmoty, něco jako bývá prémie v krabičkách s ovesnými vločkami. Ale podle toho, jak s tím Doc zacházel, Marty vytušil, že to bude jakýsi spolehlivý, plně fungující aparát z budoucnosti.
Doc odběhl na konec uličky a podíval se binokulá-rem.
Marty si vysvlékl bílou pruhovanou košili a nechal si na sobě jenom fialový nátělník, který nosil jako spodní prádlo. Z kabely vyndal bundu, ale když si ji navlékl, trochu ho uvedla do rozpaků. Byla plandavá, nejméně o čtyři čísla větší a rukávy mu sahaly až po kolena. Jak mohl doktor očekávat, že by něco takového nosil?
Marty si natřásl rukávy. Nešlo je nějak vyhrnout nebo s nimi udělat něco jiného? Prsty se dotkl malé cedulky blízko pravé manžety - cedulky, na které stálo JEDNOVELIKOSTNÍ ÚPRAVA.

Bunda se okamžitě zmenšila, rukávy se zastavily přesně u zápěstí a boky mu látka obepínala jako šitá na míru. Po prvním otřesu si Marty pomyslel, že další překvapení budou ještě následovat.
Takže co si měl ještě dál obléknout? Marty vytáhl ze spodu kabely pár budoucích plátěných střevíců.
Doc zřejmě viděl, co Marty hledá. Strčil si binokulární lístek do kapsy a spěchal zpátky k autu.
Marty si navlékl na nohy střevíce, ale byly moc volné, podobně jako před chvilkou bunda, a nebylo jasné, jak je zašněrovat. Jenom na pravé botě byla nálepka, něco podobného jako na bundě. Po krátkém zaváhání ji lehce stiskl. Střevíce mu těsně obepnuly nohy.
„Automatické zavazování!“ zajásal Marty. „To je něco!“
Vyndal z kabely čepici a místo ní tam nacpal své dosavadní boty i s košilí. Pokrývka hlavy vypadala asi jako baseballová čapka, až na to, že byla vyrobená z nějakého zářivého materiálu, který podle všeho měnil barvu, kdykoliv se čepice pohnula.
Doc stál vedle auta. Zdálo se, že čeká na Martyho.
„Už to je, Docu,“ řekl Marty poslušně, když si nasazoval čepici na hlavu. „A co podnikneme teď?“
Doc pohlédl na hodinky a pak ukázal na konec uMčky. „Přesně za dvě minuty půjdeš tam za roh do Café 80.“
„Do Café 80V
„Je to jeden z těch podniků, které se ohlížejí za minulostí,“ vysvětloval mu Doc, „ale moc jim to nejde. Půjdeš tam a objednáš si pepsi.“ Něco hledal v kapse a pak vytáhl zmačkanou bankovku. „Tady máš padesátku.“
Marty si vzal bankovku. Vypadala skoro jako peníze, na jaké byl zvyklý, i když měl co do činění spíše s deseti a dvacetidolarovými než s padesátidolarový-mi bankovkami. Doktor se tady choval hrozně štědře. Padesát dolarů za jednu pepsi? No co, Doc chtěl asi mít jistotu, že Marty bude mít pro všechny případy nějaké peníze. Zastrčil si bankovku do kapsy u bundy.
„A pak tam čekej na kluka, který se jmenuje Griff,“ pokračoval Doc.
„Griff,“ opakoval po něm Marty.
„Přesně tak,“ přikývl Doc potěšen, že je Marty se vším srozuměn. „Griff se tě zeptá, co dnes večer, jestli zůstaneš doma, nebo půjdeš ven. Řekneš mu, že půjdeš ven.“ Doc zvýšil hlas, jako by následující mělo být dokonce ještě důležitější, než co doposud řekl. „Ať bude povídat cokoliv, ať se stane cokoliv, říkej, že ne, že nemáš zájem.“
Doc zamával směrem na konec uličky. „Pak odtamtud odejdi, vrať se sem a počkej na mne.“ Znovu začal zvyšovat hlas. „S nikým nemluv, ničeho se nedotýkej, nic nedělej, nikoho si nevšímej. A snaž se na nic nedívat!“
Doc to myslel opravdu vážně s nezasahováním do budoucích záležitostí. Přesto zde byly věci, které Marty nechápal.
„Já tomu nerozumím, Docu. Myslel jsem, že tohle má něco společného s mými dětmi.“
„Taky že má.“ Doc něco hledal v kabele. „V těchto šatech vypadáš přesně jako tvůj budoucí syn. Já to vím, právě jsem si to ověřil svým binokulárem…“ Odmlčel se a zkoumavě se zadíval na Martyho. „Hm,“ zabručel, pak se ušklíbl a luskl prsty. „Obrať si kapsy u kalhot naruby.“
Marty učinil, co po něm Doc chtěl.
„Dokonalé!“ prohlásil Doc.
Martyho oči pohlédly k čepici nad čelem. „Pořád mi to ještě nedochází, Docu.“
„No tak…“ odpověděl Doc váhavě. „Myslím, že nemá smysl držet to v tajnosti.“
Sáhl do jiné ze svých kapes a vytáhl z nich noviny USA Today, vydání pro Hill Valley.
Hlavní titulek hlásal „MÍSTNÍ MLADÍK VE VĚZENÍ PRO POKUS KRÁDEŽE!“ a pod tím menšími písmeny: „Gang mladistvých popírá spoluvinu.“
Jenomže Martyho zrak přitahovala barevná fotografie hned pod tím - snímek mladíka, který vypadal přesně jako Marty!

Kapitola 3

Marty si uvědomil, jak zírá. Odvrátil oči od fotografie a pohlédl znovu na Doca.
„To je můj syn? Vypadá přesně jako já!“ Znovu se podíval do novin a pokoušel se přečíst článek, jenomže tím bylo všechno ještě horší. Co může dělat, když jeho syn je ve vězení? „To je hrozné! Ale, Docu, jestli je to už v novinách…„
Doc ukázal na datum v rohu stránky: „22. října 2015.“
„To jsou zítřejší noviny,“ vysvětloval. „Proto jsme tady dneska - abychom zabránili, aby se ta věc vůbec stala.“
Marty se znovu podíval do novin. Nyní už chápal, proč ho Doc potřeboval.
Slabě pískl. „No tedy, Docu, to je nadělení!“
„Já vím,“ souhlasil Doc zachmuřeně. „A bude to ještě horší. Ta záležitost bude mít za následek, že tvá dcera se dostane do stavu těžké deprese a spáchá…„
„Má dcera?“ zeptal se Marty. To už bylo víc než nadělení! „Já mám dceru? A co udělá?“
Docovy hodinky hlasitě zapískaly.
„Sakra!“ Doc rychle .sklonil hlavu a podíval se na ciferník. „Už mám zpoždění.“
Popadl noviny a rozběhl se uličkou.
„Docu, počkej!“ křičel za ním Marty a snažil se, aby ten nával zmatku, který ho začínal přemáhat, ještě víc nezesílil.
„Kam jdeš?“
„Zadržet pravého Martyho mladšího,“ zavolal Doc přes rameno. „Ty zaujmeš jeho místo!“
Zmizel za rohem.
„Martyho mladšího?“ uvažoval Marty nahlas. „Já mu dal jméno Marty mladší? Jak může s takovým jménem dělat něco špatného?“ No počkat, není důvod zmatkovat, ten kluk přece v sobě má geny Martyho McFlye, nebo snad ne?
„No tak,“ dodal Marty, aby se utěšil, „Alespoň není hejl.“

Jenomže jeho syn měl udělat něco opravdu špatného a nyní bylo na Martym, aby zaujal jeho místo a zachránil ho.
Původní Marty se zhluboka nadechl a vyšel z uličky.
Ať je rok 2015 nebo ne, věděl přesně, kde je.
Přímo před ním bylo Radniční náměstí. Za třicet let se tam sice něco změnilo, ale stále bylo snadno poznatelné. Vždyť v roce 1985 projel po těch ulicích přinejmenším tisíckrát na skateboardu a dokonce se mu podařilo udělat dvakrát či třikrát totéž v týdnu, který zde strávil v padesátých letech. Na chvilku se zamyslel nad tím, zda v roce 2015 mládež ještě jezdí na skateboardu.
Zeleň byla skoro úplně nahrazena velkým rybníkem a fontánou, třebaže náměstí dosud rámovaly tytéž živé ploty.
Budova radnice tam také doposud stála, ale zdálo se, že se z ní stalo něco jako nákupní středisko s vyzdobeným vchodem z kouřového zeleného skla, kudy se šlo do desítek podzemních obchodů. Názvy obchodů zářily na trojrozměrném elektronickém ukazateli, byly to názvy jako Svět transponderů nebo Neomezené hydrátory.
Na zbývajících třech stranách náměstí byly také obchody, i když většina názvů se od roku 1985 změnila. Knihkupectví pro dospělé nahradil obchod nazvaný
Vzhůru nohama, „specializace od roku 1998: plastická chirurgie!“ a ve výlohách byly obrazy, reklamy na lifting obličeje anebo jednodenní nabídku implantace poprsí.
A kino také prodělalo změnu. Jmenovalo se nyní HOLOMAX a markýza oznamovala dnešní program:
PLNĚ HOLOGRAFICKÁ PLÁTNA!
Dnes hrajeme
ČELISTI 14
Režie Max Spielberg
Tentokrát opravdu, opravdu osobní film!
PŘÍJEMNĚ KLIMATIZOVÁNO!
Na rohu dosud stálo benzínové čerpadlo, jenomže na druhém podlaží jakési lodi. Na horní palubě přistálo auto, objevil se tucet robotových paží, které čerpaly benzín, kontrolovaly pneumatiky, omývaly okna. Dál v ulici byl hostinec, nazvaný Nukleární bar, a realitní kancelář 22. století. Na protější straně náměstí viděl Marty obchod s roboty („Prodej, servis, pronájem“) a také obchod s video softwarem, který měl ve výkladní skříni reklamu „Video klasika: Zápas pořádaný ve vesmíru11. No ne, pomyslel si Marty, cožpak natočili film podle tátovy knihy?
Zdálo se, že většina dopravy se přemístila do vzduchu. Auta, z nichž některá vypadala dost stará na to, aby mohla pocházet z roku 1985 či dokonce ještě z dřívějška, rychle uháněla sem a tam vzdušnými koridory. Marty by přísahal, že jeden z těch automobilových letounů byl značky Edsel. Nad tím vším byla světelná tabule, která informovala řidiče o současných podmínkách vzdušné dopravy. A byly tam také tabule jednak nahoře, jednak níž nad zemí, které vychvalovaly přednosti letecké společnosti „US lety do Vietnamu“, včetně usmívající se dvojice oddávající se surfingu. Anebo nápis „Earl Shieb IV přemění každé auto na letoun! Jenom 3.999 dolarů!“ či dokonce „Pepsi Perfect - obohacená vitamíny!“
Na celém Radničním náměstí byla vlastně pouze jediná věc, která zůstala beze změny, snad až na to, že vypadala poněkud starší. Nahoře na přestavěné radniční budově dosud byly věžní hodiny, ještě pořád ukazovaly 10 hodin 4 minuty, čas, když do nich tenkrát v roce 1955 uhodil blesk a umožnil Martymu dostat se zpátky tam, kam patřil, do roku 1985 - přinejmenším na pár hodin.
Marty zabočil do jedné z ulic. No, snad tady bude ještě pár jiných věcí, které se moc nezměnily. Ti lidé, co tam tancovali, vypadali jako Krišnovi cvoci. A obchod přímo za tančícími chlápky v šafránově žlutých úborech měl nad vchodem nápis Úvěrová finanční firma E-Z. Jedno celé nároží v oné ulici bylo zcela zbořeno přičiněním elektrické společnosti.
Ale kde je Café 80?
Na této straně ulice byl obchod se starožitnostmi nazvaný Závan minulosti. Ve výkladní skříni bylo plno věcí, které si Marty připomínal z roku 1985 nebo ještě z dřívější doby, všechno bylo pečlivě označeno nápisy. Byl zde Bitamax VCR, projektor na superos-mičku, různá svítidla, počítač Macintosh a celá sbírka lahví od minerálky značky Perrier. Vlastně jedinou věcí, kterou Marty nepoznával, byla malá stříbrná knížka s výrazným červeným názvem Greyův sportovní almanach 1950 - 2000.
Marty se rozhlížel po ulici. Měl před sebou důležitý úkol. Hned za obchodem se starožitnostmi, na rohu, kde kdysi roku 1985 stávala tělocvična aerobiku, bylo nyní Café 80.
Marty tam rychle vstoupil. Dveře se před ním samy rozestoupily. Doc Brown tu kavárnu nazval „jedním z těch podniků, které se ohlížejí za minulostí“. Zdi byly vymalovány v pastelové růžové a zelené barvě, jako převzaté z nové kriminální podívané Neřest v Mia-mi. Ale mnoho věcí tam Marty buď nepoznával, anebo vypadaly jaksi nepravě.
Napadlo ho, že některé snad pocházejí z doby po roce 1985. Když na to pomyslel, bylo všechno ještě prapodivnější. Octl se na místě ohlížení za minulostí, přičemž tam byly věci, které ještě neexistovaly! Co například byly všechny ty podivné žluté cedulky, pověšené na jedné straně, s nápisy jako „Baby na palubě“ nebo „Mrtvá žena v kufru“? K čemu by vůbec někdo chtěl používat takové věci?
Přední pult vypadal stejně jako v mnoha rychlých občerstveních, která Marty znal z roku 1985 - aspoň mu to tak připadalo - jenomže nad pultem byla velká plocha plná obrázků hamburgerů a jiných podávaných pokrmů. Každé sedadlo v podniku však mělo před sebou malou obrazovku, něco jako v případě průmyslové televize, a na všech obrazovkách probíhaly výjevy z osmdesátých let - zpravodajské šoty, filmy, video s rockovou hudbou. Ze zvukové aparatury burácela píseň o tom, že do nebe je jenom krůček, či něco podobného a Martymu připadala mlhavě povědomá. Přinejmenším tam byla dobrá kytara.
Přesto v tom podniku bylo něco divného. Marty si uvědomil, že to je kvůli obsluze. Tu neobstarávaly lidské bytosti,

nýbrž roboti s velkou obrazovkou, na které se lidské obličeje střídaly s pokrmy. Na obou stranách obrazovky, pod níž byly podnosy na jídlo, měl každý robot červená kovová křídla. Křídla? Marty doufal, že tam byla jen pro ozdobu. Jenomže sem přišel, aby učinil něco víc, než se jenom díval. Měl si něco objednat. Přešel do přední části podniku. Jeden z červenokřídlých robotů se na něho z druhé strany pultu usmál. Jeho tvář na obrazovce se ze všeho nejvíc podobala počítačově vytvořenému Ronaldu Reaganovi.
„Vítáme vás v Café '80," promluvil televizní obraz, „kde je v Americe vždy ráno, dokonce i když je už odpoledne."
Za počítačovým obličejem se linula hudba, což všechno dohromady působilo jako přespříliš dobře známá ukázka z prezidentské kampaně z roku 1985, přehrávaná s Reaganovým obrazem.
„Naše dnešní specialita," pokračovala ta reaganovska věc, „je suši opékané na mesquitu, na cajunský způsob, s thajskou omáčkou cilantro."
Marty svraštil obočí. Nevěděl, co všechno by v té míchanici mohlo být, ale znělo to hrozně. Napadlo by snad někoho opékat suši? Asi to mělo být něco trochu připomínající osmdesátá léta.
Obraz na videu zablikal a změnil se, teď se tam ukázal ten stařec s vousem a turbanem. Byl to aja-tolláh Chomejní!
„Ne!" vykřikl ajatolláh. „Je to specialita velkého satana! Žádám, abyste si dal tofu!"
Obraz se změnil, když hlas vyběhl dojemné fistule.
„No tak, jen klid." Objevilo se cosi, co měl asi být Michael Jackson. „Nebudte zlí. Tady jsme všichni přátelé." Jeho hlava poskakovala, jako by se tělo, kterq nebylo vidět, procházelo po Měsíci.
Marty se rozhodl, že bude zticha a bude dělat, co mu řekl doktor.
„No," vypravil ze sebe, „mohl bych si dát pepsi?"
Vytáhl padesátidolarovou bankovku. ,
„V hotovosti?" odpověděla váhavě obrazovka, na které byl znovu obraz Reagana. „No, bylo by snadnější použít prostě váš palec…"
„Můj palec? Jak to?" Marty se podíval nechápavě na ruku. „Víte, já zaplatím raději penězi."
„Dobrá, za placení v hotovosti je přirážka, ale… „ Ta reaganovska věc zaváhala, jako by se skutečně zamýšlela nad Martyho situací. „Tak dobře, vezmeme hotovost."
Stvoření na videu ukázalo na podnos na pultu. Marty tam položil padesátku, která okamžitě zmizela. Rychle za sebou následovalo pár elektronických zapípání a vynořilo se okénko, ve kterém se objevil zakrytý a průhledný pohár s nápisem PEPSI PERFECT.
„A tady máte nazpět," pokračoval bodře reaga-novský obraz, „je to zaokrouhlené na pět dolarů."
Z jiného otvoru vypadla šustivá, nová pětidolarová bankovka. Čtyřicet pět dolarů za pepsi? Taková byla doopravdy budoucnost?
„Ahoj McFlyi!" zavolal za ním velmi známý hlas.
Velmi známý hlas? V budoucnosti?
Marty se otočil a podíval se na muže, který seděl u napůl snědené porce suši, a z walkmanu, jenž ležel vedle něho, hlasitě zaznával přenos baseballového zápasu. Člověku, který ho oslovil, mohlo být sedmdesát nebo pětasedmdesát, ale Marty by toho podrazníka poznal kdykoliv a kdekoliv.
Byl to Biff Tannen!

Kapitola 4

„Bifle!"
Marty šel zvolna k majiteli autoservisu, který se nyní vyznačoval hlavou s řídnoucími šedivými vlasy a mnoha vráskami.
„Jo," odpověděl Biff a uculoval se stejně jako před lety. „Viděl jsem tě tady v okolí. Ty jsi kluk Martyho McFlye, že jo?"
„Jakže?" odpověděl Marty, stále ještě trochu otřesen ze setkání se svou minulostí. „Co?"
„Marty junior," řekl Biff tónem, který vyjadřoval přesvědčení, že Marty je příliš hloupý, aby na to přišel sám. „Vždyť taky vypadáš jako on. Máš velkou smůlu, chlapče," Biff se teď uculoval ještě víc. „Musí to být zlé jmenovat se po tak velkém smolaři."
Velká smůla? Smolař?
„Co tím chceš říct?" zeptal se Marty.
Biff popadl hůl, kterou měl vedle nohy. Marty si všiml, že mosazná rukojeť měla tvar zaťaté pěsti. Biff zdvihl hůl a prudce jí udeřil Martyho do čela.
„Haló?" zeptal se Biff hlasitěji, než bylo zapotřebí. „Je někdo doma? Přemýšlej, McFlyi, přemýšlej! Ten tvůj fotr, pan průserář!"
„Cože?" Marty byl naprosto zmaten. O čem to jenom Biff mluví? Vždyť otec měl nyní úspěch, vydávali mu knihy a vůbec, anebo přinejmenším míval úspěch v roce 1985! Copak snad budoucnost znovu věci změnila?
„Průserář?"
„Přesně tak." BifF se nyní zřejmě bavil. „Průserář s velkým P."
Marty však tomu odmítal uvěřit. „To nemůže být pravda!" odporoval. „Náhodou vím, že George McFly už není průserář!"
BifF zdvihl oči ke stropu, jako by nemohl uvěřit, jak je Marty hloupý. „Ne," pronášel ještě pomaleji než předtím. „George McFly nikdy nebyl průserář. Jenomže já nemluvím o Georgi McFlyovi. Mluvím o jeho synu, o tvém fotrovi! O Martym McFlyovi seniorovi."

BifF zavrtěl hlavou. „Zkrátka popadl svůj život a spláchl ho celý do záchodu.“ BifF se na chvilku přestal uculovat, jako by dokonce ani on sám nemohl uvěřit, jak hluboko Marty senior klesl.
Marty senior? Ale vždyť on je Marty senior! A on že spláchl svůj život?
„To že jsem udělal?“ zeptal se. „Totiž on že to udělal?“
Marty spatřil, jak se za BifFem snáší na parkoviště za oknem starý odřený kabriolet bez kol. Ještě před chvilkou by ho něco takového uchvacovalo. Ale ne nyní, když se dozvěděl, že se jeho život spláchl do záchodu.
Z vozu vystoupili čtyři lidé, tři mládenci a jedna dívka, načež jeden z nich zamířil rovnou do Café '80. Byl to velký chlapec. Obrovský. Měl na sobě černé kalhoty a nápadnou bundu, pod ní černou košili z kroužkového pletiva. Boty měl ozdobené ostrými kovovými rohy, jaké má nosorožec. Na hlavě měl naraženou čepici plnou ostrých kovových hrotů.
„Hele, dědo!“ zakřičel nově příchozí na BifFa a kráčel k němu přes místnost. „Říkal jsem ti dvě vrstvy laku na auto, a ne jenom jednu.“
„Hele,“ odpověděl BifF právě tak bojovně, „tu druhou vrstvu jsem tam dával minulý týden.“
„Jo,“ ušklíbl se mladší z obou mužů, „ale s oběma očima zavřenýma.“ Ukázal palcem ke dveřím. „Pojď ven a podívej se na to. Je to odfláknutá práce.“
Marty ten úšklebek znal. Znal vlastně každý pohyb nově příchozího. Ten mladík se až příliš podobal…nechtěl na to ani pomyslet. Ale přesto se musel zeptat, i když jedna část jeho osoby to opravdu nechtěla vědět.
„Heleďte, vy dva jste příbuzní?“
BifF se podíval na Martyho a svraštil obočí. Znovu zdvihl hůl a udeřil mosaznou rukojetí Martyho do hlavy.
„Haló?“ vykřikl ještě hlasitěji než při prvním ponižujícím činu. „Je někdo doma?“ Zamával na něho holí. „Copak si myslíš, že mi GrifF říká dědo jen tak pro nic za nic?“
Ale sakra! Marty se podíval na BifFovu teenage-rovskou obdobu.
„ To je GrifF?“ zašeptal. Ten GrifF, kterému musí také čelit, aby zachránil svého syna? Doc Brown ho nevaroval, že budoucnost bude tak zlá.
GrifF odstrčil Martyho a se zlostným pohledem se naklonil k BifFovi. „Dědo,“ mumlal hrozivě a ukázal směrem ke dveřím. „Zdvihni ten svůj zadek a koukej padat! Za co ti sakra platím?“
Otočil se a podíval na Martyho, v jeho pohledu nebyla vůbec laskavost, shovívavost, slitování, jenom pohrdání nad tím, že něco tak bezvýznamného jako McFly smí vůbec třísnit zemský povrch.
„A ty, McFlyi,“ zavrtal tlustý prst Martymu do hrudi, „nikam nechoď. Pak jsi na řadě ty!“
Martyho se zmocnil prapodivný pocit, že toto všechno se už stalo předtím. Vzpomínal si, jak tenkrát v roce 1955 klepával BifF jeho otce Georga klouby do hlavy a křičel „Haló? Je někdo doma?“ Stejně jako nyní BifF tloukl Martyho do hlavy mosaznou rukojetí své hole! A BifF se v roce 1955 choval skoro přesně tak jako jeho vnuk tady v budoucnosti. Zřejmě když je někdo v Hill Valley teenager, buď dělá, co řekne Tannen,
anebo si to odskáče. Marty nakrásně mohl být v roce 2015, ale všechno bylo stejné jako kdysi!
Biff zamával směrem k Martymu a odcházel s Grif-fem.
„Poslouchej, Griffe,“ mumlal starý muž, „ať tě ani nenapadne půjčovat tomu mladému McFlyovi peníze, i když je snad potřebuje - ani jemu, ani jeho fotrovi.“
Biff se ušklíbl na Martyho, když ho jeho vnuk vedl ven.
„Hele, mladej, pozdravuj ode mne babičku!“
Za dvojicí se potichu zavřely dveře. i Marty pokradmu oknem sledoval, jak Griff pečlivě ukazuje všechna místa na autě, která Biff vynechal. V pozadí postávala trojice Griffových kámošů - vysoký Orientálec s vyholenou lebkou, děvče s dlouhými blond vlasy, v nichž měla ostré hroty a na rukou sed-micentimetrové nehty, a posléze pomenší mladík s po-tetovaným obličejem, celý ověšený počítači, které jako by tvořily součást jeho oblečení. Marty si uvědomil, že mezi oběma generacemi je ještě další podobnost. Tee-nagerovští Tannenové vždy mívali kolem sebe partu. A Tannenové se svou partou vždy šikanovali McFlye.
Ale nemuselo k tomu dojít. Když se Marty octl v roce 1955, změnil věci, změnil poměr sil. A když se teď octl v budoucnosti, musí znovu změnit stav. Ale jak to jen dokázat, když se celá jeho budoucnost spláchla do záchodu?
Znovu vyvstal ten zvláštní pocit z putování časem, ten pocit dejá vu, jako by jeho údělem a možná údělem všech ostatních McFlyů, kteří kdy žili, bylo nechat se týrat od někoho z Tannenů.
Ne, musí se toho pocitu zbavit. Doc pro něho poslal, protože v roce 1985 přemohl Biffa Tannena, a nyní dokáže zvítězit i nad Biffovým vnukem. Potřebovalo to jenom zachovat rozvahu, dodržovat Docovy pokyny - a doufat, že tady v roce 2015 se nevyskytne už nic jiného, co by ho mohlo zaskočit. Marty si moc přál víc vědět, jak to v budoucnosti doopravdy chodí.
Na většině drobných obrazovek kolem něj se obje-
vila rocková skupina a zazněla hudba. Poznal tu skupinu, byli to Huey Lewis and the News, a píseň se jmenovala Síla lásky. Byla to moc pěkná píseň a Marty pokyvoval hlavou do taktu. Vůbec by mu nevadilo jen tak si tady chvilku posedět, poslouchat hudbu a popíjet pepsi, jenom kdyby přišel na to, jak z ní sundat víčko.
Ale stačila vlastně jenom ta hudba. Alespoň jsou věci, na které lze spoléhat.
Tři asi čtrnáctileté dívky sledovaly obrazovku spolu s Martym. Zřejmě nesdílely jeho nadšení.
„Dejte nám s tím pokoj!“ vyjádřila se jedna z nich a zažívala. „Tyhle věci si pouštím jenom u babičky!“
„To teda jo,“ přidala se dívka vedle ní a tvářila se ještě otráveněji. „Jak tomu říkají? Rokenrail?“
Třetí dívka nevěřícně vrtěla hlavou. „Vždyť to ani nevypadá jako hudba!“
„Jo,“ souhlasila s ní první dívka. „Díkybohu, že jsme nemusely žít v osmdesátých letech.“ Zahleděla se na obrazovku. „To muselo být něco hrozného.“

Dát s tím pokoj? Hrozné? Rokenrail?
Martyho napadlo, jakou hudbu poslouchají asi nyní, ale obával se, že to vlastně ani nechce vědět. Najednou si připadal moc starý a nepatřičný. Odvrátil zrak od obrazovek a od dívek, které byly moc otrávené na to, aby se o ně zajímal.
Ale hleďme, tady se ještě něco nezměnilo. V rohu stála stará video hra „Divoký pistolník“, kterou Marty hrával v roce 1985.
Před hrou postával asi osmiletý nebo devítiletý kluk a tvářil se úplně zmateně. Když k němu Marty zamířil, pohlédl na něho.
„Jak se to hraje?“ zeptal se.
Marty se usmál. Tak o tomhle něco věděl. „Já ti to předvedu, chlapče. V tom se výborně vyznám.“ Kluk uhnul a Marty si stoupl před hrací stroj. Jenomže toto podání „Divokého pistolníka“ bylo jaksi odlišné. Už
jenom proto, že Marty nemohl najít otvor, kam hodit minci.
„Kam se tady strká čtvrťák?“ zeptal se.
„Čtvrťák?“ odpovědělo dítě. „Co je to čtvrťák?“
Marty neměl nejmenší ponětí, jaké mince se používají v roce 2015. Přejel rukou po straně hracího stroje. Copak tam nebyl otvor na mince?
Když se dotkl palcem kovové destičky, skřínka zapípala. Aha, tak tohle měl ten reaganovský robot na mysli, když říkal „použít palec“. Na obrazovce se objevila slova DIVOKÝ PISTOLNÍK, načež jako obvykle následoval návod a poslední nejvyšší výhra. No, o finanční záležitosti se bude Marty zajímat až později. Nyní musí začít hrát.
S chutí se do toho pustil a odstřeloval všechny zlo-syny a pistolníky, kteří se na obrazovce objevili v městě na Západě. Předvede tomu klukovi z budoucnosti, jak se to správně hraje!
„To na to musíte používat ruce?“ zakvílel chlapec.
„To je jako dětská hračka!“
Používat ruce? Dětská hračka?
Kluk odkráčel.
Marty pustil páku. Najednou si připadal hrozně starý.
Ale přesto si řekl, že by měl hru dokončit. Nebyla stejná jako kdysi. Odvrátil pohled od obrazovky. A spatřil sebe samého, jak za oknem kráčí hned za Biffem a Griffovou partou, ale všichni se příliš věnovali rozhovoru, než aby si ho všimli. Jeho dvojník mířil rovnou do Café '80. Je to on sám? Za oknem? Přímo před dveřmi? Marty si uvědomil, že hledí na svého budoucího syna, Martyho juniora.
„Krucinál!“ zašeptal. Nemohl přece připustit, aby ho budoucí syn spatřil, to by zhatilo všechny Docovy záměry. Jenomže jeho syn vcházel jedinými dveřmi, které tam byly.
Kam mohl Marty zmizet?
Skočil za pult a vyhnul se reaganovským automatům. Když jeho budoucí syn vešel do místnosti, schoulil se.
„Vítáme vás v Café '80,“ spustila ta reaganovská věc, „ kde je stále…„
„Pepsi Perfect,“ přerušil ji Marty junior, dříve než měl robot čas dokončit svůj projev.
„Hele, McFly!“
Marty senior vrhl zpoza pultu letmý pohled, jen aby zachytil, jak Griff vchází se svou partou dveřmi.
„Ahoj, Griffe,“ řekl junior rozpačitě, „ahoj všichni. Jak se vede?“
Griff šel rovnou k němu. „Hele, McFlyi, máš rozvázanou botu.“
Junior sklonil hlavu, aby se podíval na boty a Griff mu vrazil ukazováčkem do nosu. Parta se zasmála. Marty tomu nemohl uvěřit: jeho syn skočil na vtip, který byl starý už v roce 1955, kdy ho Biff zkoušel na Georgu McFlyovi, juniorově dědečkovi! Ale bylo to ještě horší. Třebaže byl terčem vtipu, junior se smál spolu s ostatními.
Martymu se vrátil onen pocit dejá vu, jenomže se mu svíral žaludek. Na juniorovi bylo něco, co Martymu seniorovi velmi připomínalo George McFlye jako teenagera tenkrát v roce 1955. Snad to bylo tím, že juniorovi bunda tak docela nepadla, jako by se něco pokazilo na jedno velikostní úpravě. Anebo to byly ty skvrny od jídla na bílém tričku. Nebo ty neučesané vlasy, které vykukovaly zpod čepice, která měnila barvy. No, v každém případě musel Marty senior připustit, že není divu, jestliže s ním Griff takhle jedná: jeho syn je prvotřídní mcflyovský moula.
„Tak co, McFlyi,“ uculoval se Griff, „už jsi se rozhodl, jak to bude s tou malou věcičkou dneska večer?“
Ale ne! Právě proto sem Doc poslal Martyho, aby tomuhle zamezil, a on se teď schovává za pultem, zatímco jeho syn je tam s Griffem a má si zničit život!
„No, teda,“ začal junior rozpačitě mluvit, jak zřejmě míval ve zvyku, když měl co dělat s Griffem. „Ještě nevím. Zdá se to být jaksi nebezpečné…„
Tak to je v pořádku, pomyslel si senior. Jen tak dál, ty můj synku! Jen jim to vytmav! Marty senior málem jásal. Doktor si možná s tím vším dělal zbytečné starosti. Ať vypadá jeho syn jakkoliv, kuráž rozhodně má!
„Co má být?“ Ženský člen party hleděl na juniora s úšklebkem. „Snad se nebojíš?“
Griff přikývl, jako by chtěl říct, že všichni z rodiny McFlyů mají strach.
„Tak co se děje, McFlyi?“ vyptával se. „Jdeš s námi nebo ne?“
„Totiž…“ junior zaváhal, jeho pohled přeskakoval od jednoho člena party na druhého, „…já si vážně myslím, že bych měl, jenomže bych o tom asi měl nejdřív promluvit s otcem…“
Tak to má být! Marty ve svém úkrytu za pultem sevřel pěst. Marty senior už poví synovi, co má dělat, a také řekne té partě, kam má jít!
„Takže odmítáš, McFlyi?“ uťal Griff juniorovo nesouvislé povídání.
„No,“ zamumlal junior, „tak teda ano.“ Pokusil se o zdvořilý úsměv. „Totiž chci říct, že ne, děkuji.“

Griff popadl juniora za ramena. „To je správná odpověď, McFlyi."
Zdvihl juniora a přehodil ho přes pult. Junior dopadl se zasténáním pouhý metr od Martyho.
Griffova parta propukla v smích.
„No tak, no tak," domlouvalo reaganovské video, „chovejme se slušně!"
Marty se podíval na svého budoucího syna. Junior tam ležel se zavřenýma očima.
„Jo, Griffe," mumlal, „jistě, cokoliv řekneš…„
Ne, kdepak, junior nemohl myslet vážně, co říkal. Třeštil! A nebyl schopný postavit se znovu Griffovi na odpor.
„Zůstaň tady dole a nemluv!" zašeptal mu Marty do ucha. Jeho budoucí syn slabě zasténal, oči měl stále zavřené.
Nyní to bylo na Martym, na Martym seniorovi. Zhluboka se nadýchl a povstal.
Griff ho popadl za bundu a přetáhl přes pult.
„Takže," spustil Griff tónem, který naznačoval, že už ztratil i tu malou dávku trpělivosti, kterou vůbec měl. „Teď bych chtěl slyšet tu správnou odpověď, anebo…" volnou ruku zaťal v pěst, „z tebe udělám rohlík s párkem!"
Marty se postavil na nohy, odstrčil Griffa a mimo-volně sevřel ruce v pěst.
Griff i jeho parta poodstoupili.
„No tak, no tak," bručel Griff a znovu se culil. „Od kdypak," odmlčel se a výmluvně se podíval na svou partu, „jsi tělesně zdatný chlápek?"
Marty se podíval na své sevřené pěsti. Musel se ovládat. Nechoval se tak, jak by se choval jeho syn. Doc Brown měl pravdu, měnit budoucnost byla choulostivá záležitost. Kdyby Griff a ostatní pojali podezření, mohlo by se všechno pokazit.
Rozevřel pěsti a zdvihl ruku na znamení smíru. Ale když promluvil, jeho hlas byl pevný.
„Podívej se, Griffe, odpověď je ne."
„Ne?" zeptal se Griff a vyslovil tu jedinou slabiku pomalu a hrozivě.
„Ne," zdůraznil Marty.
Otočil se a šel ke dveřím.
„Copak se děje, McFlyi?" volal za ním Griff. „Jsi zbabělec?"
Marty se zastavil metr od dveří. Najednou bylo v místnosti hrozně horko. Uvědomoval si, že jeho ruce by se chtěly sevřít znovu v pěst, a věděl, že tentokrát jde do tuhého.
Nikdo, vůbec nikdo, ještě neřekl Martymu Mc-Flyovi, že je zbabělec.
„Já ti to říkala, že má strach!" zavřískla dívka.
Mladík, který byl ověšený počítači, popadl Mar-tyho čepicí a stáhl mu ji. Mával svou kořistí, aby ho ostatní obdivovali. Marty se otočil a podíval se na partu. Musel se ovládat. Griffovo culení se změnilo ve zlomyslný úsměv.
„Jsi zbabělec, McFlyi!"
Griff a jeho družina se pochechtávali.
Nedalo se nic dělat. Budoucnost nebudoucnost, tohle si Marty nemohl nechat líbit od nikoho.
„Nikdo mi nebude říkat, že jsem zbabělec!"
Vrhl se na Griffa.
Velký mladík popadl pravou rukou něco z opasku a schoval to za zády. Ať už to bylo cokoliv, nevypadalo to jako něco moc velkého. Marty si v duchu řekl, že si musí dát pozor.
Griff napřáhl pravou ruku kupředu, jenomže nyní v ní držel baseballovou pálku. Marty neměl čas uvažovat, jak se tam vzala. Měl stěží čas uhnout hlavou. Pak vyrazil nohou a zasáhl Griffa do kotníku. Velký mladík uklouzl, což spolu s dosud napřaženou pálkou byla jeho zkáza.
Griif zaječel a dopadl na podlahu.
Ostatní členové party stáli jeden vedle druhého a v šoku zírali na Martyho.
Griff se s brumláním postavil na nohy. Obličej měl zardělý, vypadal jako nachová maska nenávisti. Byl ještě větší než dřív.
„Tak dobře, ty šmejde," procedil mezi zuby, „ty sis o to koledoval…"
Jejda, Marty věděl, že tohle je konec, pokud něco nepodnikne. Ale co?
Vzpomněl si na své zápasy s Biffem a na to, co tenkrát v roce 1955 zabíralo.
Tenkrát v roce 1955.
Martyho se zmocňovalo zoufalství.
„Hele, podívej se!" vykřikl a ukázal někam za rea-ganovské automaty.
Bylo to dost překvapivé, ale tentokrát mu Griif naletěl, právě tak jako jeho dědeček před mnoha a mnoha lety. Otočil hlavu směrem, kam ukazoval Marty.
Marty mu zasadil ránu. Griff ji zachytil ramenem a rukou zadržel Martyho pěst. Takže Griff na to přece jen neskočil, anebo aspoň ne tak moc, jak doufal Marty.
Griff se napřáhl po Martym svýma velikánskýma rukama. Marty si uvědomil, že nastal čas pro mimořádnou taktiku.
Kolenem udeřil Griffa do slabin.
Griff zhluboka zasténal a padl do kolen.
Marty si razil cestu kolem něho, ostatní členové party padali jako kostky domina. Marty vyběhl z kavárny a jen tak tak se vyhnul Biffovi, který se skláněl nad svou lakovací prací.
Marty věděl, že Griff a ostatní ho budou za chvíli pronásledovat. Přeběhl ulici rovnou k živému plotu, lemujícímu Radniční náměstí. Snad by se tam mohl schovat. Musí něco podniknout!
Z druhé strany živého plotu stály dvě mladé dívky. Obě pily brčkem připevněným k průhledným kalíškům z umělé hmoty. Marty byl na okamžik v pokušení se jich zeptat, jak se jim podařilo tu zatracenou věc otevřít.

Potom si všiml, že obě dívky stojí na aerodynamických skateboardových skútrech, na jakýchsi skate-boardech s dlouhými držadly, které byly natřeny na výrazně růžovo a byly přece jen zkonstruovány o něco lépe než to, co on sám používal v minulosti, ale výrazně se nelišily od koloběžky, kterou si tenkrát v roce 1955 vypůjčil od jednoho kluka.
A teď by si ho mohl vypůjčit znovu. Pak by Griff a ostatní neměli šanci. Jakmile se Marty postaví na skateboard, nikdo ho nemůže dohonit!
Marty přeskočil živý plot. Popadl jeden skútr.
„Heleďte, holky, potřebuji váš…“
Okamžitě se zarazil, když zjistil, že skútr nemá kola.
Když Marty popadl skútr, nebo co to bylo, dívka couvla. Řídítka byla sejmutelná, a toho Marty využil. Prohlédl si skateboard z umělé hmoty podrobněji. Dole byl řemínek se smyčkou, kam bylo možné vsunout nohu, a velkými červenými písmeny na něm bylo napsáno VZNÁŠEDLO MATTEL.
„Vznášedlo?“ podivoval se nahlas.
Postavil vznášedlo na zem. Slabě zahučelo a vzneslo se o pár centimetrů nad trávník.
„Výborně!“ zvolal Marty. Tohle byl skateboard a ještě něco navíc. Hele, takže přece jen byly v budoucnosti některé hodnotné věci!
Provlékl nohu smyčkou a zařadil rychlost. Ano, bylo to stejné jako skateboard, jenomže rychlejší, protože odpadalo tření kol, které zpomalovalo. Zamířil k radnici. Teď ať ho Griff a ostatní dohoní!
„Tamhle je!“ uslyšel Griffa křičet ze vchodu do Café '80. „Poslyš, McFlyi! Teď jsi odrovnaný!“
Marty se po nich ohlédl. Griff mával baseballovou pálkou. Marty se na ně usmál a rozjel se. Griff a jeho trojice kámošů běžela za ním.
Marty potřeboval získat určitý náskok. Usadil se na nárazníku kolemjedoucího auta, přehnal se kolem Griffových tří kámošů, kteří nemohli včas zastavit a vrátit se. Ale kde je Griff?
Vůz zahnul za roh. A tam byl Griff, čekal na Mar-tyho se svou baseballovou pálkou.
Marty viděl, že se blíží úder. Opustil vůz, uhnul před napřaženou pálkou a přistál rovnou na přijíždějícím autě.
Nebyl čas se vyhnout. Auto zabrzdilo, řidič houkal.
Vznášedlo vzlétlo nad blatníkem a kapotou, přeneslo se přes čelní sklo a střechu, pak přeletělo na druhou stranu přímo směrem k parku a rybníku před radnicí.
Marty sledoval s otevřenými ústy a poněkud popletený to, co vznášedlo dokáže. Viděl, že Griff a jeho parta běží ke svému starému autu a vytahuje z něho svá tři vznášedla - velké, ohavné věci se vším možným příslušenstvím, všechna asi pětkrát rychlejší než ta hračka, na které jel Marty.
Martyho napadlo, že se jim možná ztratí v podzemních obchodech radnice. Zatočil se nad rybníkem. Skateboard zpomalil a pak se zastavil. Marty se podíval dolů. Přímo nad vodou se ocitl bez benzínu.
Griff se zasmál.
„McFlyi, ty blbe,“ křičel. „Ty skateboardy nefungují na vodě, když nemáš šťávu!“
Jako by chtěl Griff dokázat význam šťávy, zamířil se svým vznášedlem na zem. A bylo to nějaké vznášedlo! Třikrát větší než to, na jakém jel Marty, vzadu mělo dvě trysky, navíc ploutve, nemluvě o všech těch hrotech všude dokola. Vlastně to připomínalo řetězovou pilu. A také že to tak vypadalo. Jak tak byl Marty zaskočen nad rybníkem, měl dost času si přečíst jméno skateboardu, napsané zlatými písmeny na jedné trysce vzadu: PIT BULL.
Zavrčel elektrický pohon a skateboard ožil. Griff nastoupil a znovu držel v ruce pálku. Nastartoval a udělal malý okruh, potom namířil špičku Pit Bulla vzhůru a přiblížil se k Martymu co nejblíž, jak jen bylo možné na skateboardu bez kol.
Griff se na Martyho zašklebil. Marty se snažil přimět svůj skateboard, aby se pohnul, ale podařilo se mu jenom málem ztratit rovnováhu. Skateboard zůstával trčet a Marty byl bezmocný.
Griff se zašklebil na ostatní tři členy své party.
„Zahákněte ho,“ řekl.
Dva mladíci a dívka vytáhli tři vlečná lana ze zadní části Griffova skateboardu a vylezli na svá vlastní vznášedla.
Griff sklonil pálku.
„Já mu odpálím hlavu.“
Rozjel se plnou rychlostí. Všichni čtyři mířili rovnou k Martymu.
Marty stále ještě trčel nad rybníkem na skateboar-du, který se nemohl ani pohnout. Ustrnul zrakem na Griffově pálce, která se každým okamžikem zvětšovala.
A tak tam Marty trčel a vzápětí mohl být bez hlavy.

Kapitola 5

Griff udělal obrátku a mířil zpátky.
Marty udržoval rovnováhu na vznášedle, patnáct centimetrů nad hladinou rybníka. Byl zaskočen.
Griff se pořádně rozmáchl, aby vyrazil Martyho hlavu z parku.
Marty mohl udělat pouze jednu věc. Vytáhl nohu ze smyčky a opustil skateboard.
Okamžitě se ponořil pod hladinu. Jak dopadl, vystříkla voda, která byla příliš studená. Nad ním přelétl Griffův skateboard a minul Martyho hlavu jen o pár centimetrů. A Griff nemohl svůj obrat zastavit. Jeho vznášedlo se prudce naklonilo a zamířilo s Griffem a jeho druhy rovnou k radnici.
Při pádu Marty zavřel oči. Když se ponořoval, nabral sice dech, ale jak dlouho může zůstat pod vodou?
Pod hladinou otevřel oči. Rybník byl průzračný a čistý. Marty nad sebou neviděl Griffa ani ostatní, jenom jasnou modrou oblohu.

Nahoře panoval naprostý klid.
Rozhodl se, že se nadechne.
Když se vynořil z vody, znovu otevřel oči. Nedaleko stála nehnutě ve vzduchu tři prázdná vznášedla.
A objevily se čtyři zcela čerstvé otvory v kouřovém skleněném skle v přízemí radničního nákupního střediska. Marty tušil, že každou z nich má na svědomí jeden ze členů Griffovy party.
A na dovršení všeho kolem té spouště pobíhala skupina uniformovaných hlídačů. Dokonce i ze svého stanoviště na úrovni hladiny mohl Marty rozpoznat, že jsou velice nešťastní.
Marty se chytil růžového vznášedla, které zůstalo trčet těsně nad hladinou, a plaval k břehu. Zaslechl, jak na druhém konci parku Biff křičí „Lumpové!“ Marty si nebyl jistý, jaké lumpy má na mysli. Snad vůbec všechny.
Marty se vyškrábal z rybníka. Byl celý promáčený. Jeho šaty z budoucnosti jako by vážily čtyřikrát víc než dřív, když byl suchý. Dovlekl své promočené tělo k dívence, vlastnici vznášedla. Ona i její kamarádka byly podle všeho rády, že tam zůstaly a že mohou sledovat všechen ten rozruch. Marty si odhrnul mokré vlasy z obličeje a podával dívce skateboard.
„Mockrát děkuji, holka.“
„Jenom si ho nech!“ řekla a popadla své nové vzná-šedlo, tak velké, že je stěží mohla zdvihnout. „Já mám teď Pit Bulla!“ S přítelkyní si stouply na monstrózní vznášedlo, které patřívalo GrifFovi, a odsvištěly.
Takže Marty měl nyní vznášedlo. Nebyl si jistý, zda mu doktor dovolí si je ponechat. Ale přesto uchopil skateboard pod vlhkou paži: člověk nikdy neví, kdy se taková věc může hodit.
Byl sice trošku mokrý, ale svůj úkol splnil úspěšně. Řekl GrifFovi a ostatním bez okolků, kam mohou jít. Nyní zbývalo sejít se s Docem a celý tento výlet do budoucnosti už bude patřit do dějin.
Jenže s jeho bundou se něco stalo. Byla nafouklá vzduchem a Marty slyšel na obou bocích šumět malé ventilátory. Do tváře a do vlasů mu proudil z límce horký vzduch. Na manžetě rukávu se rozsvítila malá oranžová páska. Stálo tam VYSOUŠECÍ ÚPRAVA.
Za pět vteřin byl suchý. To je něco! Pokud šlo o Martyho, budoucnost se mu zamlovala čím dál víc.
Jenomže dokonalé to nebylo, stále mu ještě dělalo něco starost. Věděl, že když odmítl GrifFa, zachránil svého syna. Ale také se dozvěděl od Bifla Tannena, že jeho vlastní život byl „spláchnut do záchodu“. Jeho syn byl v bezpečí, ale co bude s ním? Marty musí něco podniknout se svou vlastní budoucností!
„Zachraňte věžní hodiny!“ vykřikoval starý muž v kombinéze a přecházel sem a tam před radnicí. „Zachraňte věž s hodinami!“
Cože? Už zase chtěli zbourat věžní hodiny? Marty usoudil, že když se zbytek budovy přeměnil na nákupní středisko, musí mít staré hodiny, které nejdou, opravdu historickou cenu.
„Hele, mladej,“ zavolal starý muž na kolemjdoucího Martyho, „nechceš zapakovat stováka a pomoct zachránit věžní hodiny?“ Natáhl stříbrnou krabičku s nápisem“Přenosná palcová jednotka“.
Marty zaváhal.
„Je to významná historická památka,“ dodal vážně starý muž. Kruhový štítek nad jeho kapsou oznamoval, že se jmenuje Terry.
Marty se rozpomněl na Docovo varování, aby se do ničeho jiného v budoucnosti nezaplétal.
„Bohužel ne,“ odpověděl a poodstoupil.
Jenomže Terry se nehodlal jen tak snadno vzdát.
„Mladej, znáš tu záležitost?“ zeptal se a ohlédl se na nečasem ošlehanou věž. „Stalo se to před šedesáti lety, 12. listopadu 1955. Tenkrát měla stovka ještě nějakou cenu. Pamatuji si to, protože tamhleten starý otrapa,“ ukázal přes ulici na Biffa, který začal znovu leštit GrifFovo auto, „se mě pokoušel ošidit o tři stovky, když jsem mu opravil vůz. Na peníze nikdy nezapomínám. A taky byla tenkrát ta velká bouře.“
„Jo,“ přerušil ho Marty, „já o tom vím všechno. Do věžních hodin uhodil blesk přesně v deset hodin čtyři minuty.“ ,
„Hele,“ Terry odpověděl trochu podrážděně, „to mně nemusíš vyprávět, mladej, já byl u toho.“
„Já taky,“ vyrazil ze sebe Marty. Otočil se, aby odešel - a zastavil se.
Naproti na ulici byla velká obrazovka se záběrem z baseballového zápasu. Marty už předtím viděl podobné obrazovky v parcích, v roce 1985 to byla novinka. Napadlo ho, že teď v budoucnosti jsou takové obrazovky určitě všude možně.
Místo záběru se objevil text: „ŠTĚŇATA ROZDRTILA MIAMI V CELOSVĚTOVÉ LIZE!“
po to? Opravdu nastaly změny.
„Štěňata vyhrála celosvětovou ligu?“ podivoval se Marty nahlas. „A proti Miami?“
„Jo,“ přikývl Terry a tvářil se velmi zarmouceně. „Sto ku jedné. Kdo by si to pomyslel?“ Lítostivě zavrtěl hlavou. „Moc rád bych se vrátil v čase a vsadil na Štěňata.“
Marty vůbec nepomyslel na Štěňata.
„Ne,“ spustil, „já jenom myslel, že Miami…“ Zarazil se a zíral na starého muže.
„Co jste to řekl?“ zeptal se.
„Povídal jsem,“ odpovídal ochotně Terry, „že bych se rád vrátil v čase a vsadil na Štěňata.“
Vrátit se v čase? Vsadit na Štěňata?
„Jéje!“ vykřikl nadšeně Marty. Zadíval se na obchod se starožitnostmi Závan minulosti. Ve výloze dosud ležela tištěná odpověď na všechny jeho budoucí problémy. Přistoupil blíž, aby si knihu lépe prohlédl, a četl červený nápis na stříbrné obálce ještě pečlivěji než poprvé:
GREYŮV SPORTOVNÍ ALMANACH
50 let sportovních statistik
1950 - 2000

Obsahuje baseball, kopanou, dostihy, box! Bylo to na beton, pomyslel si Marty, dokonalý plán, jak získat peníze. Vezme si tu knihu zpátky do
roku 1985 a bude mít výsledky všech důležitějších sportovních událostí až do konce století. A vedle knihy byl na skle nápis: Kupujeme starobylé bankovky a mince. Takže bude moci dokonce zaplatit z vlastní kapsy. To je skvělé! Zařídí, aby jeho budoucnost neskončila v záchodě.
Marty vešel do obchodu se starožitnostmi a řekl prodavačce, co si přeje.
Prodavačka vyndala Sportovní almanach z výkladní skříně a položila na pult. „Tenhle výtisk má něco velmi zajímavého, protiprachový přebal.“ Svlékla přebal, aby mu ho ukázala. Skutečná obálka pod přebalem vypadala přesně jako on: byla stříbrná, červená písmena a obrázky se sportovními výjevy. „Tohle mívaly knihy, aby se chránily obálky, samozřejmě to bývalo dřív, než se přešlo na prachodpuzující papír,“ vysvětlovala a znovu navlékala přebal. „A jestli se zajímáte o prach, máme tady také úžasnou věc z osmdesátých let, oprašovač.“
Marty jí dychtivě vzal z ruky almanach. „Ne, děkuji, já se zajímám jenom o sport,“ řekl.
„Fanda na dějiny, viďte?“ zeptala se.
„Tak nějak,“ odpověděl Marty.
Prodavačka mu podala knihu ve stříbrné tašce. Celá transakce trvala jenom pár minut. Když vyšel z obchodu, ohlédl se za starým Biffem, který ještě stále leštil Griffův vůz, a zamířil do uličky, aby se setkal s Docem.
„Já že jsem průserář?“ zeptal se Marty napůl pro sebe. Rozevřel tašku a letmo se podíval na knihu, která byla jeho zárukou budoucnosti. Napříště se bude držet cp možná nejdále od toho záchodu!
Marty junior vyšel z Café '80 a stále si ještě třel místo na hlavě, kterým udeřil o podlahu. Nebyl si zcela jist, co se tam vlastně přihodilo. Jednu chvíli řekl zkrátka „ne“, a hned nato ho Griff přehodil přes pult.
Musel uznat, že po tomhle by byl ochoten přitakat
téměř na všechno, jenomže Griff a ti ostatní už pro něho nepřišli. Zato si mlhavě vzpomínal na spoustu pokřikování, potom asi všichni zmizeli. No, ať se pak už stalo cokoliv, bylo to pro Martyho McFlye juniora jen dobře. Pomyslel si, že je asi opravdu možné říct Griffovi „ne“. Junior se rozhodl, že se už nenechá uřvat tím rošťákem, až na něho příště narazí.
Starý Biff vyhlédl z místa, kde přelakovával vnukovo auto, a zíral na juniora.
„Co to sakra znamená?“ zamumlal si pro sebe. „Oni jsou dva?“
Oni jsou dva? Junior se zadumal. Co to má znamenat? Dva Marty McFlyové junioři? Viděl ten starý člověk dvakrát nebo co? Nebo byl zkrátka blázen?
Když junior odcházel, zasmál se. Vsadil by se, že celá Tannenovic rodina je bláznivá.
Marty zahnul do uličky a zastavil se.
Jennifer tam stále ještě byla a spala na stejném místě, kde ji doktor zanechal.
Ale už nebyla sama. Z auta vystupovaly dvě poli-cistky. Zamířily na místo, kde byla Jennifer schoulená a poklidně pochrupávala.
„Řekla bych, že se načichala,“ poznamenala jedna z policistek. „Čichni jí k uším.“
Druhá policistka se zamračila, ale udělala, co se po ní chtělo, načež zavrtěla hlavou. „Nic.“ „Udělej palcovou kontrolu,“ poručila první policistka. Druhá zdvihla Jenniferinu ruku a pak přitiskla palec spící dívky na bok malé stříbrné krabičky. Z ní se ozval bezvýrazný strojový hlas, mluvil zřetelně, ale rychle.
„Jméno: McFlyová, Jennifer Jane Parker. Adresa: Oakhurst Street 3793, Hilldale. Datum narození: 29. října 1968. Zadržení: žádné. Zatykači rozkaz: žádný. Odsouzení: žádné.“
Druhá policistka svraštila čelo a podívala se na druhou.
„Poslyš, ona se narodila v roce 1968? To na ní ale museli odvést práci! To bych ráda věděla, co má za doktora. Má tchyně by taky potřebovala takový lifting.“
Druhá policistka se zasmála. „Ta by si něco takového nemohla dovolit! Tohle je změna celého obličeje a těla.“ Podívala se na Jennifer, která stále ještě spala. „Takže je čistá. To znamená, že ji dopravíme domů.“
Policistky popadly Jennifer a přenesly ji do auta.
„To snad ne!“ zašeptal Marty, když se policejní auto rozjelo a mizelo. Jennifer se zmocnily policistky a vezou ji k ní domů. Domů? Kdopak ví, kde bydlí?
Musí okamžitě vyhledat Doca Browna.
Vyběhl z uličky zpátky směrem k parku.
„Marty!“ zavolal ho Docův hlas. „Tady jsem!“
Marty spatřil Doca na protější straně u Café '80 Doktor se převlékl, měl na sobě to, co nosíval kdysi v roce 1985: plášť, pestrou košili a všechno ostatní.
„Docu!“ Marty volal bez dechu, když k němu běžel. „Jsme v pořádném maléru!“
„Co tím myslíš?“ Doc ukázal na okno kavárny. „Něco se tam nepovedlo?“
„Tam?“ Marty přikývl. „Kromě jiného se tam objevil pravý Marty junior.“
Když si Doc uvědomil svůj omyl, vyvalil oči.
„Propánakrále!“ V pocitu bezmocnosti luskl prsty. „Ten uspávači generátor! Protože jsem ho použil na Jennifer, nebylo v něm už dost síly, aby uspal tvého syna na celých dvacet minut. Sakra!“
Pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. „Je to všechno má vina, Marty. Zkrátka jsem si myslel, že když se nám podaří, aby tvůj syn řekl těm chlapcům ne, budeme moci zabránit tomu, aby se vůbec stala věc, kvůli které by se dostal do vězení.“
„Ale, Docu, vždyť on řekl ne!“ naléhal Marty. „A právě když si to rozmyslel, tak jsem se do toho připletl já.“
Doc zdvihl obočí. „No tak v tom případě…“ Vyndal z kapsy noviny USA Today a rozevřel je, aby si přečetl hlavní titulek.
„Marty, podívej se!“ Praštil do novin dlaní. „Změnilo se to.“

Marty se podíval Docovi přes rameno. Titulek byl jiný. Už v něm nestálo MÍSTNÍ MLADÍK UVĚZNĚN PRO POKUS O KRÁDEŽ! Teď tam bylo napsáno MÍSTNÍ MLADÍ LIDÉ UVĚZNĚNI PRO BEZOHLEDNÉ VZNÁŠENÍ! A zmizela odtamtud také Mar-tyho fotografie, nahradily ji snímky Griffa a jeho party - také záběr škod, které napáchali na radnici. Fotografie Martyho juniora zmizela!
Doc vytáhl svůj binokulár, aby lépe viděl na radnici, kde něco, co Martymu připadalo jako robot a mělo na zádech nápis USA Today, pořizovalo snímek napáchané škody. Marty si uvědomil, že právě tato fotografie je určitě ta, která se objevila v nové verzi zítřejších novin - v té verzi, kterou měl právě teď před sebou. Ale to bylo divné. Jak se mohlo změnit něco, co se doposud nestalo? Marty dospěl k názoru, že stále ještě nerozumí ani za mák celé té záležitosti s cestováním v čase.
Doc zasunul binokulár zase do kapsy a zeširoka se zašklebil.
„To je víc než dokonalý důkaz, že se nám to povedlo," jásal. „Protože teď došlo k té příhodě se vznášed-lem, Griff se dostane za mříže. Takže tvůj syn s ním dneska večer nikam nepůjde a ta krádež se vůbec nestane. A kvůli vínkovému efektu se ty noviny nyní změnily."
„Kvůli vínkovému efektu?" zeptal se Marty.
Doc přikývl. „Stejně jako minulost působí na budoucnost, má i budoucnost svůj odraz v minulosti."
No ne, to je moc složité. Ale Marty si vzpomněl, že něco podobného se už kdysi stalo, totiž když poprvé něco popletl tenkrát v roce 1955.
„Je to něco jako ta fotka, kde jsem já, Dave a Linda, jak se můj bratr a sestra začali postupně vytrácet?" zeptal se.
„Přesně tak." Doc nadšeně poplácal svého mladého společníka po zádech. „Marty, podařilo se nám to! Ne sice přesně tak, jak jsem to naplánoval, ale to nevadí. Naše poslání skončilo!" Vykročil uličkou. „Jdeme pro Jennifer a vrátíme se domů."
No teda! Právě tohle chtěl Marty Docovi říctl
„Jenomže, Docu, něco se stalo," vykřikl. „Odvedla ji policie."
Doc se zatvářil, jako by mu právě Marty oznámil, že jeden z jeho psů pošel.
„Propánakrále! Víš to určitě?"
Marty se podíval uličkou. „Stalo se to asi minutu předtím, než jsem tě našel."
„Kruci!" Doc bezradně luskl prsty. „Ty policistky byly příčina, proč jsem tady nepřistál s DeLoreanem." Snížil hlas, když se přiznával: „Některé změny, které jsem na něm provedl, nejsou přesně v souladu s dopravními předpisy."
Ukázal Martymu, aby šel za ním. Jakmile byli oba z dohledu radnice, Doc vyhrnul rukáv, a ukázal něco, co Marty považoval za náramkové hodinky, ale zřejmě to sloužilo také jako dálkové ovládání DeLoreanu. Doc něco stiskl na kovovém náramku a nad nimi se objevilo auto, vynořilo se z místa, kde je Doc ukryl za budovami. Doc stiskl na malinkém dálkovém ovládání cosi dalšího a vůz se snesl na zem. Z jiné kapsy vytáhl větší dálkové ovládání - totéž, které použil kdysi v aleji U dvou borovic, kdy to všechno začalo - a přivedl DeLorean přímo před ně.
Marty se nemohl ubránit pomyšlení, zda vůbec existuje něco, co by Doc nedovedl.
Aha! „Ty policistky myslím říkaly, že ji odvezou domů," dodal.
„Domů?" Doc se zamračil, když nařizoval dálkové ovládání. „Propánakrále! Jestli je doma někdo, kdo ji pozná - ty nebo někdo z tvé rodiny - a vyděsí ji, nebo, a to by bylo ještě horší, jestli se Jennifer opravdu setká se svým budoucím já, může to mít katastrofální následky!"
Katastrofální? Jennifer? Martymu se tohle vůbec nelíbilo.
„Co tím máš na mysli?" zeptal se.
„Ten šok z toho, že by se octla tváří v tvář sama sobě, když je to druhé já o třicet let starší, by mohl být tak vážný, že by třeba i zemřela!" Doc rozrušeně zamával rukama a ukázal na zem. „A kdyby měla upadnout, rozrazit si hlavu a zabít se, tak byste se vy dva určitě nemohli vzít. A kdybyste se nevzali, neměli byste žádné děti. A kdybyste neměli děti, tak bych hlavně neměl nejmenší důvod brát vás oba do budoucnosti, a kdybych vás nevzal do budoucnosti, Jennifer by se nezabila!"
Takže s Jennifer bude všechno v pořádku? Marty si nebyl zcela jistý, zda rozuměl úplně všemu, co Doc povídal, ale neznělo to nijak zle.
„V čem je tedy problém?" zeptal se.
„Vytváří to časový paradox!" Doc rozčileně mával rukama.
„Nikdo nemůže být živý a přitom také mrtvý! To narušuje fyzikální zákony."
Marty stále ještě nechápal, v čem je problém.
„Docu! Tobě přece nemůže nikdo dávat za vinu, že narušuješ fyzikální zákony."
Doc zachmuřeně přikývl. „To ne, ale něco takového může vyvolat řetězovou reakci, která by zničila přímo celou soustavu časoprostorového kontinua a rozbila celý vesmír!"
Odmlčel se a zamyslel.
„Dejme tomu," pokračoval, „že tohle je ta nejhorší možnost. Zkáza by se mohla totiž velmi lokalizovat, omezit jenom na naši galaxii."
Jenom na naši galaxii?
„Tak tedy dobře," Marty se pokoušel zasmát. Ale zaznělo to spíše jako zaskřehotání. „To se mi tedy ulevilo."
DeLorean před ně předjel. Doc se podíval na to, co Marty držel v ruce.
„Co je v té tašce?"
„Co v ní je?" řekl Marty bezelstně. Doc hleděl hrozně pronikavě, snad to mělo něco společného s tím vším povídáním o zničení časoprostorového kontinua. Marty se snažil odbýt to jako bezvýznamnou věc. „Ale nic důležitého, jenom takový suvenýr, kniha, která je asi zajímavá."

Doc vzal tašku Martymu z rukou. Vytáhl knihu.
„Padesát let sportovních statistik," četl. „To není moc rekreační četba, Marty."
„To tedy není," přiznal se Marty. „Říkal jsem si, že nemůže vadit vzít si s sebou zpátky trošku informací o budoucnosti, víš, pro případ finančních potíží…" Bylo mu obtížné mluvit, když na něho Doc upíral ten planoucí pohled. „Párkrát bych si vsadil…" Hlas se mu zlomil. Pokusil se o úsměv, ale Doc na to nenaletěl.
„Marty," řekl tím nejpoučnějším stylem. „Nevy-nalezl jsem cestování časem kvůli peněžním ziskům!" Odmlčel se, doposud držel tu knihu v ruce a prsty měl na klopách svého pracovního pláště. „Tady je záměrem získat jasnější pohled na lidstvo: kde jsme byli, kam směřujeme, léčky a možnosti, nebezpečí a přísliby - dokonce snad i odpověď na tu základní otázku: proč?"
Doc se odmlčel a jako u vytržení se zahleděl na obzor. Prozatím pravděpodobně skončil se svou přednáškou. Jenomže Marty stále ještě nechápal, co udělal špatného.
„Tak tedy, Docu, s tím vším plně souhlasím," odpověděl. „Ale co je na tom špatného vydělat si trochu peněz bokem?"
Doc znovu upřel na Martyho pronikavý pohled. „Protože riziko vysoce převyšuje případné výhody."
Marty se mýlil. Doc byl stále ještě v přednášecím rozpoložení.
Doc Brown dal knihu zpátky do tašky a hodil ji do jedné z těch surrealistických popelnic, které lemovaly uličku. Marty si povzdechl. Tušil, že Doc má pravdu, jenomže bylo nepříjemné přijít o takovou příležitost. Napadlo ho, že bude muset najít jiné, asi obtížnější cesty, a zabránit tomu, aby se jeho život spláchl do záchodu.
Doc otevřel dvířka od auta. Něco tam uvnitř zaštěkalo. Marty nahlédl přes vynálezcovo rameno. V autě byla doktorova kolie!
„Odsuň se, Einsteine!" pronesl Doc Brown stejným tónem, jaký předtím používal vůči Martymu.
Marty obešel auto a otevřel svá dvířka.
„Einie," vykřikl, „kde jsi se tady vzal, ty kluku?" Nasedl do auta vedle psa a uvědomil si, že stále ještě drží vznášedlo. Strčil plochou růžovou věc za sedadlo pro spolucestujícího.
„Když jsem se vrátil do roku 1985, abych tě sem přivedl, nechal jsem Einsteina v beztížném útulku pro psy," vysvětloval Doc. „Vůbec nevěděl, že jsem pryč!" Naklonil se a podrbal psa po srsti. „Chlapče, už brzo budeme doma. Jen hezky klidně seď."
Stisknutím tlačítka zavřel Doc oboje dveře a vynesl DeLorean do vzduchu. Teď už jen zbývalo zachránit Jennifer, ale tak, aby se přitom nezničila vesmírná soustava.
Když DeLorean mířil do leteckého koridoru, nenapadlo ani Doca, ani Martyho, aby se ohlédli. Kdyby tak učinili, spatřili by postavu starého muže, který vyšel ze stínu poblíž uličky, aby sledoval jejich odlet: byl to Biff Tannen.
Ale nebyli by slyšeli, co si pro sebe Biff mumlal: „Takže Doc Brown vynalezl stroj času!"
Nebyli by přišli na to, že starý Biff vyslechl celý jejich rozhovor.
Nebyli by viděli, jak Biff sahá do jisté popelnice a vyndává odtamtud stříbrnou tašku s jistým sportovním almanachem.
A nebyli by ho viděli, jak si přivolává létající taxík.
Fred viděl, jak ten starý chlápek mává holí s mosaznou rukojetí právě když ukončil poslední rito. Papoušek na jeho rameni zaskřehotal.
„Copak se děje, Priscillo?" zeptal se opeřence. „Nemyslíš, že bychom měli tamtoho chlápka vzít?"
„Taxi!" křičel stařík.
Papoušek zaskřehotal podruhé.
Fred zamířil se svým taxíkem vpřed a zavrtěl hlavou. „Lituji, Priscillo, ale rito je rito."
Stařík se nasoukal na zadní sedadlo vozu a mumlal něco o dvou tlustých mouchách nebo něčem takovém. Fred si pomyslel, že to je asi nějaký cvok.
Starý muž ukázal třesoucím se prstem na štíhlý stříbrný vůz, který je právě předjížděl.
„Jeďte za tím DeLoreanem!" zakrákal.
Jet za tím DeLoreanem? Takovéhle věci říkávali lidé v těch starých dvojrozměrných filmech! Odkudpak se tady ten starý chlápek jenom vzal?
Jenomže rito je rito. Fred se rozjel.
Stařík pořád mumlal cosi o „času" a že jim to ukáže a podobně. Jo, byl to určitě cvok.
Fred si povzdechl. Po tomhle už bude mít dost zkušeností, aby dal na svého papouška.

Kapitola 6

Policistka Foleyová si musela přiznat, že některé složky její služby se jí zamlouvaly mnohem méně než jiné. Dopravovat ožraly a feťáky domů figurovalo až zcela dole na seznamu jejích zálib. Když zastavily, rozhlédla se po ulici: bylo těžké uvěřit, že to kdysi bývalo pěkné místo k bydlení.
„Hilldale!" Její partnerka Reeseová vyhrkla to jméno s odporem. „Tohle všechno tady by měli zbourat. Je to jenom semeniště pro ožraly, lumpy a feťáky."
Alespoň v něčem se ona a Reesová pro změnu shodly, pomyslela si Floreyová. Někdy jí šel na nervy part-nerčin fanatismus, když šlo o předpisy a pravidla. Podle Reeseové se vůbec všechno muselo dělat v souladu se služební knihou pravidel. Zastavit se na kávu a koblihu? Viz článek 8, paragraf C. Reeseová dělala poli-cistku už tak dlouho, že se z ní vytratily veškeré lidské city. Foleyovou napadlo, že ona sama možná skončí jednou stejně jako Reeseová, s city pohřbenými pod léty působení v podobných dírách jako je Hilldale.
Foleyová s Reeseovou popadly ženu, která seděla mezi nimi: vypadala tak mladě. Foleyová se nemohla ubránit, aby na ni nemyslela jako na dívku. Určitě nechala spoustu peněz v některé té kosmetické laboratoři. A přitom žije v takových

končinách! Foleyovou
napadlo, zda za tím není něco jiného, něco, co by dobrá policistka měla prošetřit.
Ale své partnerce se s něčím takovým ani slůvkem nesvěřila. Už předem totiž věděla, co by Reeseová říkala. Pouhý dohad, Foleyová. V policejní práa není vůbec místo na dohady. A Foleyová také věděla, že ani nemají čas něco prošetřovat. Měly moc práce s ožraly a feťáky.
Vytáhly tu dívku, vlastně ženu, z auta a přenesly přes cosi, co údajně měl být trávník, a položily ji do vchodu do domu. Foleyová si řekla, že už by mohli tohle ukončit. Zazvonila na domovní zvonek. Chvilku mlčky čekaly. Zřejmě nebyl nikdo doma. Pak si všimla palcové destičky vedle dveří.
„Oni tady mají identifikační tlačítko," řekla partnerce a ukázala na destičku. „Takže ji můžeme zkrátka dopravit dovnitř."
„Zbláznila ses?" zeptala se jí Reeseová a vyrazila skřípavý smích. „To by bylo porušení předpisu o soukromí! To bychom to mohly pěkně schytat!" Zavrtěla hlavou svým rázným úředním způsobem. „Když se nám ji nepodaří vzkřísit, tak ji necháme tady."
Nechat ji tady? Ve dveřích? Někoho, kdo vypadá tak mladě a nevinně? V Hilldale teď, kdy se už stmívá? Foleyová doufala, že k něčemu takovému nedojde.
Někdy se jí její povolání hnusilo.
Reeseová slabě, ale pevně poplácala spící ženu po obličeji. „Slečno? Slečno?"
Žena začínala přicházet k sobě. Zamžikala a zřejmě měla potíž zaostřit na něco pohled. U feťáků nic nezvyklého.
„Au au," zasténala. „Kde to jsem?"
„U sebe doma, slečno," odpověděla věcně Reeseová. „Trošku jste se zfetovala, ale jinak je všechno v pořádku. Můžete chodit?"
Zdálo se, že občanka je stále ještě poněkud mimo sebe.
„Já…já nevím," vypravila po chvilce ze sebe.
„Chcete, abychom vás zavedly dovnitř?" zeptala se Reeseová.
Tohle Foleyovou překvapilo. Napadlo ji, že když se občan probere, předpisy umožňují nabídnout mu pomoc. Anebo že by v její partnerce přece jen ještě zbyly nějaké lidské city?
„Au…" Ženě div nevypadly oči z důlků. Foleyová tušila, že bude těžké, aby se udržela na nohou, a chodit, to už vůbec ne. „V pořádku," pronesla občanka ochablým hlasem.
Takže teď mohly použít identifikační tlačítko Foo-leyová si v duchu říkala, že někdy ani za mák nechápe smysl všech těch pitomých předpisů. Jemně uchopila ženu za bezvládnou ruku a přitiskla její palec k destičce pod domovním zvonkem. Dveře se tiše otevřely.
Reeseová s Foleyovou popadly ženu za ruce a pomohly jí dovnitř.
„Vítáme tě dorna, Jennifer!" zacvrlikal jásavě počítačový hlas. Nebylo divu, počítač patřil k těm zastaralým druhům, vesměs vřelým a licoměrným.
Protože se nerozsvítilo ani jedno světlo, nemohly zjistit, kam vlastně směřují Vzaly ji do místnosti, která mohla být obývákem.
„Paní," Reeseová řekla starostlivějším tónem, než jaký u ní Foleyová kdykoliv zažila, „Měla byste to tady přeprogramovat. Je nebezpečné sem vejít, když nefunguje světlo."
„Světlo?" opakovala nejistě občanka.
Na pokyn hlasu zapnul počítač světla. Funguje na hlas? Ten program byl dokonce ještě starší, než by si Fooleyová pomyslela. A jaký tam byl nábytek! Foo-leyová si byla jistá, že nic z toho nebylo z doby po roce 1990. Poškrábaný konferenční stolek, prolezené gauče a ošuntělé židle, to všechno připomínalo Foo-leyové nábytek, jaký bylo možné najít v dobročinných skladech, až na to, že tam byl v lepším stavu.
Obě policistky usadily občanku na pohovku.
„Jen klid, všechno bude v pořádku," řekla stroze Reeseová. „A v budoucnu si dávejte pozor."
„V budoucnu?"
Na ženině tváři se objevil nejpodivnější možný výraz, jako by nebylo s budoucností něco v pořádku. Fooleyová si pomyslela, že ten výraz asi správně odhadla. Koneckonců to nepřekvapovalo. Když někdo žije někde jako v Hilldale, nemá se v budoucnu na co těšit.
„Na shledanou, paní McFlyová," zavolala Fooleyová a snažila se prese všechno o veselý tón.
„Na shledanou," odpověděla občanka, stále ještě napůl ponořena do feťáckého omámení. Fooleyová jí neměla za zlé, že bere chemické drogy. Kdoví, Fooleyová by to možná dělala také, kdyby žila v nějakém takovém vystrkově.
Reeseová zamířila ke dveřím, Foleyová ji spěšně následovala. Dveře se za nimi tiše zavřely a obě se znovu octly na jedné z drsných ulic v Hilldale.
Foleyová měla silně svíravý pocit v žaludku.
Někdy se jí její povolání doopravdy hnusilo.
„Paní McFlyová!"
Jennifer se probudila. Takhle jí říkaly ty dvě policistky. Paní McFlyová. A mluvily s ní o budoucnosti. Tam tedy je? V budoucnosti? Rozpomněla se, jak nasedla s Martym a doktorem do DeLoreanu, na světla a hluk, na ten ukazatel s letopočtem 2015. Tak to bylo! Byla tenkrát celá vzrušená z toho, že je tady s Martym, a začala zavalovat doktora Browna otázkami.
A co potom7
Určitě musela usnout. Ale jak lze usnout, když se někdo právě dostal na tak vzrušující místo, jako je budoucnost? A proč už nesedí v DeLoreanu? Stalo se snad něco Martymu a doktorovi? Jistě se jim muselo něco stát, přece by ji nenechali samotnou, to přece ne. A proč s ní byly ty policistky?

A kde ji zanechaly?
Vstala a rozhlížela se. Policistky jí říkaly paní Mc-Flyová. Cožpak snad v budoucnosti bydlela tady?
První, čeho si všimla, bylo velké okno s obrazem, na kterém byla krajina a v ní něco, co byl určitě moc velký statek. Byly tam upravené trávníky, pečlivě udržované zahrady a v řadách za sebou pěkně zastřižené živé ploty, za tím vším stála půvabná vyhlídková terasa. Byl to moc pěkný pohled, až na jednu věc. Svítilo tam slunce. Ale copak se před chvilkou, když ji sem přivedly ty policistky, nestmívalo?
Jennifer svraštila obočí, když se rozhlížela po místnosti. Kdyby žili na panském sídle, nebyl by tam hezčí nábytek? To, co viděla, aspoň v tomto pokoji, bylo pěkně ošuntělé. Hned vpravo od domovních dveří vedly v rohu obývacího pokoje schody do poschodí. Jennifer se rozmýšlela, zda má jít nahoru a podívat se, jestli to tam vypadá jinak.
Pohlédla na knihovnu, která zabírala téměř celou stěnu u schodiště. Byl tam Zápas ve vesmíru, kniha, kterou napsal Martyho otec! Jennifer přistoupila, aby si to prohlédla zevrubněji, ale zjistila, že to vlastně není vůbec kniha: nápis na hřbetu oznamoval, že jde o „videoknihu“. Co to asi je? A hned vedle na poličce byl půltucet dalších videoknih, na všech bylo úpravně napsané rukou: „Rodinné prázdniny 1995 - 2005“, „Zlatá svatba George a Lorraine“, „Děti: Marty junior a Marlene, 1. svazek“, „Děti: Marty junior a Marlene, 3. svazek“, „Děti: Marty junior a Marlene, 2. svazek“.
Jennifer zatajila dech. Tedy do tohoto domu ji přivedly ty policistky, do jejího budoucího domová. Takhle to je! To nebyla jen tak jakákoliv budoucnost, ale její vlastní.
Ale pomyšlení na videoknihy zmizelo, když se zevrubněji zahleděla na zarámovanou fotografii na kraji poličky. Byla to svatební fotografie - Jennifer a Martyho. Jenomže tam měla na sobě obyčejné šaty a Marty tričko a na něm natištěný motýlek ke smokinku! Kampak zmizela ta velká svatba v kostele, kterou si přála?
Oba stáli před velkým neónovým nápisem „Kaple lásky v Las Vegas“. Kaple lásky? Takže ji Marty unesl!
„Ale proboha!“ zvolala Jennifer. „Tak já jsem se vdávala v Kapli lásky?“
Marty ji unesl? A co jejich rodiče? Co se asi stalo s její budoucností?
Zeshora se ozval dívčí hlas.
„Mami? Jsi to ty?“
To snad ne, byl tam ještě někdo jiný! Co si měla Jennifer počít?
„Musím odtud pryč!“ zašeptala. Svatební fotografie jí vypadla z rukou a zachrastila o podlahu. Běžela k domovním dveřím, když vtom zaslechla z poschodí kroky.
Jennifer se zastavila a s hrůzou zírala na dveře. Nebyla tam klika. Nebylo tan ani stopy po něčem po dobném, jenom nějaká záhadná kovová destička vedle na zdi. Domovní dveře tvořily jednu jedinou dřevěnou plochu. Přistoupila k nim a opřela se o ně. Ani se ne hnuly. Jak jen se asi daly otevřít?
Když zazněl domovní zvonek, Jennifer sebou trhla. Někdo musí být z druhé strany domovních dveří, někdo těsně před ní. Snad ten příchozí zná tajemství, jak se to otvírá. Jenomže Jennifer nechtěla, aby ji kdokoliv uviděl. Otočila se a hledala něco jiného, jak se odtud dostat ven. Kroky nad schody se teď ozývaly hlasitěji. Jennifer se zdálo, že nahoře zahlédla dívčí stín.
„Mami?“ zavolal dívčí hlava. „Mami?“
Kam by jen mohla Jennifer zmizet?

Kapitola 7

Jennifer zjistila, že za poličkami s knihami jsou žaluziové dveře, dveře s držátkem, takže by je mohla otevřít a opět zavřít. Snad tudy vede cesta ven.
Trhnutím otevřela dveře a spatřila tam viset asi tucet plášťů.
Za zády zaslechla kroky někoho, kdo začal sestupovat po schodech.
Jennifer skočila do šatníku. Potichu za sebou zavřela dveře. Kroky se dupavě blížily k dveřím. Kdo to mohl být? Jestliže toto má být v budoucnosti její domov, bude to snad někdo z rodiny. Posunula se co nejtišeji a snažila se, aby pláště měla za sebou. Když se trošku předklonila, mohla se dívat mezerami v žaluzii.
Do obývacího pokoje pod schody vkročil dívčí teenager. Proboha! Jennifer prudce vydechla. Ta dívka se podobala Martymu jako vejce vejci!
Když dívka zamířila k domovním dveřím, ztratila ji Jennifer z dohledu. Ozval se slabý šumivý zvuk.
Dívka se opět objevila v Jenniferině zorném poli. „Ahoj, babi Lorraine.“
Babi Lorraine? Martyho matka? Jennifer se dívala mezerami v žaluzii, ale novou příchozí stále ještě nezahlédla.
„Ahoj, drahoušku,“ odpověděla babička Lorraine.
Hlas měla jako Martyho matka. „Přinesla jsem večeři. Jsou už vaši doma?“
Dívka pokrčila širokými rameny. Na dívku byla dost statná, napadlo Jennifer, asi to bude jeden z těch středoškolských atletických typů.
„Maminka by měla přijít každou chvíli,“ odpověděla dívka babičce. „A táta, kdoví …“
„Maminka?“ pomyslela si Jennifer se zatajeným dechem.
Přivřela oči. Jestliže táta je Marty…
Proboha, uvědomila si Jennifer, vždyť ta celá záležitost s budoucností není pro ni kdovíjak nová, takže je jasné, že ona sama je maminkou!
Dívka ustoupila, aby babička mohla vejít. Babička Lorraine zamířila ke schodům, takže ji mohla Jennifer konečně spatřit. A opravdu to byla Martyho matka, nyní už starší, bělovlasá. Ale na ženu, které je už přes sedmdesát, vypadala stále ještě moc dobře. Nesla malou stříbrnou tašku: Jennifer si pomyslela, že příliš malou, aby se do ní mohla vejít večeře pro celou rodinu. Kde je tedy to jídlo?

„Dědečku!“ zvolala dívka. „Už zase jsi tam hodil zpátečku!“
Ozval se bzučivý zvuk a přes Jenniferino zorné pole se přeneslo vozítko a v něm seděl Martyho otec, už šedovlasý, ale stále ještě tak štíhlý jako dřív - a seděl ve vozítku připoután hlavou dolů. George zastavil ten divný stroj těsně před knihovnou poblíž Jennife-řiny skrýše - natolik blízko, že mohla na horní trubce vozítka přečíst nápis „Ortho-lev“. |
„Do tvého dědečka vrazil vůz,“ vysvětlovala babička Lorraine. „Na golfovém hřišti, zničehonic se snesl z oblohy. Mohl ho zabít!“ S babičkovským zamračením zavrtěla hlavou. „Já nevím, kam ten svět spěje.“
„Já to od tebe vezmu, babi.“
Teenagerovská klukovská dívka, vždyť přece vypadala jako Marty! Před Jenniferiným úkrytem vzala od Lorraine tu malou tašku.
Babička Lorraine přistoupila k oknu. S výhledem bylo něco v nepořádku. Trávník, zahrada, besídka: to všechno se pomalu posouvalo jako obraz na televizní obrazovce, když dojde k poruše vertikálního ovládání. Nahoře na obraze se teď také objevilo něco jako sníh nebo jiskření.
„No tak,“ babička pronesla, jako by ji to nepřekvapovalo, „tohle okno je pořád ještě rozbité.“
Přešla místnost a vzala z poličky dálkové ovládání. Nyní se na okně objevil pohled na tropický ostrov, ten se pak naráz změnil na horskou krajinu, potom se tam- právě tak rychle objevilo město v noci, jenomže všechny tři obrazy kmitaly a jiskřily. Potom se i město ztratilo a za okamžik je vystřídal večerní výjev, který byl všechno možné jenom ne malebný. Jennifer si uvědomila, že toto je určitě opravdový pohled ven, bez kmitání a statické elektřiny. Byla tam vidět boční zeď sousedního domu a navíc půltucet popelnic přeplněných odpadky.
„Snad bychom jim měli koupit ještě jednu navíc,“ podotkla babička Lorraine. „Co myslíš, Georgi? Mohli bychom si to dovolit.“
Poodstoupila dál do místnosti a ztratila se Jennifer z dohledu.
„No…“ Hlas dědečka George nezněl příliš nadšeně. Anebo to přišlo moc rychle, aby si už mohl vytvořit názor.
„Já nevím,“ řekl nakonec. Když sebral něco z podlahy, jeho vznášecí postroj zabzučel. Jennifer málem přestalo bušit srdce, když zjistila, že George zdvihl tu svatební fotografii, kterou předtím upustila. Ale starý George prostě jen dal snímek zpátky na poličku, a Jennifer by mohla odpřisáhnout, že ho tam postavil vzhůru nohama.
„No tak, babi,“ promluvila opět dívka. Když Jennifer viděla, jak Lorraine manipuluje s velkou obrazovkou na okně, vzpomněla si na nápisy, které viděla na videoknihách o dětech: Marty junior - a Marlene?
„Víš, dědo,“ navazovala Marlene na to, co navrhovala babička. „Snad ho to trochu vzalo.“
„Trošku vzalo?“ zeptala se babička a zatvářila se znechuceně.
„No teda, dotklo se ho to,“ odpověděla Marlene. „Myslel si, no, že…„
Babička přikývla, najednou jí to bylo jasné. „Že mu připomínáme, že on si to nemůže dovolit?“ Povzdechla si, protože tu historku slyšela už kdoví kolikrát. „Chudák Marty. Vždycky se tak staral, co si lidé o něm myslí, co o něm říkají za jeho zády.“ Podívala se na manžela vzhůru nohama. „Georgi, kolikrát jsme to už slyšeli: Mami, nemohu dovolit, aby si o mně mysleli, že jsem budižkničemu! Že nic nezvládnu! Že jsem zbabělec!“
Loraine a Marlene přešly kolem Jenniferina úkrytu, pak zabočily kolem pohovky v obýváku a zamířily do zadní části domu, zatímco děda George znovu nastartoval své vozítko.
Jennifer se za nimi dívala dveřmi.
Tam přímo vzadu domu bylo druhé francouzské okno s klikou. Tarntudy snad mohla vést cesta ven. Přinejmenším to bylo rozhodně lepší než trčet v šatníku. Jennifer se kousla do rtů. Má to zkusit?
Otevřela dveře od šatníku. Všichni tři se od ní vzdalovali a byli zabráni do rozhovoru. Kdyby se Jennifer pohybovala dost potichu, možná by se mohla dostat až k tomu druhému východu, aniž by si jí všimli. Stálo to za pokus. A kdyby za jejich zády proklouzla, mohla by slyšet, co povídají. Vždyť přece hovořili o Martyho budoucnosti a také o její!
Jennifer se vykradla ze své skrýše.
„Máš pravdu…“ děda George zvolna odpovídal manželce.
Babička Lorraine si znovu povzdechla. „Asi před třiceti roky se Marty rozhodl dokázat, že není zbabělec - a skončilo to autonehodou.“
Před třiceti roky? Jennifer svraštila obočí. To by
přece bylo někdy v roce 1985. Jenomže Martymu se nic takového nestalo - aspoň doposud ne.
„Aha, máš na mysli tu věc s rolls-roycem?“ zeptala se věcně Marlene. „Ty to překrucuješ, babi. To nebyla tátova chyba. Sám mi to povídal.“
Jennifer po špičkách vyšla. Trojice se zastavila ve vchodu do místnosti, která zřejmě sloužila jako kuchyň. Jennifer napadlo, že až tam vejdou, bude mít volnou cestu k tomu zadnímu východu a pryč odtud.
„A co říká tvá matka?“ naléhala babička. „Vždyť u toho taky byla.“
Tvá matka?
Jennifer se zastavila. Byla u toho, s Martym? Co se jen mohlo přihodit? Anebo, připomněla si, co se přihodí?
Marlene pokrčila širokými rameny.
„Maminka o tom nikdy nemluvila.“
Babička namířila ukazováčkem na Marlene.
„No tak, pravda je taková, že kdyby tvůj otec prostě jen jednal podle zdravého rozumu, nebylo by k té nehodě vůbec došlo. Jí začala řetězová reakce, která Martyho život přímo spláchla do kanalizace!“
„No tak, Lorraine…“ zvolna jí domlouval dědeček George. Jennifer nemohla uvěřit tomu, co právě vyslovila Martyho matka. Marty by přece nic takového neudělal jen proto, že se srazil s něčím autem. Jennifer si vzala někoho, jehož život byl spláchnut do kanalizace?
„Georgi,“ naléhala Lorraine, „jen ať se dozví pravdu.“ Znovu namířila ukazováčkem na Marlene. „Nebýt té nehody,

život tvého otce by se vyvíjel úplně jinak. Ten muž v rolls-royci by po něm nechtěl náhradu ani by ho nežaloval, Marty by si nezlomil ruku, nezanechal by hudby a nestrávil by všechna ta léta sebelitováním a stěžováním si, jak zle s ním život zatočil.“ Mlaskla jazykem o zuby. „Nebyl by zkrátka vzdal život.“
Marlene obrátila oči v sloup, jako by to nechtěla slyšet. Ale dědeček George souhlasně pokývl hlavou.
„Máš pravdu…“ pronesl zvolna. „Máš pravdu.“
Babička se znovu obrátila k Marlene. „Skutečný důvod, proč si ho tvá matka vzala, byl ten, zejí ho bylo líto. Takové milé děvče, zasloužila si něco lepšího.“
Jennifer že si zasloužila něco lepšího? Martyho život se spláchl do kanalizace? Měli svatbu v Kapli lásky? Ale vždyť Marty byl tak příjemný mladík! Jak se mohla budoucnost takhle zvrtnout? Jennifer se tohle všechno ani za mák nelíbilo.
Nahoře se ozval hlasitý klapot. Jennifer strnula. Kdosi šel rychle ze schodů.
Jenomže Jennifer stála přímo uprostřed obývacího pokoje. Neměla se kam schovat. Byla přímo na ráně.
Než mohla zauvažovat, co podniknout, vřítil se tam Marty junior.
„Ahoj, mami!“ zavolal, když kolem ní běžel za trojicí, která už konečně prošla dveřmi do kuchyně.
Zaplať pámbů, pomyslela si Jennifer s pocitem úlevy. Marty junior, jenž se značně podobal svému otci, se na ni ani nepodíval! Měla štěstí, že si většiny věcí všímal právě tak jako jeho otec.
Hlasitě zazněl bujarý počítačový hlas: „Vítáme tě doma, Marty, ó, hlavo rodiny vládce na zámku, pane tohoto sídla!“
Počítačové uvítání: to znamená, že se Marty senior vrací domů.
Jennifer zaslechla za zády ještě jiný zvuk, slabý a šustivý, tentýž jako když se naposled otevřely domovní dveře. A ona stále ještě stála uprostřed místnosti!
Na druhém konci obývacího pokoje byly ještě jedny dveře, napůl otevřené. Vrhla se tam. Ohlédla se jen na tak dlouho, aby zjistila, že je v koupelně ne moc odlišné od těch, které znala. Rychle za sebou zavřela dveře a nechala jen natolik malou škvíru, aby mohla vyhlížet.
Téměř jí přestalo bušit srdce, když spatřila, kdo jde obývacím pokojem a kolem ní do kuchyně. Byl to Marty senior, její Marty, oblečený jako do kanceláře, i
když měl z jakéhosi důvodu dvě kravaty. Ale vypadal o tolik starší, tolik šedivější. Cožpak se mohl za třicet let tak změnit?
Pomyslela si, že by se asi měla odtud dostat. Ale kam má jít? Konečně se rozhlédla, aby se pořádně podívala na koupelnu.
Ale co to? Z koupelny vedly ještě druhé dveře, byly hned za jejími zády. Měla štěstí, že tam nikdo nevstoupil, zatímco se dívala druhým směrem.
Obrátila se k těm druhým dveřím, opatrně je pootevřela a zjistila, že vedou do kuchyně.
Dědeček George zamával ze svého přístroje.
„Ahoj, synu…“
Marty senior se zazubil na rodiče.
„Tak co, táto, jak se vede? Co ta tvá záda?“
„V pořádku…“ řekl otec po krátkém zaváhání.
Lorraine přistoupila s tím svým roztomilým mateřským úsměvem.
„Jak to jde v práci, Marty?“ zeptala se laskavě.
Marty pokrčil rameny a povzdechl si.
„No, pořád stejně, pořád stejně.“
Takže teď byli všichni v kuchyni. Jennifer napadlo, že teď by mohla odejít druhými dveřmi a opustit dům, aniž by ji někdo spatřil.
Otočila se k dveřím, kterými předtím vešla, a když se podívala skulinou, zjistila, že v pokoji před ní stojí Marty junior a na velké obrazovce volí šest různých čísel. Obrazovka nato ukazovala postupně šest různých obrazů ze šesti různých televizních programů. Marty junior hleděl na něco, co byla jakási obrovská videoob-razovka s mnoha programy - byla to obrazovka, která visela našikmo na stěně. Jennifer musela couvnout a potlačit nutkání obrazovku narovnat.
Za synem přišel do pokoje Marty senior. Sebral z košíku štos papírů a rychle je probíral. „No,“ zamumlal si pro sebe, „jenom samé pitomé faxy!“
Otočil se k synovi. „Chlapče, je večeře!“
Junior se ani nepohnul.
„Ale vždyť se dívám na televizi!“ zavolal přes rameno.“
„No tak si vezmi brýle,“ trval na svém Marty senior. „Když jsou tady dědeček s babičkou, tak jíme u stolu.“
Junior vstal co nejpomaleji.
„Ale táti,“ zanaříkal, „s těmi brýlemi mohu sledovat jenom dva programy!“
Marty senior se zasmál a potřásl hlavou. „No jo, vy mladí to máte opravdu těžké! Když jsem byl v tvém věku a chtěl se dívat na dva programy najednou, musel jsem si dát dva televizory vedle sebe.“
Na Martyho juniora to zřejmě nijak nezapůsobi-lo. Zamířil znovu do kuchyně. Otec narovnal širokou obrazovku a dodal: „Dáme si nějaké umění, ano?“
Všech šest televizních programů zmizelo a nahradilo je něco, co vypadalo jako velký a zářivý obraz misky s ovocem.
Marty senior se otočil a vyšel za synem z místnosti.
Jennifer si uvědomila, že se celá rodina usadí, aby povečeřela, že všichni budou v jedné místnosti a neuvidí na dveře do koupelny. Asi by se nenašla příhodnější chvíle, aby odtud zmizela.
Jenomže, kam má jít, i když to francouzské okno vedlo ven?
Vždyť nevěděla o budoucnosti zhola nic! A co se vůbec stalo s Martym a doktorem? Jak by jen je mohla najít?

Jennifer poprvé došlo, že by se mohla ztratit v budoucnosti navždy.
Jen aby už nebylo příliš pozdě!
Doc Brown zamířil svým vozem do Hilldale, kdysi nóbl městské čtvrti, která mírně řečeno měla teď už své lepší časy za sebou.
Když policistky identifikovaly Jennifer podle otisku palce, dopravily ji asi sem, kde bydlí McFlyo-vi, to byl běžný policejní postup. Nejisté ale bylo, co
se s Jennifer stalo - zejména jestli byla doma starší verze Jennifer z roku 2015. Jaké to jen mohlo mít důsledky…
Doc Brown na ně raději nechtěl ani pomyslet. Celá ta věc se už stejně víc než dost zkomplikovala.
Když přistáli, podíval se na svého spolupasažéra. Marty se zeširoka usmíval, rychle přecházel zrakem z předního skla na boční a zase zpátky, a snažil se ve tmě rozpoznat co nejvíc.
„Takže já bydlím v Hilldale?“ vyrazil ze sebe. „Prima! Právě teď to postavili, to je opravdu skvělé místo k bydlení.“
Vítězoslavně zamával pěstí. „To jsme to dotáhli daleko, rodino McFlyových!“
Doc neměl to srdce povědět Martymu, jak to s touto čtvrtí dopadlo. Čím toho bude Marty vědět o budoucnosti méně, tím lip.
Doc dosedl s vozem za rohem od vchodu k domu McFlyových, natolik blízko, aby se úkol splnil rychle, ale ne natolik blízko, aby to působilo nápadně.
Teď už nepotřeboval nic kromě Einsteinova čenichu a trochy štěstí, aby ty důsledky, na které raději ani nepomyslel, nebyly ještě horší. Otevřel dvířka, vylezl z vozu a pak se otočil, aby zpoza svého sedadla vylovil Jenniferinu portmonku, kterou tam naštěstí nechala.
Aha, tady je, hned za vznášedlem, které Marty kdesi sebral. Vytáhl portmonku a strčil ji Einsteinovi k čumáku.
„No tak, Einie, chyť Jenniferinu stopu.“
Pes očmuchával portmonku.
„Už jsi na to přišel?“
Pes nadšením zaštěkal.
„Dobrá,“ usmál se Doc, „tak ji půjdeme najít.“
Ohlédl se za svým zvídavým teenagerským společníkem. Ještě o jednu věc bylo zapotřebí se postarat.
Ukázal na vůz. „Marty, ty zůstaneš tady. Převlékni se. Když tě budu potřebovat, tak zavolám.“
Marty na něho hleděl s otevřenými ústy.
„AleDocu…“
Doc uťal Martyho námitky ještě dřív, než začaly.
„Nemůžeme riskovat, že bys narazil na sebe samotného,“ řekl rozhodně. „Tak jdeme, Einie.“
Einstein vyskočil z vozu a rozběhl se rovnou k domu McFlyových. V pořádku! To znamená, že Jennifer je určitě uvnitř.
Při troše štěstí se on i pes dostanou dovnitř, popadnou Jennifer a za chvilku budou zase pryč. Jestliže ne…
Doc si tiše povzdechl a zamířil k domu. Nebyl vůbec čas na nějaké „jestliže ne“. Byl jenom čas to provést dřív, než se věci ještě víc zkomplikují.
Tak tohle byl Hilldale?
Marty pocítil vzrušení, jakmile spatřil dvojí nápis u vchodu: HILLDALE - ADRESA ÚSPĚCHU.
Jenomže teď byli v těch skvělých končinách a Doc mu řekl, aby zůstal u DeLoreanu a převlékl se!
Marty sundal svůj budoucí klobouk, svlékl budoucí bundu a zul si budoucí boty, a vylovil z brašny své normální oblečení z roku 1985. Nejprve vytáhl tenisky, obul si je a klekl si, aby si zavázal tkaničky. Už se mu stýskalo po samočinně se zavazujících botách.
Za zády mu zaštěkal pes. Marty se ohlédl a spatřil psa na vodítku, na jehož druhém konci nikdo nebyl. Vodítko se jen tak samo od sebe vznášelo ve vzduchu. No samozřejmě, napadlo Martyho, tohle bude nějaký automatický venčič psů. No, ta budoucnost je ale něco!
Pes cupital poslušně za roh, za tentýž roh, kam před chvilkou zabočil Doc. Martyho napadlo, že když nyní měl své boty a všechno ostatní, mohl by se snad podívat zblízka na onoho psa a vůbec, co je asi za rohem včetně jeho budoucího domu. Samozřejmě, mohlo být nebezpečné vědět toho příliš moc o vlastní budoucnosti, jak řekl Doc, ale co, když už stejně ví, že tady bydlí. Co se může stát, když se trochu projde?
Marty zastrčil brašnu dozadu do DeLoreanu a rozběhl se za roh.
To, co se teď stane, by se snad vůbec nepřihodilo, kdyby nebyl Marty tolik zvědavý na svou budoucnost. Dalo se tomu zabránit, kdyby se jen ohlédl dřív, než vykročil. Protože kdyby to Marty udělal, asi by uviděl přistávající taxík, do něhož před chvilkou nasedl starý Biff Tannen. Snad by ho Marty dokonce v tom létajícím taxíku spatřil. Jenomže Marty se neohlédl. Kráčel směrem k svému budoucímu bydlišti. Což se ukázalo jako vážná chyba.
„Tady!“ vykřikl starý muž na zadním sedadle. „Tady přistaneme!“
Fred se ohlédl přes rameno a viděl, jak ten starý muž ukazuje přímo před sebe. Fred se pak podíval na cestu. Ano, tam byl zaparkovaný DeLorean. A před ním klečel nějaký chlapec a obouval se. Aspoň tak to vypadalo. Freda napadlo, kolik aut se asi ukradne noc co noc v končinách, jako je Hilldale.
Řekl si, že je dobře, že se našlo to auto. Taxíkář se totiž domníval, že ten starý muž na zadním sedadle je na pokraji srdečního záchvatu, když ho zastavil před Hilldale. Fredovi se vůbec nezamlouvalo jet do podobných končin, zejména po setmění. Ale když měl na vybranou rito, nebo mrtvolu na zadním sedadle, rozhodl se udělat pro tentokrát výjimku a rozjel se do Hilldale.
Naštěstí pro toho starého muže a jeho zdravotní stav se DeLorean nedostal příliš daleko. Když muž vykřikl „Tady mě můžete vysadit!“, Fred dosedl vedle DeLoreanu.
Fred si všiml, že chlapec už je pryč. Snad si ten teenager opravdu jen opravoval něco na botách.

Taxíkář pohlédl na taxametr.
„Dělá to 174,40.“
Papoušek mu na rameni zaskřehotal: „174,50!“
Fred se znovu podíval na taxametr, Priscilla měla pravdu.
„Aha,“ upřesnil, „174,50. A starý pane, tady v těch končinách bych si na vašem místě dával pozor.“
Avšak starý muž ho snad ani neslyšel. Rychle přitiskl palec k platící destičce a pak se vyhrabal z vozu. Když se opíral o hůl a belhal se k DeLoreanu, ve volné ruce držel stříbrnou tašku a pohyboval se na svůj věk s překvapující rychlostí. Zamířil rovnou k autu, otevřel dvířka a nasedl.
Co to ten starý chlápek jenom dělá? Je to vůbec jeho auto? Fred dospěl k názoru, že se o to nebude raději starat. Obrátil svůj vůz a ujížděl pryč z Hilldale. Priscilla mu domlouvavě skřehotala do ucha a Fred jí musel dát za pravdu. Copak se za všechna ta léta nenaučil poslouchat, co mu říká jeho papoušek?

Kapitola 8

Marty si přál, aby se manželka už vrátila. Vždyť věděla, že dnes večer u nich budou jeho rodiče, ale přesto si obstarávala své drobné pochůzky. Ach jo! Když oba jejich teenageři mohli být doma včas, aby uvítali prarodiče, bylo by příliš chtít po jejich matce, aby se také dostavila.
Martyho matka se mezitím pilně točila kolem aparátů na jídlo a chystala večeři. Ujímala se této práce pokaždé, když byla Jennifer pryč, a to se poslední dobou stávalo až příliš často. Kdy to jen mezi ním a Jennifer přestalo klapat, pomyslel si Marty.
Babička Lorraine vložila do hydrátoru jednu z těch roztažitelných deseticentimetrových pizz. O rodičích Martyho McFlye seniora se jedna věc rozhodně nemohla tvrdit: totiž že by byli malicherní.
„… a tak jsem si myslela…“ pokračovala babička zvesela, „že by bylo pěkné, kdybychom pro něho uspořádali takový malý večírek.“
Hydrátor zapípal. Martyho matka z něho vytáhla pizzu, která měřila tři čtvrtě metru. A byla natolik ohleduplná, že se nezmínila o tom, že hydrátor večeři připravoval celých dvanáct sekund. Marty by byl moc rád, kdyby si mohl dovolit koupit některý z těch nových šestisekundových modelů.
Ale ať už byla jeho matka jakkoliv milá, v některých věcech přece jen zkrátka nedokázala být realistická. Například ten nápad s večírkem, o kterém v jednom kuse mluvila.
„Mami,“ odpověděl jí trpělivě Marty senior, „než uspořádáme večírek pro strýčka Joeyho, měli bychom se přesvědčit, jestli je vyšetřován na svobodě.“
„To byl faul“ vykřikl junior. Na jeho brýlích stálo „ESPN-Ch 211-D“. To se určitě dívá na zápas Ves-míranů proti Medvědům.
Babička Lorraine přinesla na stůl pizzu, z které se kouřilo.
„Georgi,“ řekla mírně, „otoč svou osu, buď tak hodný. Není dobré pro zažívání jíst hlavou dolů.“
Martyho otec poslušně stiskl tlačítko na svém zápěstí. Tím uvedl do činnosti opravovací zařízení, které ho přivedlo do správné polohy.
„To snad není možné!“ zaječel junior.
Je to určitě hezký zápas. Medvědi asi předváděli ostatním účastníkům Mezinárodní fotbalové ligy, že ještě nepatří do starého železa. Teď prožívali nejlepší sezónu za posledních třicet let! Marty senior si napůl přál, aby i on mohl ten zápas sledovat.
Babička Lorraine zasedla ke stolu. Pizza vypadala úžasně. Marty si pomyslel, že zase jednou mají opravdovou rodinnou večeři, třebaže Jennifer stále ještě nedorazila domů.
„Přines, prosím tě, chaluhový čaj,“ požádal Marty dceru.
Marlene s nasazenými videobrýlemi našpulila rty.
„Ne,“ zalkala, „mně se nechce, hejbni kostrou ty sám!“
„Vylučte ho!“ Junior tloukl pěstmi do stolu.
„Marlene!“ kárala babička Lorraine přísně vnučku. „Takhle nesmíš mluvit se svým otcem!“
„Babi!“ vyštěkla Marlene a ukazovala přitom na slovní a číselný displej na svých videobrýlích. „Vždyť zrovna telefonuji, nevidíš?“ Martyho dcera odvrátila
pohled plný bolesti, který vyjadřoval, že žádný teenager ještě nikdy neprožíval podobné věci.
Začal se ozývat něčí bzučák, přičemž na videob-rýlích obou teenagerů zhasla červená světýlka. Marty sklopil zrak na zářící světlo ve své kapse.
Ozval se jeho bzučák.
„Táti!“ zaječeli naráz junior i Marlene. „Telefon! TojeNeedles!“
Marty vstal a vypnul signál. Znenadání mu hrozně vyschlo v krku. Uvědomoval si, jak ho všichni kolem jídelního stolu pozorují, dokonce i děti za svými vi-deobsýlemi. Jestliže ten telefon byl tím, co tušil, potřeboval být trochu v ústraní.
„Vezmu si to v pracovně.“ Vyšel z místnosti a stáhl za sebou dveře.
Když míjel zrcadlo, na chvilku se zastavil, upravil si kravaty a přesvědčil se, že má účet v pořádku. Čekalo ho vážné rozhodnutí, které může změnit celou jeho budoucnost - k lepšímu, jak Marty doufal. Snad bude moci Jennifer všechno vynahradit, poskytnout jí to, co si zaslouží. Jen kdyby ten obchod byl o něco poctivější, pomyslel si Marty, když se ještě naposled zkoumal v zrcadle. Když měl mluvit s Needlesem po videofonu, chtěl vypadat co nejlíp.
Rychle předstoupil před videoobrazovku.
Co to jenom bylo? Zamrkal a zavrtěl hlavou.

Na okamžik se totiž domníval, že koutkem oka kohosi zahlédl. Mohl by vlastně přísahat, že štěrbinou v pootevřených dveřích do koupelny na něho juká Jennifer. Je příliš nervózní, určitě si představuje věci, které neexistují.
Uchopil dálkové ovládání a vytlačil malbu na uměleckém kanálu do rohu obrazovky.
Needles mu uštědřil svůj kolozubý úsměv, jeho hlava a ramena vyplňovala zbytek videodispleje a rozsvítil se jeho identifikační kód: NEEDLES, DOUGLAS J. ADRESA: 88 ORIOLE RD. A6TB-94. To byla jeho adresa domů, což však neznamenalo, že se tam Needles
často zdržoval. Podle kupy videozáznamů za ním Marty jasně poznal, že Needles byl dosud v práci. Marty si někdy kladl otázku, zda Needles vůbec někdy opouští kancelář.
„Ahoj, velký M!“ spustil zvesela Needles. „Jak se vede, McFlyi?“
„Ahoj, Needlesi,“ odpověděl Marty a snažil se nepůsobit nervózně.
Needles si zřejmě ničeho takového nepovšiml. Místo toho se rychle pustil do vysvětlování, co musí Marty přesně udělat, aby jejich malý záměr klapl. Když Needles vysvětloval podobné věci, a to po všechna ta léta už od střední školy, vždy to vypadalo tak snadně.
„Tak co tomu říkáš, Marty?“ skončil žoviálním tónem a znovu vykouzlil onen úsměv, který mu vynesl v jeho podniku postavení, v jaké Marty nikdy nemohl doufat.
Marty otevřel ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek. Přes všechno, co chtěl mít, činilo mu opravdu velké potíže říci ano.
„Já…“ podařilo se mu nakonec ze sebe vypravit. „No…“
„McFlyi!“ naléhal na něho Needles. „Čeho se bojíš? Když tahle věc klapne, vyřeší se všechny tvé finanční problémy.“
„A když to neklapne, mohu dostat padáka!“ namítal Marty. Konečně byl schopen mluvit. Jeho partner se opomněl zmínit o jedné věci, kterou chtěl mít Marty objasněnou. „Je to nezákonné, Needlesi.“
A Martyho napadlo ještě něco. Needles volá z kanceláře. A přitom všichni vědí, jaký má šéf názor na soukromé hovory!
„Co když nás Džic odposlouchává?“ zeptal se Marty a naráz ztlumil hlas.
Needles na obrazovce se podíval Martymu přímo do očí.
„Džic na to nikdy nepřijde. No tak, zkrátka strč svou kartu do otvoru a já už to zařídím! Pokud ovšem nechceš, aby si všichni u nás v oddělení o tobě mysleli, že jsi…“ Needles se zlověstně odmlčel, „… zbabělec.“
Obrazovka před Martyho zrakem jako by najednou začala rudnout. Do uší se mu hrnula krev, v hrudi mu bušilo srdce jako kladivo.
Zbabělec?
Vyrazil ta slova mezi sevřenými zuby:
„Nikdo mi nebude říkat zbabělec!“
Needles odměřeně přikývl a usmíval se ještě víc zeširoka než předtím.
„Tak dobře,“ řekl Martymu. „Dokaž to!“
Taky že ano! Ukáže to Needlesovi. Ukáže to Jenni-fer, dětem, rodičům a vůbec všem, kdo ho považovali za smolaře. Všem to ukáže! Vytáhl náprsní tašku a z ní svou kartu.
„Tady je,“ téměř vykřikl a zastrčil kartu do otvoru ve své aktovce, přičemž světýlka kolem udávala jeho osobní kód.
„Převezmi to! Jdu do toho!“
Needlese nemusel dvakrát pobízet. Marty zaslechl rychlý sled elektronických zvuků, když se zaznamenávaly jeho kódy.
„Díky, McFlyi,“ řekl Needles a znovu se mírně zašklebil. „Na shledanou zítra v podniku.“
Needles přerušil spojení. Obrazovka byla prázdná.
Marty se zhluboka nadechl. Tak to by tedy bylo. Vlastně do toho nehodlal jít, protože byly tady všechny ty komplikace, které ostatní chlápci jaksi nebrali na vědomí. Jenomže Needles o něm řekl, že je zbabělec - nikdo mu nebude říkat babo! - a tak v tom teď jede.
Jeho karta byla přečtena a zaznamenána. Návrat už nepřicházel v úvahu - a snad má Needles pravdu -jeho budoucí cesta bude možná vydlážděná zlatem.
Stiskl tlačítko dálkového ovládání a umělecký program znovu vyplnil celou obrazovku. Marty se cítil vyčerpán. Teď si nepřál nic jiného, než se vrátit do vedlejší místnosti a dojíst večeři.
Odvrátil se od obrazovky.
„McFlyi!“ zaburácelo za jeho zády.
Byl to ten poslední hlas na celém světě, který by si Marty přál slyšet. Musela to být náhoda. Nebo snad ne?
Obrátil se znovu čelem k obrazovce, na které se v životní velikosti mračil jeho šéf.
„Pane Fudžicu, prosím…“ Marty vykouzlil svůj nejlepší úsměv. „Dobrý večer, pane.“
Šéf chvilku zíral na Martyho: mohutný muž potichu zuřil. Šéf možná rád nosíval večer slavnostní ki-mono, ale v každém případě kdykoliv ho takto Marty spatřil, připomínal mu samuraje, který se oddává meditaci předtím, než propukne v ničivé běsnění.
Marty pocítil, jak mu znovu vyschlo krku.
„McFlyi,“ pronášel Fudžicu pomalu a zcela jednoznačně. „Sledoval jsem ten váš rozhovor. Jste vyřízený!“
To snad ne! Tohle přece nemůže šéf myslet vážně!
„Vyřízený?“ namítal Marty. „Ale, pane, to nebyl můj nápad! Za tím je Needles!“ Šéf určitě pochopí, že tohle je pravda.
„A vy jste se na tom podílel,“ pokračoval Fudžicu, aniž by bral na vědomí Martyho vývody „Bylo to nezákonné a vy jste to věděl.“ Šéfův hlas se uklidňoval. Kdykoliv se hněvivý Fudžicu uklidnil, byla situace pokaždé ještě horší. Marty téměř viděl, jak jeho budoucnost rozřezává samurajský meč.
„Máte výpověď, McFlyi,“ řekl na závěr klidně Fudžicu. „Sbohem.“
Výpověď? Jen tak zničehonic?

„Ale pane…“ spustil rychle Marty. Nebyla to jeho chyba. Šéf to přece musí uznat. Needles řekl Martymu, že je baba! A to si nikdo nesmí dovolit!
„McFlyi!“ přerušil ho stroze Fudžicu. „Přečtěte si můj fax.“
Z obrazovky zmizel šéfův obličej a místo něho se tam objevil dopisní papír s firemní značkou adresovany Martymu McFlyovi seniorovi. Kromě adresy a Fudžicuova podpisu dole tam stála pouze dvě slova:
MÁTE VÝPOVĚĎ!
Výpověď?
Marty slyšel, jak na druhém konci pracovny tiše šumí fax, který tiskl kopii vzkazu z obrazovky.
Marty téměř cítil meč, jenž mu pronikl do srdce. S jeho budoucností byl konec.
Když vedle ní zašuměl fax, Jennifer sebou trhla.
Otočila se a hleděla na pruh papíru, který ze sebe přístroj vydal - pruh papíru, téměř celý vyplněný dvěma slovy napsanými velkými písmeny:
MÁTE VÝPOVĚĎ!
Jennifer popadla ten kus papíru. Tohle je určitě ten „fax“, o němž se zmínil svalnatý Japonec na televizní obrazovce. A ono to vytisklo tento vzkaz také v koupelně? Jennifer by ráda věděla, zda jsou podobné přístroje v každé místnosti.
„Jennifer!“
Když se za ní ozval hlas šeptající její jméno, znovu sebou trhla. Zmačkala papír a strčila ho do kapsy, pak se rozhlížela, aby zjistila, kdo ji volá.
Spatřila Doca Browna, jak se dívá dovnitř oknem od koupelny.
Doc Brown? Jennifer ještě nikdy nebyla tak šťastná, když vědátora spatřila, jako tentokrát.
„Jdi ven předními dveřmi,“ šeptal naléhavě Doc Brown. „Budu tam na tebe čekat.“
Jennifer svraštila obočí, její pocit štěstí se znovu utápěl v moři zmatku. Vyjít předními dveřmi? Jak by se ale tamtudy mohla dostat ven?
„Nejdou otevřít!“ žehrala. „Není tam klika!“
Doc přikývl, jako by teprve nyní všechno pochopil. „Přitiskni palec na plíšek!“ radil jí.
Aha, Jennifer si vybavila ten legrační plíšek po straně domovních dveří. Takhle to tedy funguje.
Ale to znamená, že se konečně bude moci odtud dostat.
Jennifer přikývla. Přešla koupelnu a vyhlédla ven dveřmi, kterými sem vešla. Ani v jedné z místností, které mohla spatřit, nebyl nikdo. Roztáhla dveře od koupelny a co nejtišeji se plížila k východu z domu.
Zaslechla za sebou, jak babička Lorraine nahlas běduje:
„Marty, co má ten fax znamenat?“
„Věř mi, mami, nebyla to má vina,“ vysvětloval Marty senior trošku plačtivým hlasem. „Zkrátka to vypadá, že ve všem, co podniknu, mám smůlu.“
Jennifer doufala, že když bude rodina živě diskutovat, nikdo si jí nevšimne, až se bude plížit z domu. Teď už jí zbývalo jenom najít ten…jak tomu říkal Doc Brown? … aha, ten plíšek na palec.
A tam poblíž domovních dveří byl další fax a v něm další papír se zprávou „MÁTE VÝPOVĚĎ!“ Jennifer si uvědomila, že ty přístroje skutečně mají po celém domě. A hned za faxem byl onen kovový plíšek, který hledala.
Natáhla ruku, aby k němu přitiskla palec.
„Vítáme tě doma, Jennifer!“ zaduněl bujaře domácí počítač.
No tohle… Copak ji mohl počítač vítat, když odchází?
Dříve, než mohla přiložit palec k plíšku, otevřely se dveře.
Ve vchodu stála žena. Žena, která se jí hrozně podobala, jenom byla trochu tělnatější, měla víc vrásek a tmavé kruhy pod očima.
Jennifer došlo, že se dívá na své starší já.
„Ach proboha!“ vykřikla. „Já jsem stará!“
A pak se jí před očima zatmělo.
Protože všichni tři, Doc, Marty i Jennifer, měli napilno jinde, nikdo z nich nemohl vidět, jak se Biff vznáší v DeLoreanu a za chvilku s ním přistál přesně na stejném místě. Rychle vystoupil a odbelhal se - snad až příliš rychle, protože když se dvířka přivřela, přiskřípla mu hůl. Jak se ji snažil Biff vyprostit, rozlomil ji na dva kusy. Popadl půlku, kterou uvolnil, a odbelhal se, přičemž všechno zanechal, jak to bylo předtím - až na to, že nyní už neměl v ruce onu stříbrnou tašku.

Kapitola 9

Dopadlo to zle, přesně jak Doc Brown tušil. Pouhý okamžik poté, co obě Jennifer stanuly proti sobě, klesly k zemi jako podťaté.
Přesto se přitom projevilo cosi příznivého. Obě padaly dopředu, Jennifer z roku 2015 směrem do domu a její verze z roku 1985 na vnější schody. A tam byl připraven Doc, aby ji zachytil a odtáhl tak daleko, aby se za ní mohly zavřít dveře.
Prozatím to bylo v pořádku, jak se Doc domníval. Nyní mu zbývalo dopravit bezvědomou Jennifer zpátky do auta, aby už odtud mohli zmizet.
Když vlekl bezvládnou zátěž ze schodů, zaslechl skrz dveře hlas Martyho seniora: „Vypadá to, že vaše matka už zase nasávala!“
Doc si povzdechl. No, Marty senior a Jennifer nevedli v roce 2015 možná ten nejšťastnější život, jenomže on s tím nemohl nic nadělat. Obával se zasahovat nadále do jejich života ať už v minulosti, nebo v budoucnosti. Ten nezdar s

Jennifer ho přesvědčil, jak nebezpečné může být cestování v čase.
Zastavil se, aby popadl dech. Jennifer ho tížila, ruce mu téměř strnuly, a přitom ji dokázal odtáhnout necelých deset metrů. Netušil, jak těžká může být bezvládná sedmnáctiletá dívka. Spatřil svého společníka přibíhajícího po chodníku a rozhodl se ho přivolat na pomoc.
„Marty!“ zavolal. „Poběž sem honem!“
Marty se zatvářil vyděšeně, když je spatřil.
„Je naživu?“ zašeptal, když se podíval na Jennifer.
„Je jenom v šoku,“ odpověděl kvapně Doc, „jak jsem předvídal, ale jinak se zdá, že není zraněná. Teď ji vrátíme do roku 1985 a já potom zničím tenhle stroj času.“
Marty se zadíval na Doca, strach vystřídalo překvapení.
„Zničíš ho? A co všechny ty řeči o lidstvu, o zjištění, kam a proč směřuje?“
Doc rozhodně zavrtěl hlavou. Bylo to pro něho těžké rozhodnutí, ale nyní už nemohl couvnout.
„Zkrátka riziko je příliš velké, jak dokazuje tento případ,“ ukázal na Jennifer. „A přitom jsem si počínal odpovědně! Jen si představ to nebezpečí, kdyby se stroj času dostal do nesprávných rukou!“
To bylo divné: Doc by mohl odpřisáhnout, že zaslechl to trojí třesknutí, stejné, jaké vznikalo při použití stroje času. No, v roce 2015 existuje zřejmě spousta věcí, které dokážou vyluzovat takový zvuk. Přesunul část Jenniferiny váhy do rukou Martymu.
„Lituji jedinou věc,“ dodal, jako by ho to teprve nyní napadlo, „totiž že už nebudu mít nikdy příležitost navštívit své oblíbené historické údobí, starý Daleký západ. Jenomže cestování v čase je příliš nebezpečné. Radši se budu věnovat průzkumu jiného velkého tajemství vesmíru - žen.“
Marty zavrtěl hlavou.
„Docu, až rozluštíš tohle tajemství, dej mi vědět.“
Kráčeli zpátky k DeLoreanu, Jennifer nesli mezi sebou. Marty vlezl na sedadlo spolujezdce a spolu s Docem se mu podařilo dostat Jennifer na klín. Když Doc usedl za volant, Einstein naskočil dozadu. Vědec rychle nastavil údaje o cíli jejich cesty. Mířili domů, do roku 1985.
„Vrátíme se po setmění,“ vysvětloval Doc, když nastavoval příjezd na půlnoc, „čím méně nás bude vidět, tím lip.“
Doc se ohlédl. Pes si na zadním sedadle s čímsi hrál.“ Einie, pusť ten krám z tlamy!“
Doc sebral zmačkanou stříbrnou tašku Einsteinovi ze zubů.
Stříbrná taška? V hloubi Docovy mysli něco zaškubalo. Kde jenom už viděl stříbrnou tašku? A vůbec, kde ji pes našel?
Nastartoval stroj času. Měli se vrátit tam, kam patřili, kde si mohli přestat dělat starosti a prostě přenechat času, aby se o ně postaral sám.
Marty pevně držel bezvládnou Jennifer. Chtěl, aby se jí na cestě domů už nic dalšího nepřihodilo.
„Výška dva tisíce tři sta metrů,“ oznamoval Doc. „To by mělo být dost vysoko.“ Zkoumavě se rozhlédl po spolucestujících. „Marty, Einie, připoutejte se kvůli časovému přemístění!“
Sešlápl plyn až k podlaze a zamířil přímo k řadě vznášejících se koridorových signálů.
Za pár vteřin dosáhli rychlosti osmdesáti osmi mil.
Z kapacitátoru vyšlehl oslnivý záblesk, jaký nastává v okamžiku, kdy se najednou ve velké rychlosti zastavíte - jako byste na chvilku zůstali viset mimo čas a prostor. Pak po trojím třesknutí znovu ujíždíte rychlostí osmdesáti osmi mil za hodinu, jenom s tím rozdílem, že jste se octli někde jinde.
Marty se podíval okénkem. Ať už byli kdekoliv, vznášející se koridorové signály už zmizely. Byla noc a viděl jenom slabá světla hluboko pod sebou.
„Podařilo se to?“ zeptal se.
Jako na odpověď zaburácel příliš těsně nad nimi tryskáč jumbo. DeLorean se chvilku prudce otřásal, než ho Doc opět vyrovnal.
„Jsme zpátky,“ oznámil Doc. „A teď dopravíme Jennifer k ní domů.“
Pomalu se snášel a hledal pod sebou světla dobře známých ulic.
Po chvíli vůz dosedl na klidné silnici mimo město, když se předtím kola vysunula do původní polohy.
Pak jeli zbytek cesty k domu, kde bydlela Jennifer. Na jejich poštovní schránce Marty zřetelně rozeznal velkými písmeny slovo PARKEROVI.
Marty a Doc vytáhli Jennifer z vozu a opatrně ji nesli k domu. Doc kývl směrem k přednímu vchodu.
„Položíme ji nad schody.“
Nevyvolá to však u Jennifer ještě větší zmatek, až se pťobudí?
„Ale vždyť vyšla z našeho domu,“ řekl Marty.
Doc se na chvilku zamyslel.
„To je pravda,“ odpověděl uvážlivě, „ale když přijde k sobě tady před jejich domem a bude tma, utvrdí se v domnění, že to všechno byl jenom sen.“
Hm, pomyslel si Marty, to znělo docela rozumně.
„Tak tedy ano,“ souhlasil, „ty jsi přece doktor.“
Položili ji na schody u dveří. Jennifer začala slabě pochrupovat. Martyho napadlo, že všechno bude zase v pořádku. Ale proč tedy má stále takový tísnivý pocit? Snad to má něco společného s cestováním v čase, je to něco jako pásmová nemoc.
Ale přece jen tady bylo něco jiného: odvrátil se od Jennifer, aby šel za Docem zpátky k vozu, ale zastavil se, když v oknech z obou stran vchodu spatřil těžké železné mříže.
„To jsem blázen,“ zamumlal si napůl pro sebe. „Nevzpomínám si, že by v tědi oknech byly nějaké mříže.“ Pak ho

napadlo, že ta záležitost s posunem času si snad pohrává také s pamětí.
„No, myslím…“ Musel se vzpamatovat. Zastavil se, aby se zhluboka nadechl, ale ihned přestal.
„Ježkovy zraky, tady ale něco smrdí!“ Málem se zakuckal. Bylo to opravdu něco hnusného.
Doc se nadechl a zašklebil se. „Někde musí hořet. Raději půjdeme.“
Marty se ohlédl přes rameno na spící Jennifer.
Když spěchali k autu, Doc ho uklidňoval: „Bude v pořádku. Teď tě odvezu domů, můžeš se převlíknout a vrátit se pro ni se svým kombim.“
Marty si také pomyslel, že to je rozumné. Pokrčil rameny a šel za Docem.
Nasedli znovu do DeLoreanu a zamířili k Martymu domovu v sídlišti Lyon.
Marty se stále ještě nemohl zbavit dojmu, že to tady není zcela v pořádku. Snad to souviselo s návratem z budoucnosti - z budoucnosti, o které, jak si nyní uvědomoval, toho moc neví.
Možná ho mátlo, že nahlédl do budoucnosti, avšak ne do té své, ale do budoucnosti své rodiny. Bůhví, proč mu to nyní připadá tady kolem všechno jiné, vždyť by to mělo být pro něho důvěrně známé - přece je zase zpátky v roce 1985. Když ujížděli nočními ulicemi, všimli si tu a tam zabedněných oken a zdálo se, že všude je dvakrát tolik odpadků, než kdykoliv předtím viděl. Dokonce i vozovka byla v hrozném stavu: cožpak v Hill Valley nikdy nespravovali výmoly?
Jenomže čím víc o tom přemýšlel, tím víc v něm sílila domněnka, že s tímhle vším má něco společného cestování v čase, a to nejenom tento výlet do budoucnosti, ale také jeho předchozí návštěva minulosti. Asi „získával smysl pro vztah k věcem“, jak by to vyjádřili jeho rodiče, takže viděl v Hill Valley věci, kterých by si dřív vůbec nevšiml.
Anebo byl zkrátka jenom unavený a podrážděný z toho všeho, co se odehrálo v budoucnosti.
Doc jel se svým DeLoreanem přes výmoly do míst, kde bydlel Marty. Zastavili před jeho domem. Marty vyskočil a zamával na dobrou noc.
„Kdybys mě potřeboval,“ zavolal Doc a poplácával přitom volant, „tak budu v laboratoři tohle demontovat. Dej mi vědět, pokud budeš mít nějaké problémy, až ji budeš přesvědčovat, že to všechno byl jenom sen.“
„Anebo noční můra,“ doplnil ho Marty a vykročil.
Doc zamyšleně přikývl a pak odjel.
Vpůli cesty k domu se Marty zastavil.
Z dálky zaslechl nějaké zvuky, byly to vlastně rány, jako by motor auta znovu střílel do karburátoru. Znělo to jako výstřely.
V Hill Valley! To je tedy vážné, McFlyi!
Marty přesto běžel k přednímu vchodu. Zastrčil klíč do zámku a točil jím sem a tam. Nešlo to.
„Co se to sakra děje?“ zašeptal.
Někdo vyměnil zámek. Ale proč? Napadlo ho, že to má něco společného s tím, co udělal tenkrát v roce 1955, například že se jeho otec stal úspěšným spisovatelem, a vůbec. Ale být to pravda, nebyl by se změnil také Martyho klíč, aby jím šel otevřít nový zámek? Pomyslel si, že takhle zapracovala tentokrát celá ta záležitost s cestováním v čase. Říkal si, že stále ještě pořádně nechápe, co mu vysvětloval Doc.
Ale co, bylo už příliš pozdě, aby se pokoušel odhalit tajnosti vědy. Když se nemůže dostat dovnitř předními dveřmi, půjde tam zadem. Ráno to všechno prozkoumá.
Vrátka vedoucí do zadního dvora byla také zamčená, byl na nich mohutný visací zámek. Nebude tak snadné jít spát, jak si Marty původně myslel. Ale naskýtalo se přece jen víc možností, jak se dostat k sobě do ložnice.
Vylezl na popelnici a přeskočil vrátka. To by tedy měl za sebou, nebylo to nic zvlášť obtížného. Ušel ještě pár kroků a pokoušel se otevřít jedno z oken ložnice. Šlo to snadno. To se mu ulevilo! Jenomže Marty si uvědomil, že tady není něco v pořádku.
Rychle vlezl dovnitř a opatrně spustil nohu, aby došlápl na prádelník.
Ale co to? Prádelník tam nestál!
Marty ztratil rovnováhu a vpadl do pokoje. Rovnou na postel.
Někdo mu zakřičel do ucha.

Kapitola 10

Rozsvítilo se. Necelých třicet centimetrů od něho leželo mladé černošské děvče, staré snad jedenáct nebo dvanáct let, hledělo na něho a přidržovalo si přikrývku až ke krku.
„Mami!“ křičelo. „Táti! Pomoc!“
„Hele,“ vyptával se Marty, „kdopak jsi? Co děláš…“ zaváhal a rozhlédl se, „v mém pokoji?“
Tady se to změnilo! Jeho modely letadel, minizesi-lovač i plakáty sportovních hvězd, všechno bylo pryč, nahradily to růžové tapety, plyšová zvířátka a plakáty s Michaelem Jacksonem.
Marty to tu vůbec nepoznával. To nebyla jeho ložnice.
„Pomoc! Táti! Pomoc!“ křičela právoplatná majitelka místnosti a vyskočila z postele. Popadla z toaletního stolku plnou hrst předmětů a začala je házet na Martyho.
Uhnul. Vždyť tohle přece měl být jeho pokoj. Kde se dopustil chyby?
Dveře se, prudce otevřely a dovnitř vtrhli ostatní členové rodiny, otec, matka a mladší bratr. Všichni tři zírali na Martyho.
Toho vůbec netěšil pohled otce, který v ruce svíral baseballovou pálku.
„Ani hnout, hajzle!“ pronesl otec a zdvihl nad hlavu pálku.
Marty zdvihl ruce.

„No tak, jen klid," promluvil zvolna a zřetelně. „Nechci způsobit žádné potíže."
Jeho slova zřejmě na otce ani v nejmenším neza-působila. Zdvihl pálku dokonce ještě výš.
„Ale budeš je teď mít sám, ty mizerný šmejde! Co děláš tady u mé dcery?"
Marty se rozhlédl po místnosti, jako by se tam někde mohlo skrývat vysvětlení.
„Nic!" ujišťoval rychle. „To všechno je omyl! Jsem v nesprávném domě."
Mladší bratr vyskakoval. Bylo jasné, že ho situace plně strhla.
„Jen mu to ukaž, táti!" křičel nadšeně. „On lže!"
„Buďticha, Harolde," řekl mu otec. Přes Martyho pohlédl na svou dceru. „Loretto, dotkl se tě?"
Dívka prudce kývala hlavou.
„Skočil na mne!"
Marty v duchu namítal, že neskočil, spíše na ni dopadl. Ale jak by mohl tohle vysvětlit?
Otec učinil jeden krok vpřed.
„Prosím vás, mě to mrzí!" vykřikl Marty. „Prostě jsem se zmýlil!"
„To máš kruci pravdu, že jsi se zmýlil!"
Otec se rozehnal baseballovou pálkou. Marty odskočil stranou. Pálka zasáhla jednu dívčinu polici.
„Táti, nech toho!" zvolala Loretta. „Rozbíjíš mi věci!"
Jenomže otec jako by neslyšel. Znovu se rozmáchl, netrefil sice Martyho, ale zato smetl půlku lahviček z dívčina toaletního stolku. Loretta se rozběhla pres ložnici a začala bušit do otce.
Tím se Martymu naskytla příležitost. Musí se odtud dostat! Přeskočil Harolda, minul otce, dívku a pak matku a vyběhl z místnosti.
Ať už se přihodilo cokoliv, byl tento dům uspořádán stejně jako ten, na který se pamatoval, takže se snadno dostal dolů do haly a k domovním dveřím. Odemkl je a vyběhl na ulici.
Zastavil se, aby se ještě naposled na dům podíval. Určitě vypadal jako ten, kde bydlel.
Otec vyběhl na zápraží, pálku stále ještě svíral v ruce. Marty dospěl k názoru, že je čas tyto končiny opustit.
„Tak tedy jo," vyřvával otec, zatímco jeho rodina přišla za ním, „jenom si běž, ty hajzle! A vyřiď té mizerné bílé realitní kanceláři, že to tady neprodám, slyšíš? Nás tady odtud nikdo násilím nedostane!"
„Lewisi," nabádala ho žena, „zítra dáš do všech oken mříže, rozumíš?"
„To tedy určitě," odpověděl otec a křičel spíše na Martyho než na svou rodinu. „Nechci, abychom tady žili jako ve vězení! To tedy ne!"
Marty zaslechl z dálky další rány. Kruci, tohle ale znělo jako střelba!
Otec ho však nepronásledoval. Marty běžel o pár bloků dál, pak zpomalil, aby popadl dech a zjistil, kde se vlastně octl.
Zpoza rohu se přiřítilo policejní auto s vyjícími sirénami a zářícími reflektory. Marty měl stěží čas uskočit dřív, než policisté zvýšili zase rychlost.
Co se tady vlastně děje?
Asi sto metrů před sebou spatřil, že přes ulici je natažená nějaká páska. Šel blíž a zjistil, že to je žlutá páska, kterou používají policajti, aby zabránili vstupu zvědavců, i když nápis jasně oznamoval: NEVSTUPOVAT - PROBÍHÁ POLICEJNÍ VYŠETŘOVÁNÍ. Marty se zastavil těsně před páskou a za ní na dlažbě uviděl křídou namalované dva obrysy lidských těl. Uvnitř každého obrysu byly tmavší skvrny, které se leskly v pouličním osvětlení. Marty si uvědomil, že ty skvrny jsou určitě krev.
Tohle nemohly být ty staré končiny, kde bydlel. Samozřejmě poznával domy, uliční cedulky byly správné, ale přece jen…
„Tohle je cvokařina," řekl nahlas. Ale kráčel dál. Co jiného mohl také dělat?
Zahnul za roh, ale tam to bylo dokonce ještě horší. Před ním stála budova střední školy v Hill Valley -anebo správněji řečeno to, co z ní zbylo. Vypadalo to tam jako po bombardování. Z budovy zůstala už jenom půlka a ta byla pokryta silnou černou vrstvou sazí. Pokud vůbec zbyla nějaká okna, byla zabedněná a celá budova byla obehnána ostnatým drátem, jako by ten dům stál někde uprostřed bitevního pole.
Ale i když v troskách, byla to bez nejmenší pochyby střední škola. Takže ho doktor dopravil na správné místo. Ano, tohleto bylo Hill Valley.
Což znamenalo, že chyba byla někde jinde.
„Musí to být špatný rok!" řekl Marty nahlas.
Pomalu přecházel přes ulici. Na doktorově stroji času se muselo něco porouchat. Ale kde - nebo kdy -ho stroj času zanechal?
Na zápraží domu přímo před ním ležely noviny. Tam se možná dozví, co potřeboval zjistit. Běžel na zápraží a sebral složené noviny. Rozevřel je a podíval se na datum pod tiráží: SOBOTA 26. ŘÍJNA 1985.
„Rok tisíc devět set osmdesát pět!" vykřikl Marty. „To přece není možné!"
Za zády zaslechl zvuk, jako by někdo natahoval kohoutek. Pak ucítil, jak ho do spánku tlačí něco studeného a tvrdého - něco jako hlaveň brokovnice.
Za ním se ozval hlas: „Tak ty jsi tedy ten grázl, co mi krade noviny!"
Marty poznal ten hlas, který nahánět strach všem teenagerům v Hill Valley. Otočil se, pomalu a opatrně.
„Pane Stricklande!"
Plešatý zástupce ředitele školy, který měl na starosti kázeň, trochu sklonil zbraň a zakabonil se na Martyho. Teď vypadal ještě nelítostněji, než si ho Marty pamatoval. Snad proto, že se mu přes tvář táhla dlouhá sinalá jizva po noži, takže působil dojmem, že Martyho každým okamžikem zabije. Anebo to snad bylo tou tmavou bundou posetou kovovými plíšky na obranu proti střelám, kterou měl pan Strickland přehozenou přes koupací plášť. Ať už

tomu bylo jakkoliv, vypadal dvakrát hrozivěji než kdykoliv předtím.
Jenomže Strickland ho stále ještě nepoznával.
„To jsem já, pane!“ Ukázal na sebe. „Marty! Marty McFly!“
„Kdo?“ zeptal se Strickland.
„Marty McFly. Nepoznáváte mě, pane?“ Co je tohle jenom za svět, když ho nepoznává zástupce ředitele školy, který má na starosti kázeňský dozor?
Strickland sklonil pušku a ve tmě mžoural na Martyho.
„Ještě nikdy jsem tě neviděl,“ řekl a zavrtěl hlavou. „Ale vypadáš jako nějaký flákač!“
Počkat, snad ho Strickland přece jen poznal!
„Přesně tak!“ zvolal nadšeně Marty. „Vždycky jste mi říkal, že jsem flákač! Vždycky přijdu do školy pozdě a v jednom kuse mi kvůli tomu dáváte poznámky.“
Strickland stále ještě hleděl, jako by toho mladíka dosud nikdy nespatřil. Musí být nějaký způsob, jak se mu připomenout. Aha, samozřejmě!
„Dal jste mi poznámku právě minulý týden!“ dodal Marty s uspokojením.
Strickland přikývl, jako by Marty jenom potvrdil něco, co on sám věděl celou tu dobu.
„Minulý týden?“ vyštěkl. „Teď už vím, že lžeš.“ Pokývl směrem přes ulici. „Ta škola vyhořela před šesti roky.“
Strickland se významně podíval na brokovnici.
„A tedka máš přesně tři vteřiny na to, abys odtud zmizel se zdravou kůží.“
Přiložil prsty ke spoušti.
„Jedna.“
Stricklandova odpověď. Zdvihl brokovnici.
K obezdívce se se skřípěním přiřítilo auto plné Kany Tagerů v kožených bundách. Marty si všiml, že také oni měli všichni pušky.
„Nažer se olova, Stricklande!“ prohlásil ten nejodrbanější z celé party. Celá punkovská osádka auta spustila palbu. Střely kropily vchod do domu.
Marty mezitím přeběhl zahradu. Octl se uprostřed válčení!
Stnckland opětoval střelbu. „Nažerte se broků, vy flákači!“
Utíkal, comu nohy stačily. Musí se odtud dostat. Ale kde to jenom je? A kam má jít?

Kapitola 11

Marty běžel celou cestu na Radniční náměstí. Tak jako tak musel tamtudy do doktorovy laboratoře, pokud ještě vůbec byla - a Marty to dokázal, aniž by po něm někdo vystřelil. Mezitím snad najde někoho, kdo mu poví, co se tady děje.
Prošel kolem reklamy „Hill Valley - krásné místo pro život“, podbbané výstřely.
Také radnice se změnila. Kdosi z ní udělal hotel, a jaký! Vypadal přesně, jako kdyby byl v Las Vegas, plný neonů a zářivých světel.
Když četl nápis nad budovou, nemohl Marty uvěřit svému zraku:
RÁJ RADOVÁNEK BIFFA TANNENA
BifF Tannen? pomyslel si Marty. Ten Biff Tannen? Ale na tabuli toho bylo pod jménem ještě víc, jedno slovo zářilo po druhém:
HOTEL
ZÁBAVA
KASINO
DÍVKY
Ale to ještě nebylo všechno. Přesně uprostřed tabule byl velký portrét Biffa, jak si zapaluje doutník stodolarovou bankovkou.
Bylo ve vemlouvavé! Bylo to křiklavé! Bylo to naprosto nevkusné! Musel to být tamten Biff Tannen!
Marty byl ohromen. Byla hluboká noc a přitom tam bylo fantasticky živo. Dveřmi s nápisem KASINO proudily davy lidí, většinou to byli muži středního věku ve vycházkových šatech, každý měl vedle sebe mnohem mladší ženu, někdy i dvě, byl do ní nebo do nich zavěšen, všichni si povídali a smáli se.
Ale ať už si říkali cokoliv, všechno přehlušoval rámus motorek. Na náměstí už nebyly trávníky ani živé ploty, bylo celé vyasfaltované a byly tam stovky motorek, které spolu závodily a túrovaly motory.
Jak se Marty rozhlížel, zjistil, že se změnilo celé náměstí. Tělocvična aerobiku a obchody s různými potřebami pro domácnost zmizely, místo nich tam byly prodejny knih pro dospělé, výčepy, zastavárny, půjčovny peněz a pornokina - a to všechno ještě teď bylo v provozu. Město zřejmě žilo po celou noc.
A navíc na všech stranách a dokonce nad Palácem radovánek byly řady a řady vysokých továrních komínů, všechny chrlily do tmy hustý kouř. Hill Valley se bezesporu změnilo. Dveře vedoucí do Ráje radovánek Biffa Tannena se rozlétly a objevili se v nich tři muži, kteří napůl vlekli, napůl nesli čtvrtého. Vypadalo to, že trojice vyhazovačů vyprovází opilce.
Marty si pomyslel, že přinejmenším tohle se nezměnilo.
Byl si skálopevně jistý, že ty tři vyhazovače zná. Byli starší, než když je viděl naposled, jenomže se hrozně podobali těm chlápkům, kteří se tenkrát v padesátých letech stýkali s Biffenv Zápalka, Potápka a Brejloun. Všichni tři teď měli na sobě normální oblek. Zápalka měl na hlavě kovbojský klobouk, Potápkův kohoutek byl o něco šedivější než tehdy a Brejlouno-vy brýle byly o něco nápadnější. Jak se tak třpytili ve světle neonů, vypadali téměř tak, jako by měli střechy klobouků posázené drahokamy. Jenomže všichni tři byli stejní mizerové jako tenkrát v roce 1955.

„A už sem nikdy nechoď žebrat o chlast!“ zařval Brejloun. „Ožralo jeden mizerný!“
Opilec se zdvihl z chodníku.
„Heleďte,“ volal na vyhazovače trochu nejistým hlasem, „copak vy chlapi nerozumíte legraci?“
Opilec si sáhl do kapsy ošuntělého kabátu, vylovil z ní láhev a vypil ji na ex. Pak ji odhodil směrem k hotelu a odvrávoral.
Ten opilec byl znepokojivě povědomý: ty kučeravé vlasy a křivý úsměv, jeho smích a dokonce jak vrá-voral. Ten opilec vypadal přesně jako Martyho starší bratr!
Marty šel rychle, ale opatrně mezi motocyklisty, kteří vyplňovali celé vyasfaltované Radniční náměstí, šel kolem burácejících motorů a dvoumetrových chlápků, kteří mávali v ruce řetězy, a mířil k Ráji radovánek.
„Dave!“ zavolal.
Opilec se vrávoravě otočil a podíval na něho.
„Marty!“ vykřikl a na jeho rozplizlém obličeji se rozzářil široký úsměv. Rychle bratrovi zamával. „He-, le, brácho, copak se děje?“ Když se Marty přiblížil, zamračil se. „Koukej, ty vypadáš nějak ošuntěle, to jsi už zase minulou noc spal oblečený?“
Bratr má co říkat, pomyslel si Marty. Stěží kdy viděl někoho tak zpustošeného a vyřízeného. Ale přesto by teď mqhl získat nějaké odpovědi.
„Proboha, Dave, co se to s tebou stalo? Co se stalo s tímhle městem? Co se tady děje?“
„Tohle všechno tady?“ Dave rozmáchle ukázal na motocyklisty, kteří mezi sebou závodili po ulici. „Je tady svaz motorkářů!“
Dave se pomalu otočil k bratrovi. Zdálo se, že mu chvilku trvá, než zaostří zrak.
„No tak,“ řekl konečně, „kdypak ses vrátil?“
Marty neměl nejmenší ponětí, o čem Dave mluví.
„Vrátil?“ zeptal se. „Odkud?“
„No když to nevíš ty,“ protahoval Dave odpověď, „jak chceš, abych to věděl já?“
Zasmál se, jako kdyby to bylo to nejlegračnější, co vůbec kdy slyšel.
Dave popadl bratra za ruku. „Hele, půjdem se trochu pobavit, co? Máš přece peníze, ne?“ A vlekl Mar-tyho směrem k hospodě.
Marty se od něho odtáhl.
„Co tě to napadlo, Dave? Nejsem dost starý, aby mě tam pustili!“
Bratr se zastavil a zíral na něho.
„Ty že nejsi dost starý? Přestaň blbnout! Je ti přece čtrnáct od…“ odmlčel se, svraštil obočí a snažil se soustředit, „od…“ pokrčil rameny a zašklebil se, jako by schopnost soustředit se byla nad jeho síly, „no, od tvých čtrnáctých narozenin!“
Dave se domníval, že tento výrok je ještě legrač-nější než ten předešlý. Řval a řval smíchy.
„Čtrnáctých?“ zeptal se Marty. Měl snad bratr na mysli, že se tady nalévá od čtrnácti let? No, na tom vlastně nezáleželo. Jenom na jediné věci záleželo: co se stalo s těmi všemi lidmi?
„Poslyš, Dave, musím jít za mámou a tátou.“
Dave se zadíval na bratra a najednou vystřízlivěl.
„Za tátou? Ty chceš najít tátu? To je nesmysl, Marty. To je opravdu nesmysl. A co to s tebou vůbec je?“ Zavrtěl hlavou, jako by nemohl pochopit, že někdo je tak necitlivý. „A odkdypak vlastně už ty a matka spolu mluvíte?“
Marty byl každou chvíli, co tady trávil, zmatenější.
„Od kdy spolu mluvíme?“ zeptal se. Co se to tady děje? Pak Martyho napadlo, že cokoliv by mu mohl Dave povědět, by ho zmátlo dokonce ještě víc.
„Koukej, víš, kde je?“ zeptal se místo toho Davea. „Můžeš mi říct, kde mámu najdu?“
Dave pokrčil rameny, jako by nestálo ani za řeč.
„Myslím, že jako obyčejně. Tadyhle.“
Ukázal na Ráj radovánek Biffa Tannena.
Tam?
Marty se obrátil k bratrovi, jenomže ten už od-vrávoral napůl cesty směrem k hospodě. Martyho napadlo, že by se mu snad mohlo podařit Davea zarazit. Jenomže potřeboval najít matku a zjistit, co se vlastně stalo.
Došel k Ráji radovánek.
Těsně před vchodem byly dveře vedoucí do jiné budovy, do MUZEA BIFFA TANNENA, jak hlásal neónový nápis.
Marty se na chvilku zastavil, aby se podíval na obrázky nad pokladnou. Uprostřed tam byl černý sporťák, kterým Biff jezdíval v roce 1955 - tentýž, který se rozmlátil při té srážce s nákladákem vezoucím hnojivo. Jenomže nyní bylo auto zcela opravené, bylo tak pohledné a naleštěné, že vypadalo téměř jako nové. A vedle něho byla Biflova vosková figura v životní velikosti. Byl si moc podobný, ta rozložitá postava a ustupující čelo. Dokonce mu vykouzlili na tváři to jeho vyzývané uculování.
Kdesi poblíž promlouval z reproduktoru hluboký hlas: „Všichni jsme samozřejmě slyšeli tu legendu. Ale kdo je ten muž? Uvnitř se dozvíte, jak se stal Biff Tannen jedním z nejbohatších a nejmocnějších lidí v Americe!“
Biff Tannen byl jeden z nejbohatších a nejmocnějších lidí v Americe? To by hodně vysvětlovalo. Nad druhým koncem tabule s obrázky byla videoobrazov-ka. Marty k ní přistoupil, aby se podíval zblízka. Na obrazovce běžela montáž barevných i černobílých fotografií z Biffova dětství, z jeho sportovních triumfů na střední škole, záběry z exponátů uvnitř budovy. V pozadí se ozýval tentýž hluboký hlas:
„Poznejte úžasný příběh Tannenovy rodiny počínaje dědečkem Bufordem Divokým Psem Tannenem, nejpohotovějším

střelcem na Dalekém západě.“
Na obrazovce se objevil starý zahnědlý obrázek zá-padnického pistolníka, který vypadal přesně jako Biff.
„Podívejte se na Biffovy skromné začátky…“ pokračoval hrdě hlasatel. Na obrazovce se objevily další fotografie z dětství. „…a jak výlet na dostihy v den jeho jednadvacátých narozenin z něho učinil přes noc milionáře.“
Na obrazovce byla nyní Biffova fotografie, na které vyskakuje a v každé ruce drží spoustu bankovek. Hlasatel pokračoval:
„Podílejte se na vzrušení z báchorečné výhry, která mu vynesla přezdívku 'nejšťastnější muž na zemi'!“
Marty se podíval na ženu v pokladně. Zírala na něho. Zná ji snad odněkud? Žena popadla telefon a začala do něho mluvit.
Marty se zase obrátil k videu.
„Poznejte, jak využil přízeň štěstěny, aby vybudoval rozsáhlou říši nazvanou BifFCo!“
Objevila se fotografie hlavního sídla firmy BiffCo, pak následoval záběr řady továrních komínů - těch, které Marty už viděl po celém městě.
„Staňte se svědky toho, jak Biff změnil tvářnost Hill Valley, jak z něco učinil středisko průmyslového rozmachu. Objevte, jak v roce 1969 Biff úspěšně intervenoval, aby v celé zemi byly uzákoněny herny…“
Objevily se záběry otáčejících se kol rulety, rozdávaných karet a šťastných, úsměvných tváří.
„…a tím umožnil, aby sen, který učinil skutkem, se stal přístupný všem Američanům. Obdivujte Biffo-vy stále sílící vztahy k bohatým a slavným lidem.“
Následovaly záběry Biífa se slavnými osobnostmi, významnými politiky a televizními konferenciéry.
„Poznejte ženy, které se podílely na jeho vášnivém hledání opravdové lásky.“
Objevily se další fotografie, zřejmě předních modelek, starletek, žen v plavkách na titulních stránkách časopisů.
„A prožijte Biffův nejšťastnější okamžik, když v roce 1973 učinil skutkem svůj celoživotní sen a oženil se se svou přítelkyní ze střední školy Lorraine Bainesovou McFlyovou.“
S Lorraine Bainesovou McFlyovou? Na obrazov-“ „ce se promítal amatérský film, scéna, jak Biff vychází 1 z kostela s Martyho matkou!
Biff se zubil do kamery. „To je trojnásobné kouzlo.“ Otočil se a políbil Martyho matku na rty.
„Ne!“ vykřikl Marty. To se mu určitě jenom zdá! Všechno, jenom tohle ne! „NE!“
Na rameni ucítil čísi ruku.
Marty se otočil. Za ním stály tři chlápci - chlápci, které znal.
Byli to Zápalka, Brejloun a Potápka.
„Tak jenom klid, prcku,“ řekl Potápka a jízlivě se , šklebil. „Půjdeš s námi. Nahoru.“
Marty se jim chtěl vytrhnout.
„Nechtě mě být, krucinál!“ zaječel.
Zápalka vtiskl ukazováček Martymu do tváře. „Hele, můžeme to udělat buď hladce, anebo tvrdě.“
Ale Marty nechtěl s těmi lumpy někam jít. Brejloun vytáhl z Potápkovy kapsy kožený obušek. Marty se vymkl sevření.
Musí se odtud dostat!
Brejloun se zachechtal a zamával obuškem směrem k Martyho lebce.
„Takže to půjde hladce,“ řekl.
To byla poslední slova, která Marty zaslechl.

Kapitola 12

Marty cítil, jak ho něco chladného tlačí do čela. Zasténal a otevřel oči. Byla tam tma, jediné světlo vnikalo obrazovým oknem, za nímž byla vidět pochmurná šedivá obloha.
Ležel na posteli a mohl rozeznat obrysy ženy, která stála vedle něho. Dokonce i v matném osvětlení měl dojem, že ji poznává.
„Mami?“ zavolal tiše. „Jsi to ty?“
Dlaň mu poklepaly chladivé prsty.
„Pst,“ odpověděla matka. „Jen odpočívej, Marty. Spal jsi skoro dvě hodiny.“
Že spal? Copak usnul?
„Ach,“ zaúpěl, „to byl ale strašný sen, něco hrozného.“
„No tak,“ odpověděla něžně matka, „teďjsi v bezpečí a v pořádku.“
A měla pravdu. Marty si připadal uvolněný poprvé od doby…no, od doby, kdy poprvé spatřil stroj času Doca Browna.
Cítil, jak se mu zavírají oči.
„Jsi zpátky doma,“ pokračovala matka, „v našem starém dobrém dvacátém sedmém poschodí.“
Marty otevřel oči.
Dvacáté sedmé poschodí?
Posadil se. Tohle nebyl jeho domov. Dokonce i v pološeru viděl, že je ve velkém pokoji plném věcí - v pokoji, který předtím nikdy neviděl. A postel byla kulatá. Všechno tam bylo jiné.
Zlý sen ještě neskončil.
A ještě se to zhoršilo, když si matka sedla vedle postele a rozsvítila.
Marty nevěděl, co je otřesnější: kudrnatá paruka, silné nalíčení, falešné řasy, ohromné náušnice, náhrdelník a prsteny, to všechno třpytící se diamanty, anebo dlouhá lesklá večerní róba. Jeho matka se ale změnila! Jak teď byla vystrojená, vypadala jako barmanka nebo žena kazatele, kterého viděl v televizi.

Ale přece jen věděl, co se na ní změnilo nejvíc. Nechtěl se na to vůbec dívat: jeho vlastní matka! Zřejmě prodělala plastickou operaci horní části těla a zejména v těsných šatech bylo její poprsí…no, nešlo to vyjádřit jinak…bujné. Hleděla na něho, jako by čekala, že jí něco poví.
„Mami!“ podařilo se mu konečně ze sebe vyrazit. „Ty jsi… tak… no… tak velká!“
Zamračil se. Tohle říct nechtěl. Ale co měl vlastně říct? Matka se na něho konejšivě usmála, jako by její syn nemohl nikdy říct něco nesprávného. Otevřela cigaretové pouzdro vykládané diamanty, pak z něho vzala mezi dva prsty s tmavě červenými dlouhými nehty cigaretu a zastrčila ji do špičky, rovněž vykládané diamanty, zapálila si ji těžkým zlatým zapalovačem a vtáhla do sebe kouř, jako by bez něho nemohla dýchat.
Znovu se zahleděla na syna.
„Všechno bude výborné, Marty.“ Povytáhla jedno silně nalíčené obočí. „Máš hlad? Můžeme zavolat etážovou službu…„
Marty zdvihl nohy z postele. Celý pokoj byl pře-zdobený stejně jako jeho matka. Tapety byly protká-vané zlatými nitěmi. Obrazy měly těžké rámy pokryté lístkovým zlatem. Ze stropu visely pozlacené lustry.
Podíval se z okna zakrytého zlatem protkávanými záclonami. Tam dole sedmadvacet poschodí pod sebou mohl vidět mihotavá světla Hill Valley a za nimi kruh továren se stovkou vysokých komínů, chrlících černý kouř, jenž překrýval hvězdy. Zřejmě se octl v nejvyšším poschodí Ráje radovánek Biffa Tannena.
Ale proč tady ten ráj vlastně byl? Jak se vůbec v Hill Valley vzalo něco podobného a proč to patřilo zrovna Biffu Tannenovi? Takové pěkné bylo Hill Valley a takhle skončilo… Marty měl v útrobách chladivý pocit, jako by se mu do žaludku dostala kostka ledu. Nenapadlo ho nic, co by řekl.
„Já jsem zapomněla,“ promluvila matka a skoncovala s prázdnem, které vytvořilo synovo mlčení. Pěstěnýma rukama nadšeně ukazovala na to, co je obklopovalo. „Ty jsi přece neviděl byt v nejvyšším patře potom, co jsme to tady předělali!“ My to předělali? To znamená, že tady bydlí celá rodina? Ale co dělá jeho rodina v nejvyšším poschodí Ráje?
„Lorraine?“ ozval se hlas za zavřenými dveřmi do ložnice. „Kdepak jsi?“
Martyho matka se zamračila.
„To je tvůj otec.“
Znovu rychle zatáhla z, cigarety.
„Můj otec?“ zeptal se Marty. Tenhle nevrlý hlas přece nepatřil Georgu McFlyovi.
Kdosi kopl do dveří od ložnice a otevřel je.
Vkráčel Biff Tannen. Také on se změnil. Vypadal lépe, než když ho Marty viděl naposled - ano, bylo to v roce 1985. Měl úhlednější oděv, hedvábné pastelově zelené šaty a košili rozepnutou natolik, aby na hrudi bylo vidět tucet zlatých řetězů. Za ním napochodovali do ložnice jeho tři staří gangsterští kámoši. Uculovali se na Martyho, jako by dostali od šéfa instrukce.
Marty jenom zíral. To že je jeho otec? Tak to říkala matka? Biff Tannen?
„ Tohle je můj otec?“ vykřikl.
Biff se na Martyho nasupeně zadíval, jako by se teenager právě vyškrábal zpod nějakého balvanu.
„Správně bys měl být teď ve Švýcarsku,“ spustil, „ty jeden malý mizero! Nebo tě už vykopli z další internátní školy?“
Namířil tlustý prst na Martyho matku. „Kruci, Lorraine! Víš vůbec, kolik poctivě vydělaných prachů jsem už utratil za toho tvého budižkničemu? A za všechny ty tvé tři děti?“
Než matka odpověděla, několikrát rychle a rozrušeně zatahala z cigarety.
„Co si sakra děláš starosti?“ odsekla. „Můžeme si to přece dovolit! To nejmenší, co můžeme udělat, je připravit našim dětem lepší život.“
Přikročila k přenosnému baru u obrazového okna, nalila si na tři prsty skotské a naráz ji vypila.
Nyní namířil Biff třesoucí se prst na Martyho.
„Marty je tvůj kluk, ne můj, a všechny prachy světa by tomu línému klackovi nebyly nic platné! Je to nýmand, stejně jako byl ten tvůj starej!“
Martyho matka práskla skleničkou. „Neodvažuj se o Georgovi takhle mluvit! Ty mu nesaháš ani po kotníky!“
Biff udělal dva kroky vpřed a praštil ji do tváře.
„Takhle už se mnou nikdy nemluv, slyšíš?“ zabu-rácel Biff a zdvihl ruku, aby ji znovu uhodil. „Nikdy!“
Martyho matka se skrčila.
To už bylo moc! Marty tady nemohl jen tak stát a přihlížet, co se děje. Rozběhl se k Biffovi.
Jeho nohsledi ho popadli a odtáhli.
Martyho matka si třela tvář a čelist. Marty viděl i přes tlusté líčidlo, že se jí dělá pořádná modřina.
Biff se uculoval na chyceného Martyho.
„Pořád ještě tak zbrklý, co?“ Přistoupil k Marty-mu. „Tak co, chceš mi jednu ubalit?“
Marty si pomyslel, že by to bylo dost těžké, když ho Biffovi poskoci pořád ještě drželi.
Biff šťouchl Martyho do žaludku.
„Krucinál, Biffe!“ zvolala matka. „To už je moc. Odcházím!“ Otočila a cílevědomě kráčela k dveřím.
„Ano, tak si jenom jdi!“ volal za ní Biff. „A já přestanu dávat prachy - tobě i tvým dětem!“
Zastavila se ve dveřích.
„Mohu zařídit, aby Davovi zrušili podmínku a bude muset do vězení.“ Biff se zeširoka uculoval. Tohle se mu opravdu zamlouvalo. „Možná bude dokonce v jedné cele s tvým bratrem Joeyem. A pokud jde o Lindu, zablokuji její konto, takže bude muset zaplatit dluhy bance ze svého. A Marty, no tak…“
„Tak dobře, Biffe,“ zamumlala Martyho matka. „Vyhrál jsi. Já…“ trvalo jí chvíli, než řekla poslední slovo, „…zůstanu.“
Maminka, vědomá si své porážky, stáhla ramena. Otočila se a pomalu šla k baru.

Biff se ušklíbl, až odhalil všechny zuby.
„To je tedy krucinál jasné, že zůstaneš.“ Obrátil se k Martymu a úsměv ho přešel. „A pokud jde o tebe, vrátím se za hodinu.“ Zahleděl se na svou pravou ruku, kterou sevřel v pěst. „Tak radši zmiz…
Biff se vyřítil z místnosti. Jeho hrdlořezové pustili Martyho a následovali šéfa.
Marty se podíval na matku. Odvracela pohled, jako by nedokázala čelit otázce, která se zračila v synově pohledu.
„Já si o to říkala, Marty,“ pronesla zvolna. „Udělala jsem chybu. On měl pravdu.“
Marty nemohl uvěřit svému sluchu.
„Mami, co to říkáš? Vždyť ty ho omlouváš!“
Zavrtěla hlavou. „Je to můj manžel, stará se o nás o všechny a zaslouží si naši úctu.“
Každým slovem, které říkala, bylo všechno ještě horší.
„Tvůj manžel?“ zaječel Marty. Teď už byl doopravdy mimo sebe. „A úcta? Jak to může být tvůj manžel? Jak jsi jen mohla kvůli němu odejít od táty?“
„Odejít od táty?“ zeptala se jemně. „Marty, je ti dobře?“
„Ne!“ odpověděl prudce Marty. „Vůbec mi není dobře! Nechápu sakra vůbec nic z toho, co se tady děje a proč mi nikdo nemůže dát jasnou odpověď!“
Matka svraštila obočí a znovu zavrtěla hlavou.
„Tebe určitě museli praštit pořádně do hlavy.“
Jenomže Marty měl už toho všeho nesmyslu dost. Potřeboval nějakou odpověď.
„Mami,“ naléhal, „chci jenom jednu věc. Kde je můj otec? Kde je George McFly?“
Matka natáhla ruku a téměř se dotkla syna, ale ne docela.
„Marty,“ pronesla zvolna a smutně, „George, tvůj otec, je tam, kde odpočívá už dvanáct let, na hřbitově Oak Park.“
Marty utíkal.
Běhal v jasném měsíčním svitu po hřbitově, zběsile přebíhal mezi řadami náhrobků, jen stěží se vyhýbal uschlým stromům a mramorovým pomníkům, jak byl dychtivý dopátrat se pravdy. V běhu si prohlížel jména vyrytá do žuly, napůl hledal otcův náhrobek, napůl stále ještě doufal, přál si, modlil se, aby matka lhala, aby tady žádný hrob nenašel, aby otec dosud žil.
Zastavil se a o krok poodstoupil.
Tady to je. Prostý žulový kámen, menší než většina ostatních a do kamene byly vyryty tři řádky:
BUDEME VŽDY VZPOMÍNAT
GEORGE DOUGLAS McFLY
1. dubna 1938 - 15. března 1973
„Tisíc devět set sedmdesát tři!“ zvolal Marty a pohlédl vzhůru k obloze. „Ne!“ Klesl před náhrobkem na kolena.
„Prosím tě, Bože, ne! To se přece nemohlo stát!“
Na náhrobní kámen dopadl stín. Marty se otočil. Někdo za ním stál.
„Obávám se, že se to stalo, Marty,“ ozval se známý hlas. „Tohle všechno.“
„Docu!“ vykřikl Marty a otočil se.
Doc Brown klidně pokýval hlavou.
„Když jsem se dozvěděl, co se stalo s tvým otcem,“ vysvětloval, „napadlo mě, že sem přijdeš.“
Marty povstal tak rychle, že málem ztratil rovnováhu.
„Takže víš, co se s ním stalo?“ zeptal se. „Ty víš, co se stalo…„ Otočil se k náhrobku, aby si ověřil datum, „…15. března 1973?“
Doc znovu pokýval hlavou.
„Ano, Marty, vím to.“
Doc ho vedl do laboratoře, či alespoň do toho, co z ní zbylo.
Byla tam spoušť, mnoho jeho věcí bylo zničených. Podlaha byla plná kousků experimentů a rozbitého skla, které jim při chůzi vrzalo pod nohama. Všechna okna byla vyražená, většina jich byla zabedněná. Elektřina byla odpojená. Když vstoupili, Doc zapálil několik svíček a jednu podal Martymu. Pak pokračoval v chůzi po laboratoři a od první zapálené svíčky zapaloval ostatní, strategicky rozestavěné, až byla celá místnost hřejivě osvětlená.
Ale co na tom. Mohla tam být nadále tma, Martymu to bylo jedno. Jeho otec je mrtvý?
Doc mu pokynul, aby přistoupil ke stolu, který zůstal stát, a ukázal mu na velký a těžký svazek, který tam ležel. Když Marty přiblížil svíčku, zjistil, že to je vázaný ročník novin, jaké lze někdy najít ve veřejných knihovnách.
Svazek byl otevřen na výtisku místních novin ze 16. března 1973, den po otcově smrti.
Marty hleděl na titulek:
GEORGE McFLY ZAVRAŽDĚN! A menším písmem pod tím stálo:
Autor zastřelen při loupežném přepadení
cestou pro převzetí knižní pocty! Policie zmatená, hledají se svědkové
„Zašel jsem do veřejné knihovny, snažil jsem se najít nějaký smysl v tom svém bláznovství,“ vysvětloval Doc Martymu před rameno. „Byla zabedněná, zavřená. Takže jsem tam vnikl a…“ ukázal na knihu a na pár dalších ležících na podlaze, „…vypůjčil jsem si různé noviny.“
Marty vzhlédl od četby.
„Ale, Docu, jak se tohle všechno mohlo stát? Mám totiž dojem, že jsme v pekle nebo něčem podobném.“
Doc se podíval mezi prkny v okně a zkoumal svět venku.
„Ne, je to Hill Valley,“ odpověděl stroze, „i když si dovedu představit, že v pekle je to ještě mnohem horší.“
Docovi u nohou zakňučel Einstein. Doc se na něho podíval.

„Já vím, Einie," řekl a povzdechl si. „Tady v laboratoři to vypadá hrozně." Z hromady sutin vytáhl polštář, oprášil ho a položil na zem. Einstein se na něj poslušně posadil.
Doc se znovu otočil k Martymu.
„Víš, Marty," vysvětloval svým nejlepším přednáškovým stylem, „kontinuum se přerušilo a tím se vytvořil nový časový sled událostí, což vyústilo do této alternativní reality - alternativní pro nás, ale reality pro všechny ostatní."
Marty zavrtěl hlavou. Nerozuměl ani slovo.
„Mluv srozumitelně, Docu," požádal.
Doc uchopil tabuli, která spadla na zem, a opřel ji o stůl. Pak znovu cosi hledal, až našel křídu.
Nakreslil na tabuli rovnou čáru.
„Představ si, že tahle přímka znázorňuje čas. Tady je přítomnost, rok 1985…"
Doprostřed přímky napsal letopočet 1985.
„Minulost…"
Vlevo napsal „MINULOST".
„A budoucnost."
Vpravo načmáral velké tlusté „B".
„No, a před tímhle časovým bodem," znovu ukázal na letopočet 1985, „někdy v minulosti," nad linii minulosti napsal „X", „se časová přímka vychýlila." Nakreslil další přímku, tentokrát od minulosti rovnou dolů ke spodku tabule, „což mělo za následek alternativní rok 1985. Alternativní pro tebe, pro mne a pro Einsteina, ale pro všechny ostatní je to skutečnost."
Marty zavrtěl hlavou. „Mně to pořád ještě nedochází, Docu." Doc sáhl do kapsy laboratorního pláště a vytáhl z ní stříbrnou tašku.
„Poznáváš tohle?" zeptal se. Podal tašku Marty-mu. „Je to taška od té sportovní knihy. Vím to, protože účtenka tam také ještě je." Podal ji Martymu. Ano, bylo to tam, jméno starožitnického obchodu Závan minulosti a za tím slova „ZAKOUPENO: GREYŮV SPORTOVNÍ ALMANACH 1950-2000" a neuvěřitelně nafouklá cena. Byla to ona kniha, kterou si Marty koupil, a tohle byla taška, v níž si ji odnesl. Ale vždyť Doc přece knihu i tašku zahodil?
„Našel jsem to ve stroji času," pokračoval Doc, „spolu s tímhle…„
Vytáhl mosaznou ozdobu na konci zlomené hůlky. Marty ji znal. Ozdoba měla tvar pěsti. Vlastně pocítil tu věc na vlastní kůži, když ho jí jistý postarší pán klepl a nazval jeho otce smolařem v roce 2025! Takže nebyl vůbec překvapen, když spatřil na rukojeti vyrytá slova „Bili H. Tannen".
„Tohle byla horní část Biffovy kole," vysvětloval Marty, i když tušil, že doktor to už ví. „Starého Biffa, v budoucnosti. A vy jste to našel v DeLoreanu?"
„Správně!" Doc zdvihl prst, aby tím utvrdil své vývody. „Bylo to ve stroji času, protože v něm byl Biff, s tím sportovním almanachem!"
„A do prdele!" opáčil Marty.
„Takže vidíš," pokračoval Doc očividně hrdý na své dedukční schopnosti", zatímco my jsme byli v budoucnosti," ukázal na velké „B" na tabuli, „Biff se zmocnil té sportovní knihy, ukradl stroj času, vrátil se v čase a dal tu knihu sám sobě někde tady," nakreslil dlouhý oblouk od „B" až po „X", v minulosti!
Zdvihl z podlahy jeden svázaný ročník novin a otevřel ho na místě, které si už předtím označil kusem omítky, spadlé ze stropu.
„Podívej se."
Titulek v tom čísle novin zněl:
NAHODILÝ NÁVŠTĚVNÍK VYHRÁL SPOUSTU PENĚZ NA DOSTIZÍCH!
Pod titulkem byla fotografie Biffa, jak u okénka přebírá výhru.
Doc položil noviny před Martyho.
„Tady se rovnou říká, že Biff vyhrál svůj první milión, když vsadil v roce 1958 na dostihy. Nebyla to věc náhody, protože on to věděl předem, přečetl si totiž ve sportovním almanachu výsledky všech dostihů!" Do-cův nabádavý prst se znovu napřímil. „Takhle nadělal celé to své bohatství!" - A z kapsy laboratorního pláště vytáhl ještě něco.
„Podívej se na tu kapsu zvětšovacím sklem," řekl Martymu. Marty si vzal sklo a podíval se jím na fotografii. Biffovi vykukovala z kapsy horní půlka sportovního almanachu.
„Ten parchant ukradl můj nápad!" Odložil zvětšovací sklo a podíval se na svého přítele vědce. „Docu, musel to zaslechnout, když jsem ti povídal o…"
Zarazil se uprostřed věty. S tím sportovním almanachem to byl jeho nápad. On mohl za všechno, co se stalo v Hill Valley!
„To všechno je má vina," řekl nahlas, ale málem jenom šeptal, „kdybych nekoupil tu knihu, nic z toho všeho by se nestalo."
Doc zamával oběma rukama, jako by Martyho obavy byly bezdůvodné.
„No, tohle všechno se stalo v minulosti," uklidňoval Martyho.
„Máš na mysli v budoucnosti," opravil ho Marty.
„V každém případě," odpověděl Doc, „je to jasný důkaz toho, že lze cestování časem zneužívat a stroj času se musí zničit," odmlčel se, aby polkl, „až tohle všechno napravíme."
„Správně!" souhlasil Marty. Přece jen se snad naskýtá nějaké východisko. „Musíme se vrátit do budoucnosti a zabránit Biflovi, aby ukrad stroj času!"
Doc zavrtěl hlavou a zakabonil se. „To nemůžeme, protože kdybychom cestovali do budoucnosti z tohoto bodu," ukázal na přímku směřující ke spodku tabule, „byla by to budoucnost této skutečnosti, ve které je Biff bohatý a je

manželem tvé matky, a kdy se mně stalo tohleto!“
Doc uchopil třetí svázaný ročník novin a nalistoval stranu založenou kusem omítky. Položil svazek před Martyho.
Noviny byly z července 1983. Titulek nahoře na stránce zněl:
EMMETT BROWN INTERNOVÁN.
Potrhlý vynálezce úředně prohlášen legálně za nepříčetného!
Pod titulkem byl snímek Doca ve svěrací kazajce. A vedle byl jiný titulek:
NIXON CHCE BÝT POPÁTÉ PREZIDENTEM
Slibuje, že do roku 1985 skončí vietnamskou válku!
To je hrozné, celý svět se změnil!
„Ne, Marty,“ pokračoval Doc, „naší jedinou nadějí napravit přítomnost je minulost, a to v bodě, kdy se časová přímka vychýlila na tuto tečnu.“ Doc se pleskl pěstí do otevřené dlaně. „Musíme nějak přijít na to,
jak, kde a kdy se mladý Biff zmocnil toho sportovního almanachu.“
Měli to zjistit od Biffa? Jak by to jen bylo možné?
Marty pohlédl na ty dva titulky před sebou: jeho otec mrtvý, Doc Brown poslán do ústavu choromysl-ných. Marty vytrhl ze svazku list se zprávou o otcově smrti a nacpal si ho do bundy. Něco se musí podniknout a bylo mu jasné, že to dokáže jenom jediný člověk.
Marty je do toho dostal. Teď to musí nějak vyřešit. Bylo na něm střetnout se s Biffem a zjistit pravdu.
„Já se ho na to zeptám,“ bylo všechno, co Marty řekl.

Kapitola 13

„Srdce, Ramone,“ řekl Clint. „Nezapomeň mířit na srdce.“
Ramone vystřelil.
Pro Martyho bylo až překvapivě snadné dostat se do Biffova bytu v nejvyšším patře, zejména když Biffo-va pozornost byla odvedena kamsi jinam. Seděl v horké lázni s dvojicí urostlých mladých žen, blondýnou a rudovláskou. Martyho napadlo, že to budou asi tanečnice z Biffova paláce radovánek. A Biff s tanečnicemi sledovali jakýsi film s Clintem Eastwoodem na velké televizní obrazovce. „Miř na srdce,“ zamumlal Clint, „jinak mě nedostaneš.“
Ramone v jednom kuse střílel.
Marty ten film kdysi viděl. Pro pár dolarů navíc. Kulky Eastwoodovi nijak neublížily, protože měl na sobě cosi jako brnění.
Dívky se uchichtly, když Clint odkryl kovovou vestu pod pláštěm.
Clint odpráskl další čtyři chlápky. A ani se přitom nezapotil.
„Je to velká kravina,“ zamumlal Biff mezi dvojím zatáhnutím z doutníku. „Velká posraná kravina.“
„Když muž s pistolí pětačtyřicítkou narazí na muže s puškou,“ povídal Clint Ramonovi, „tak podle tebe
ten první nemá naději přežít. Tak se podíváme, jestli to je pravda.“
Scéna zmizela z obrazovky.
„Hele,“ vyhrkl Biff, „co to k sakru…“
Marty se vztyčil. Předtím se mu za obrovskou obrazovkou konečně podařilo najít ovládání.
„Je po zábavě, Biffe,“ pronesl s úsměvem.
„To jsi ty!“ Biff ukazoval prstem na Martyho. „Co tady děláš? A jak jsi se sem sakra vůbec dostal? Jak to, že tě nezadržela hlídka dole?“
Marty se dál usmíval.
„Zvládl jsem to.“
„Takže teď máš přesně deset vteřin na to, abys odtud vypadl, nebo tě vynesou!“ Biff se natáhl přes rusovlásku a popadl telefonní sluchátko.
Ne, tohle probíhalo příliš rychle, Marty však potřeboval získat určité informace.
„Je taková maličkost, o které si musím s tebou popovídat,“ řekl kvapně.
„Jde o peníze, co?“ Biff se přestal zabývat telefonem a na tváři se mu znovu objevil úsměv. „Tak na tohle zapomeň.“
Marty zavrtěl hlavou. Nyní musí jednat věcně.
„Žádné peníze.“ Odmlčel se, což považoval za velmi působivý dramatický efekt.
„Jde o Greyův sportovní almanach,“ řekl po chvíli.
Biff se na něho zadíval.
„Ty přece víš, o čem mluvím,“ pokračoval Marty pomalu a rozvážně. „Je to kniha. Paperback se stříbrnou obálkou a přebalem, na něm je červený nápis a obrázky hráče baseballu, fotbalu a košíkové, a ještě je tam žokej.“
Biff položil telefon.
„Slyšely jste ho, dámy“ řekl a nespouštěl oči z Martyho. „Říkal, že je po zábavě.“
Obě dívky se zachichtaly a vylezly z vany s horkou vodou. Biff se díval, jak odcházejí z místnosti, pak se znovu otočil k Martymu.
Vyškrábal se z vany a popadl koupací plášť. „Tak pojď, mladej. Promluvíme si v soukromí.“
Marty šel za Biffem do jeho soukromé pracovny. Biff zašel za psací stůl. Marty se podíval na konferenční stolek vedle sebe. Ležely tam haldy krabiček se zápalkami.
„Biffův ráj radovánek,“ četl nahlas. Černá písmena na bílé krabičce. „Velice roztomilé.“
BiíF se na něho zamračil. Zřejmě neměl náladu na žerty.
„Tak spusť, mladej. A co jako má s tou knihou být?“

Marty si strčil do kapsy krabičku zápalek. BiíF mu nahrával rovnou do ruky. Jenom kdyby mu mohl říct ještě něco navíc.
„Za prvé," promluvil Marty, „mi povíš, jak jsi ji dostal. Jak, kdy, kde…"
Biff na něho chvilku zíral.
„Tak tedy ano," souhlasil nakonec. Vstal a otočil se k olejomalbě za sebou, byl to jeho portrét v životní velikosti, jako by šlo o nějakého monarchu nebo někoho podobného.
Otočil obrazem na pantech a za ním se ve zdi objevil sejf.
„Dvanáctého listopadu tisíc devět set padesát pět," zavolal přes rameno, přičemž začal otáčet prvním ze tří zámků na heslo. „Tenkrát to bylo."
„V roce 1955?" zeptal se Marty. To přece není možné! „Dvanáctého listopadu tisíc devět set padesát pět? Ale to je den, kdy jsem…" Ve zmatku se zarazil. Zapracovaly nervy.
„Totiž," pokračoval, „ten den byla přece ta velká bouřka!"
Biff přikývl a začal se zabývat druhým zámkem.
„Víš, co se tenkrát stalo. To je dobře. Na tu sobotu nikdy nezapomenu. Byl jsem si pro auto v opravně, protože jsem s ním pár dnů předtím byl na závodech."
Na závodech? Marty se málem rozesmál.
„Já myslel, že jsi se srazil s nákladákem, co vezl hnojivo."
Biff se zarazil a ohlédl se na Martyho.
„Jak to víš?"
Hm, vždyť on to vlastně neměl vědět…Marty se trochu bojácně usmál.
„No… tedy… otec mi to řekl… než zemřel."
Biff zabručel a začal se zabývat třetím zámkem.
Takže tu knihu koupil. Dobrá. Málem to pokazil. Biff by se neměl dozvědět všechno, co Marty ví.
„Takže," pokračoval Biff, „jsem tam byl a staral se o své věci, když se tam objevil ten starý bláznivý chlap s holí. Povídal, že je můj vzdálený příbuzný. Nevím, jestli byl, vůbec se mi nepodobal." Poslední stavítko zámku zapadlo na správné místo. Biff uchopil kliku sejfu. „No, a ten chlápek se mě zeptal, jestli by se mi líbilo být bohatý. Odpověděl jsem, že samozřejmě, a on mi pak dal tu knihu."
Biff otevřel sejf. Z prostřední přihrádky vytáhl krabici, pak vydoloval z kapsy klíč a odemkl ji. Zazubil se a vytáhl sportovní almanach, aby ho ukázal Martymu.
Marty si v duchu řekl, že ta kniha nevypadá nijak zvlášť, pokud ovšem člověk nevěděl, co skrývá. Nevypadala vábně zejména po třicetiletém používání a opotřebování. Přebal byl pryč, stránky byly otřepané a zežloutlé, na hřbetu byly dokonce skvrny asi od hořčice.
Biff podával knihu Martymu, aby se na ni mohl lépe podívat. Marty tomu nemohl ani uvěřit: Biff mu ji doopravdy dává!
„Ten chlápek povídal, že z téhle knihy se dozvím výsledky všech sportovních událostí až do konce století," pokračoval Biff. „Že prý stačí, když si vždycky vsadím na vítěze, a nemohu nikdy prohrát." Uchichtl se. „Pomyslel jsem si, že ten starej to nechce jen tak zadarmo, a tak jsem se ho zeptal, kolik za to. Povídal, že prý nic, jenom to mám držet v tajnosti. A pak řekl:
Biffe Tannene, jste šťastný člověk. Potom zmizel a už jsem ho nikdy neviděl."
Biff náhle vytrhl almanach Martymu z rukou. Marty si uvědomil, že se bude muset otočit a běžet pryč, dokud má vyhlídku vyváznout se zdravou kůží, jenomže byl zatím v šoku z toho, že tu knihu doopravdy spatřil.
Teď už ale bylo pozdě knihu odnést. Biff ji dal zpátky do krabice a tu položil do přihrádky v sejfu, který zamkl. Ukázka zřejmě skončila. Biff se otočil k Martymu.
„No," dodal, jako by ho teprve nyní něco napadlo, „a ten starej mi ještě něco řekl." Přitom otevřel zásuvku psacího stolu. „Řekl mi, že jednou za mnou přijde potrhlý a zuřivý vědátor nebo mladík a bude se na tu knihu vyptávat. A kdyby se to stalo…"
Biff vytáhl ze zásuvky pistoli ráže osmatřicet a namířil ji Martymu rovnou na hlavu.
„To je divné," přiznával Biff, „nikdy by mě nenapadlo, že to budeš zrovna ty."
Pistole? Něco takového Marty neočekával.
„No jo," pronesl nejistě, „jenomže zapomínáš na jednu věc…„
Marty otevřel ústa a ukázal vlevo od Biffa. „Podívej se!" Biff otočil hlavu a Marty se rozběhl. Bohudík mu Biff znovu naletěl.
Biff se otočil a Marty po něm mrštil popelníček. Biff uhnul a Marty mezitím doběhl ke dveřím.
Biff stiskl kohoutek - jednou, dvakrát, třikrát. Marty se skrčil a z pojízdného baru padaly lahve a sklenice. Pak už byl Marty venku.
Když běžel halou, slyšel Biffa řvát do telefonu.
„Marty McFly běží dolů. Postarejte se o něho natrvalo."

Kapitola 14

Takže nemá sportovní almanach, pomyslel si Marty. Vlastně ho ani nepotřeboval, alespoň ještě teď ne. Místo toho Marty přesně zjistil, co potřeboval vědět. Teďjen musel zůstat naživu tak dlouho, aby mohl získané informace využít. Když hodil ten popelník Biffovi na hlavu, ztratil starší z obou na tak dlouho rovnováhu, že Marty mohl zmizet z jeho pracovny. A co teď?
Běžel chodbou vedoucí od Biffovy pracovny. Použít některý z výtahů bylo příliš riskantní. Marty se rozhodl zkusit to

po schodech.
Otevřel dveře vedoucí na schodiště. Ozvalo se slabé zazvonění, jaké vydává výtah, když přijíždí do poschodí.
Marty skočil za dveře, které se začaly pomalu zavírat, ale škvírou ještě zahlédl, jak z výtahu vystupuje trojice Biffových hrdlořezů. Všimli si zavírajících se dveří na schodiště a zamířili rovnou k nim.
Otevřeli dveře, Marty stál dosud za nimi. Skrčil se a zatajil dech. Jen aby se nepodívali tím směrem!
Dostal nápad. Potichu vyndal z kapsy minci a hodil ji dolů ze schodů. Při pádu cinkala.
„Heleďte!“ vykřikl jeden z gaunerů. A všichni tři se rozběhli dolů.
Marty vyčkal, dokud nebyli několik poschodí pod ním, pak opustil svůj úkryt za dveřmi a také se vydal po schodech, jenomže nahoru. Snad ten plán, který s doktorem vymysleli, přece jen vyjde.
Na střeše to vypadalo podivně, jako ve scéně z jiného světa. Byla tam spousta světla, ale jenom růžové a zelené, odlesky velkých neónových reklam z průčelí Paláce radovánek. Byla tam i spousta kouře. Marty ho napadlo, že ze všech těch vysokých továrních komínů. Kouř se valil přes střechu a neónová světla z něho vytvářela něco jako pastelovou mlhu.
Marty došel k okraji střechy.
No ne!
Pod ním bylo dvacet osm poschodí.
„Tak jenom do toho, mladej,“ ozval se za ním drsný hlas. „Skoč, sebevražda bude skvělá dobrá věc.“
Marty se prudce otočil. Biff ho vypátral. Určitě slyšel, jak jde Marty do schodů. A měl stále ještě v ruce pistoli.
„Ano?“ vykřikl Marty se vzdorem, který však ve skutečnosti nepociťoval. „A co když neskočím?“
Biff s úsměvem zamával pistolí.
„Tak tě nakrmím olovem.“
Marty se podíval přes okraj střechy do prázdna měřícího osmadvacet poschodí. Neměl kam uniknout. Pokud má tohle přežít, musí nějak Biffa obelstít, musí ho přimět, aby zaváhal, aby se dopustil chyby. Ale ten trik s ohlédnutím už vyzkoušel a dokonce ani Biff nebyl natolik nedovtipný, aby na to naletěl podruhé. Co jiného teď podniknout? I když šlo o Biffa, Marty se rozhodl zkusit to s logikou.
„Co se stane, když policie zjistí, že kulka patří k téhle pistoli?“ vykřikl.
„Mladej, policie je moje. Vždyť nezjistili ani kulku, která zabila tvého starouše.“
Jeho starouše? Co to Biff říká? Zastřelil snad jeho otce?
„Myslím, že to je poetická spravedlnost,“ uculoval se Biff. „Dva McFlyové jednou pistolí.“
Biff pozdvihl zbraň a pečlivě zacílil.
Marty se znovu podíval přes kraj střechy. Mohl udělat jedinou věc.
Seskočil ze střechy dříve, než měl Biff čas vystřelit. Jako poslední viděl, jak Biff otevřel ústa dokořán, když ho viděl skákat.
Biff se zasmál. Pak běžel k okraji střechy, aby se podíval o dvacet osm pater níž na roztříštěné pozůstatky Martyho McFlye.
Jenomže Biff nespatřil Martyho McFlye roztříštěného, ale naopak živého, jak se vzhůru ve vzduchu: stál na střeše DeLoreanu.
Biff užasle zíral. Zdvihl pistoli… a Doc rychle otevřel dvířka vozu a prudce jimi praštil Biffa do čelisti, takže měl ústa plná nerez oceli. Náraz poslal Biffa pozpátku na zem, kde lebkou narazil do cementového povrchu hotelové střechy a ztratil vědomí.
Marty si s úlevou oddechl. Jejich plán vyšel, jen tak tak, ale přece jen. Doc manévroval s letícím De-Loreanem kolem okraje střechy, aby Marty mohl slézt, otevřít si dvířka a usednout na sedadlo spolujezdce.
Když byl Marty v bezpečí uvnitř, Doc letěl pryč od Biffova hotelu.
„Jaký je náš časový cíl?“ zeptal se.
„Nebudeš tomu věřit, Docu,“ odpověděl Marty, „ale dvanáctý listopad tisíc devět set padesát pět.“
Doc se podíval, jako by spatřil ducha. „Dvanáctý listopad tisíc devět set padesát pět? Proboha! To je datum té bouřky!“ Zavrtěl hlavou. „Je to k nevíře, že si starý Biff vybral právě tenhle den, to by mohlo znamenat, že ten časový bod má nutně nějaký kosmický význam, téměř jako by šlo o časový spojovací bod pro celé časoprostorové kontinuum…“
Odmlčel se a pokrčil rameny. „Naproti tomu,“ dodal zvesela, „by to mohla být překvapivá shoda okolností!“
„Takže, Docu,“ ozval se Marty, „jak se zdá, musíme Jennifer a Einsteina vzít s sebou zpátky do roku 1955?“
„Ne,“ odpověděl Doc. „S předpokladem, že se naše poslání podaří, vrátíme se do téhož roku 1985, který jsme dnes ráno opustili. Jennifer i Einie tam stále ještě budou, a v pořádku.“
Marty se zamračil. Docova teorie zněla sice slibně, ale přece jen…
„A když se nám to nepodaří?“ zeptal se.
„Musí se nám to podařit,“ odpověděl stručně Doc.
Vědci trvalo pouze chvilku, než nastavil na displeji cílový čas. A pak vyrazili.
Zpátky do 12. listopadu 1955.
Ozvalo se obvyklé zadunění a už se vznášeli nad vyzdobenou reklamní tabulí s vlajícími praporky, která ohlašovala budoucí sídlo společnosti „sídliště Lyon - bydlete v domě zítřka - už dnes!“ Bylo to blízko místa, kde se objevil Marty při svém prvním výletu do minulosti.
Když Doc přistál DeLoreanem za reklamní tabulí, byla ještě noc, ale Martymu se zdálo, že na východní obloze spatřil slabou narůžovělou záři.
Takže byl zpátky v roce 1955.

Ale jak se zmocní té knihy?
„To bude v pořádku, Marty," vysvětloval Doc a lehce ťukal do blatníku. „Já zůstanu tady u DeLorea-nu, nemůžeme riskovat, že by nám ho někdo ukradl."
„Pravda,"odpověděl Marty, když si vzpomněl na svou první cestu sem. „Ten farmář Peabody bydlí jenom míli odtud."
Slabě se zachichotal. „Ani nechci pomyslet, co by se stalo, kdyby se mu DeLorean dostal do rukou."
Doc svraštil čelo a podíval se na hodinky. „Slunce vyjde asi za dvacet dvě minuty. Půjdeš do města, vypátráš mladého BifTa a budeš se mu držet v patách. Někdy během dne se objeví starý Bifl", aby dal mladému Biffovi ten almanach. Hlavně nesmíš do té
záležitosti zasahovat. Starý Biffmusí být přesvědčený, že se mu plán podařil, takže opustí rok 1955 a dostane se s DeLoreanem zpátky do budoucnosti." Odmlčel se, aby se přesvědčil, že Marty všechno pochopil.
Marty přikývl a Doc pokračoval.
„Až starý Biff zmizí, můžeš začít jednat. Zmocníš se almanachu, jakýmkoliv způsobem, pak se vrátíš sem a vydáme se na cestu domů."
Povzbudivě poklepal Martyho po rameni.
„Pamatuj si, na tomhle závisí život nás obou!"
„To mi nemusíš připomínat," odpověděl Marty. Vzpomínka na všechno s Biffem a na to, co se přihodilo Docovi i celé Martyho rodině v tom jiném roce 1955, byla dosud příliš čerstvá. Marty udělá všechno možné, jen aby zabránil této budoucnosti stát se skutkem.
Doc se začal přehrabovat v prostoru za sedadly. Vytáhl odtamtud dva předměty a podal je Martymu. „Tady je binokulár a walkie-talkie, abychom mohli být ve styku."
Oba předměty byly tak malé, že je Marty mohl strčit do kapes. Doc se nejistě rozhlížel. Zbývalo ještě něco?
Na chvilku svraštil obočí, pak luskl prsty a kývl hlavou.
„A potřebuješ peníze…„ Vykasal si pestrobarevnou košili, pod níž se objevil opasek na peníze asi s desítkou pouzder. Na každém byl nápis: 1985, 1955, 2015, 1921, 1882, zlato, stříbro, dublony.
„Musím být připravený na všechny možnosti, pokud jde o peníze," vysvětloval. Sáhl do pouzdra roku 1955 a vytáhl svazek bankovek. Podal je Martymu.
„Kup si nějaké šaty z padesátých let," radil. „Něco nenápadného."
Marty byl s přípravami hotov. Na okraji města našel obchod s obnošeným šatstvem, který otvíral brzo ráno, a tak si vybral černou koženou bundu, jakou
nosíval Marlon Brando, tralaláček ve stylu Franka Si-natry a brýle proti slunci. Teď by ho nikdo nepoznal! Pak se podíval do telefonního seznamu a vyhledal si v něm Biffovu adresu. Naštěstí byl v městě pouze jeden Tannen. Ale dům nevypadal jako ten správný.
Marty stiskl tlačítko walkie-talkie.
„Haló, Docu! Jsem na té adrese, je to jediný Tannen v telefonním seznamu. Ale asi to není Biffův dům. Vypadá to, jako by tam bydlela nějaká stará paní."
Aspoň slyšel, jak v domě pokřikuje nějaká stará žena.
Marty si přiložil k očím binokulár, aby se podíval podrobněji. Tak rozpoznal o moc víc, například že by dům už potřeboval novou omítku, a pak všechny ty nápisy nad dvorem. Marty je četl jeden po druhém:
NEVSTUPUJTE NA TRÁVNÍK!
Na jaký trávník? Soudě podle pár ubohých žlutých stébel, která zůstala v té špíně, tady trávník zanikl už před dobrými deseti roky.
Jenomže tam byly další nápisy, které zakazovaly vlastně všechno ostatní:
ZÁKAZ PARKOVÁNÍ!
NEVSTUPOVAT!
NEUPOSLECHNUTÍ SE TRESTÁ!
TO PLATÍ I PRO VÁS!
A konečně o něco menšími písmeny za všemi ostatními nápisy:
TANNEN
No, když se to dobře uváží, Biff Tannen mohl vlastně pocházet zrovna z takového místa.
Otevřely se domovní dveře a vyšel Biff.
„Biife!" z Tannenova domu se ozval hlas postarší ženy.
„Kampak jdeš, Biffe?"
Biff rychle vykročil směrem od domu.
„Jdu si pro vůz, babi!" zvolal přes rameno.
„Ale kdy se vrátíš, zlatíčko?" zakvílela jeho babička. „Bolí mě nohy a chtěla bych, abys mi ještě dál třel prsty. A namastil je!"
Biff vztekle zamával směrem k domu.
Marty zavolal na Doca přes walkie-talkie. „V pořádku, doktore, Biff tady bydlí."
Marty ukončil vysílání.
Biff rychle kráčel po ulici.
Na sousedním dvoře si hrálo několik chlapců s míčem. Na tom dvorku ještě byl trávník. Jedno z dětí přehodilo míč, kterým si pohazovaly, do Biffova dvora, a ten se mu přikutálel špínou a plevelem k nohám.
Biff popadl míč a šel dál. Všech pět kluků přiběhlo k teenagerovi a napjatě na něho hledělo.
„To je váš míč?" zeptal se Biff a ušklíbl se.

Chlapci horlivě přikyvovali, že ano.
Biff se díval z jednoho na druhého, jak stáli kolem něho v druhu, a pak vyhodil míč na střechu sousedního domu.
„Tak si ho seberte!“ Nahlas se rozchechtal, zatímco kluci protáhli tváře a vyšli na ulici.
Takže Biff si šel pro auto.Tak se věci měly. Marty si řekl, že bude správné zavolat Docovi a podat mu zprávu.
Rozhlížel se po širém kraji. Byly to prostší doby, ještě před nástupem aut a těžkého průmyslu. Doby, kdy člověk mohl volně dýchat a postavit se proti přírodním silám. Doby, které byly ty pravé pro Doca Browna, nejrychlejšího pistolníka z Dalekého západu.
Ohlédl se na pozemek za sebou a pak poklepal po hřívě oddaného oře.
„Haló, Docu!“ řekl jeho kůň. „No tak, Docu!“
Moment! Proč jeho kůň mluví? A ještě k tomu hlasem Martyho McFlye?
Doc otevřel oči.
„No tak, Docu!“ v talkie-walkie se praskavě ozýval Martyho hlas. „Jsi tam?“
Doc se rychle posadil a natáhl se pro tlačítko mluvítka. Zřejmě si na chvilku zdříml.
„Příjem, Marty,“ odpověděl a potlačoval zívání. „Jsem tady a držím stráž.“
„Biff právě odešel z domu,“ hlásil Marty. „Sleduji ho. Starý Biff tu zatím není.“
Doc se trošku protáhl ve snaze zahnat křeč v zádech. DeLorean nebylo to nejpohodlnější místo na spaní. Znovu promluvil do talkie-walkie.
„Rozumím, Marty. Podávej mi průběžné zprávy, co se děje. Konec.“
Zažíval a položil talkie-walkie na sedadlo pro spolujezdce, načež zaklonil hlavu na opěrku. Tyhle De-Loreany opravdu mají pohodlné opěrky pro hlavu. Na chvilku si ještě může dovolit zavřít oči. Ta cesta v čase ale dokáže vědce unavit!
Biff kráčel až na Radniční náměstí, na to skutečné, jak si je Marty pamatoval z roku 1955. Sledoval Biffa celou cestu a snažil se přitom udržovat od něho dost velký odstup, aniž by ho však ztratil z očí, kdyby zabočil do nějaké ulice.
Nezdálo se mu, že by se doposud Biff třeba jen jedenkrát ohlédl.
Před firmou Western Auto právě zastavil odtaho-vací vůz, vzadu měl připevněnou Biffovu fordku z roku 1940 se sklápěcí střechou. To auto vypadalo téměř tak slušně jako před Muzeem Biffa Tannena - určitě mnohem lépe, než když se srazilo s nákladňákem plným hnojiva.
Z kabiny odtahovacího vozu vystoupil muž v montérkách a zamířil dozadu odpojit Biffovo auto. Kulatá jmenovka nad kapsou prozrazovala, že se jmenuje Terry.
Marty na něho hleděl: ten mechanik mu byl nějak povědomý. A pak si vzpomněl: to byl ten stařec, který ho v budoucnosti požádal o příspěvek na záchranu věžních hodin! Nyní v roce 1955 byl samozřejmě o šedesát let mladší, ale byl to určitě on. Marty si vzpomínal,
jak zásah věžních hodin bleskem spojoval s opravou Biflova auta, a teď se to odehrávalo rovnou před ním.
„Tak tady ho máš, Biffe,“ Terry ukázal pyšně na auto, „celé v pořádku, jako nové. Až na to, že jsme nemohli nastartovat.“ Ohlédl se na nedočkavého Tannena. „Ty to máš na spínač?“ Tannen se zašklebil.
„Ale kdepak, chce to jenom správný grif,“ vychloubal se. „Tohle nikdo kromě mne nemůže nastartovat.“
Nasedl do auta a otočil klíčkem. Hned na první pokus motor zavrčel a ožil.
Mechanik pokýval hlavou, jako by to na něho trošku zapůsobilo. Pak vzal z kabiny svého vozu blok a překontroloval si, co tam bylo napsáno.
„Tak tedy,“ mluvil, zatímco četl z papíru, „účet vychází na tři sta dolarů padesát sedm centů.“
Biff zrudl téměř do tak temného odstínu, jaký měla firemní značka Western Auto.
„Tři sta hadrů?“ vykřikl. „Tři sta hadrů? Za to malé promáčknutí? To je blbost, Terry!“
„Abys věděl,“ odpověděl Terry unaveným tónem, jako by celou tu dobu očekával, až propukne Biffova špatná nálada. „Taky to byla blbá práce, samý koňský hnůj. Ten tvůj vůz ho byl plný. Našli jsme ho dokonce v přihrádce na rukavice. Vyložili jsme spoustu toho svinstva na skládce a museli zaplatit starému Jonesovi šedesát hadrů, aby to zahrabal.“
Biff se zle zasmál.
„Jo, a já bych se vsadil, že ten starý lakomec prodal hnojivo dál. Měl bych za to něco dostat!“
Mechanik Terry se otočil ke kanceláři. Zamával na Biffa, aby šel za ním.
„Pojď to dovnitř sepsat.“
Biff vypnul motor a vylezl z auta.
„Tři sta hadrů!“ pokračoval hlasitě. „Já ti něco povím, Terry, jestli se mi někdy dostane do rukou ten spratek, co to spískal, tak mu zlomím vaz!“
Marty se musel usmát. Jako ten spratek, o kterém Biff mluví, musí uznat, že to je pokaždé legrace
Biffa doběhnout a naštvat. Ale jen pokud nemá v ruce pistoli, dodal v duchu.
Bili a Terry vešli do kanceláře. Martyho napadlo, že se Biff každou chvíli znovu objeví a odjede - a on ho přece nemohl sledovat pěšky. Zbývala tedy jediná věc.
Marty se bude muset schovat vzadu v Biffově autě.

Kapitola 15

Marty se skrčil na zadním sedadle BifFova auta. Tak brzo ráno nebyl nikdo v Hill Valley venku, takže mohl snadno naskočit do vozu, aniž by si toho kdokoliv všiml. Opatrně se podíval přes přední sedadlo a spatřil Biffa, jak vychází z budovy Western Auto a nese půltuctů plechovek s olejem.
Marty se vměstnal do prostoru mezi sedadly. A pokud se Biff neohlédne…
Ucítil, jak mu na záda dopadá půltucet plechovek s olejem. Bolelo to, ale trpěl mlčky. No, a jestli se Biff nepodívá, kam

ty věci hodil…
„Ale, ale," řekl Biff hlasitě, „podívejme se, kdo to tady je!" Marty si chvilku myslel, že je odhalen. Ale pak slyšel, jak Biffův hlas slábne, Biff se vzdaloval od auta.
Co se jenom děje? Marty nevydržel a zdvihl hlavu, aby znovu vykoukl. Přitom se mu plechovky s olejem skutálely na nohy.
Martyho matka Lorraine právě vyšla z Ruthina obchodu s dámskými oděvy. Marty rozpoznal také její nejlepší přítelkyni, tmavovlásku Babs. Protože to byl rok 1955, byla Lorraine samozřejmě dosud teenager, asi v Martyho věku. Nesla si nové šaty, jak si Marty vzpomínal, bude je mít ten večer na taneční zábavě.
Biff přistoupil k dívkám, aby si popovídal. „Ahoj. Lorraine, to jsou ale pěkné šaty." Uculoval se na obě dívky. „I když si myslím, že bys vypadala ještě lip, kdybys neměla na sobě vůbec nic."
Lorraine pozdvihla pohled k nebi „Biffe, proč se jenom nejdeš utopit!"
Spolu s Babs odcházely. Biff za nimi.
„Heledte," ohrazoval se, „vždyť jsem si chtěl jenom slušně popovídat."
„Slyšel jsi ji," vpadla Babs. „Koukej zmizet."
„S tebou nemluvím!" odsekl Biff. Otočil se k druhé z dívek. „Poslyš, Lorraine, dnes večer se ve škole tancuje. A když mám teď už opravené auto, tak mě napadlo, že bych tě tam mohl odvézt a prokázat ti čest být na večírku s nejpohlednějším mladíkem z celé školy."
Lorraine se zastavila a pohlédla na chlapce, který se stále ještě uculoval.
„Ty na to jdeš nějak zhurta, viď, Biffe?"
Biff blahosklonně pokrčil rameny.
„Víš, já už jsem takový, že se s ničím dlouho ne-párám."
Lorraine úsečně přikývla a měla se k odchodu.
„No tak ahoj, já pospíchám."
Biff se postavil před ni, takže nemohla odejít.
„Jo? A co může být důležitější, než si se mnou popovídat?"
Lorraine se podívala na Babs.
„Jít si umýt vlasy."
Babs se začala hihňat.
„No tedy," odpověděl Biff zlostně, „tohle je asi tak legrační jako přední sklo na bitevní lodi!"
„Na ponorce, ty pitomče," zamručel pro sebe Marty. Přední sklo na ponorce! Biff nikdy nedokázal říkat ty průpovídky správně.
„Podívej se, Biffe," řekla Lorraine trpělivě, „já už na ten taneční večírek pozvání mám."
„Od koho?" vyptával se Biff. „Od toho chudáčka George McFlye?"
Lorraine se na ta slova zamračila, její trpělivost už byla u konce.
„Jdu tam s Calvinem Kleinem, jasné?"
Měla samozřejmě na mysli Martyho. Lorraine mu tím jménem začala říkat, když tady byl minule a viděla ho vyšité na jeho nátělníku. Marty si řekl, že když stejně nemůže vystupovat pod svým pravým jménem, musí se spokojit s Calvinem Kleinem.
Ale když to jméno vyslovila Lorraine, Biff se rozzuřil. Popadl dívku za ruku a přitáhl k sobě.
„Ne, není to vůbec jasné!" křičel. „Půjdeš tam se mnou, rozumíš?"
No ne, pomyslel si Marty. Jen klid. Tohle všechno jen proto, že chlapec, kterého Biff znal jako Calvina Kleina, zavinil, že narazil do nákladáku s hnojem?
„Dej ty ruce pryč!" zvolala Lorraine.
Biff jí působil bolest! Marty měl chuť vylézt a dát Biffovi co proto. Aniž si to uvědomil, sevřel obě ruce v pěst. Nemohl tady jen tak dřepět a přihlížet, co se děje. Kousal se do kloubů. Matka mu vždycky říkávala, aby se nepral - nenechat se strhnout ostatními, když mu budou říkat, že je zbabělec. Pokaždé mu říkala, aby počítal do deseti. Tak teď to tedy udělá kvůli své matce. Ale jestli bude Biff ještě týrat Lorraine, až napočítá do deseti, bude muset Marty vylézt a udělat tomu konec - bez ohledu na to, co se pak stane.
Jedna… dvě…
„Kdypak ti to už dojde v té tvé tvrdé palici Lorraine?" naléhal Biff. „Ty jsi mé děvče."
Pět…šest…
„Biffe Tannene," odsekla. „Nebyla-bych tvé děvče, i kdybys měl milión dolarů!"
A při těch slovech mu dupla na nohu.
Biff zalapal po dechu a pustil ji. Lorraine ho ještě praštila přes hlavu krabicí se šaty a pak s Babs rychle odcházely ulicí.
Marty vydechl všechen zadržovaný vzduch. Byl rád, že už je po všem.
Ale sakra! Na přední sedadlo auta se někdo drápal. Marty se rychle skrčil a doufal, že si ho ten někdo nevšiml.
„Ale ano, vezmeš!" Biff napůl křičel, napůl sténal za dívkou. „My dva k sobě patříme. Musí to tak být! Jednou si mě vezmeš, Lorraine! Budeš mou ženou!"
Marty se zachvěl při pomyšlení na ten druhý rok 1985, kde se Biffova slova stala pravdou. Musí udělat všechno možné, jen aby se tohle znovu nestalo. Ale kdo to nasedl do auta? Marty se podíval na sedadlo řidiče a spatřil šedovlasou hlavu.
Byl to starý Biff z budoucnosti! Tohle je určitě okamžik, kdy se poprvé setkali a kdy starý Biff dal svému mladšímu já sportovní almanach.
„Ty jsi to vždycky uměl se ženskými!" zachichtal se starý Biff.

„Hele," zahulákalo jeho mladší já. „Vypadni z mého auta, chlape jeden stará!"
Avšak starý Biff se jenom znovu zachichtal.
„Chceš se oženit s tou dívkou, Biffe? V tom ti mohu pomoci.
„Jo?" zeptal se výsměšně Biff. „Kdo pak jsi, snad ne dobrá víla?"
Starý Biff si povzdechl.
„Nasedni, náfuko," poručil.
„Komu říkáš náfuko?" odsekl mladík.
Marty slyšel, jak motor chytl a pak se se zaburá-cením rozběhl. Starý Biff zřejmě nastartoval vůz.
„Jak víš, jak se to dělá?" vyptával se mladší Biff. „Nikdo neumí to auto nastartovat, jenom já."
„Jenom nasedni, Tannene," přikazoval starý Biff. „Dneska je tvůj šťastný den."
Chvilku bylo ticho, pak se ozvaly kroky a bylo slyšet, jak se otvírají a zase zavírají dvířka. Teenager se rozhodl nastoupit do vozu.
Starý Biff rozjel starou fordku.
Marty zhluboka vydechl. Pomyslel si, že prozatím všechno probíhá správně.
Když se rozhodl schovat se vzadu v Biffově sporťá-ku, ani ho nenapadlo, že vpředu budou sedět oba Biffo-vé. Ale nikdo se nepodíval dozadu, alespoň ne doposud. Marty doufal, že přitom, jak se teďk sobě chovali, nebudou mít čas se zabývat čímkoliv jiným.
Uběhlo pár minut, pak auto zajelo do stínu a zastavilo se. Starý Biff vypnul motor. Marty vzhlédl a spatřil nad sebou trámoví. Určitě jsou v Biffově garáži.
„Jak víš, kde bydlím?" vyptával se mladší Biff.
„Já toho vím o tobě hodně, Biffe," odpověděl namyšleně ten druhý. „Například vím, že bys rád vydělal spoustu peněz."
„Jo?" zamumlal teenager, na něhož ta slova zřejmě nezapůsobila. „A kdo by nechtěl?"
„To ano," pokračoval důležitě starý Biff, „jenomže já jsem ten, kdo ti ukáže, jak k těm penězům přijít."
„To teda určitě! Co si o sobě myslíš, že jsi, ty nádivo? Hodná kmotřička z pohádky?"
Martyho napadlo, že by byl mladý Biff překvapen, kdyby věděl, jak blízko je pravdě.
„Povím ti jenom, že jsme příbuzní, Biffe," odpověděla starší obdoba. „A vzhledem k tomu mám pro tebe malý dárek."
Na předním sedadle něco zašustilo. Už to je tady! Starý Biff předvede mladému almanach!
„Vidíš tuhle knihu?" pokračoval starý Biff. „Ta ti poví výsledky všech důležitých sportovních událostí až do konce století. A tobě stačí jenom vsadit na vítěze a nikdy neprohraješ."
„To je moc hezké," odpověděl teenager, jako by si byl jistý, že starý muž je potrhlý. „Moc ti děkuji." A hlas mu zpřísněl, když dodal: „A proč to teď neuděláš jako strom a nepadáš?"
„Má to být list a žádný strom, ty pitomče!" zvolal na něho starý Biff. „Padej jako list! Když to říkáš špatně, vypadáš jako nějaký zatracený trouba!"
„Prima!" odsekl teenager, stále ještě nepřesvědčeny. „A vezmi si tu svou knihu!"
Jenomže starý Biff se nehýbal.
„No samozřejmě," promlouval důrazně a výsměšným tónem. „Jen se nafukuj a buď chudý po celý zbytek života. Ale mohl bys být bohatý, mohl by sis koupit všechno, co chceš. Mohl bys mít kteroukoliv dívku. Mohlo by ti patřit tohle město." Na chvilku se odmlčel jako rybář, který chytil na háček rybu a teď jen čeká, aby ji vytáhl. „Stačí, když budeš sázet na vítěze."
Ozvalo se zapraskání. Marty se vyděsil, protože si myslel, že ho volá Doc přes walkie-talkie. Oba Biffové to zaslechnou, objeví ho a všechno bude zmařené.
Ale pak Marty zjistil, že jeden z Biffů zapnul rádio. Zaslechl pár taktů hudby, jak přejížděl stupnici, pak křik davu - ten zvuk, jaký je vždy slyšet v pozadí baseballového nebo fotbalového zápasu.
„Pětiyardová penalta pro UCLA," oznamoval hlasatel, „která se tak dostává zpátky k devatenáctiyar-dové čáře Washingtonu. UCLA těsně vede sedmnáct šestnáct. Do konce poslední čtvrtiny a celého zápasu zbývá už jenom osmačtyřicet sekund. Washington dnes nepodal zrovna dobrý výkon a řekl bych, že se postaral o největší překvapení této sezóny."
Marty slyšel obracení stránek.
„Nemá pravdu," řekl sebejistě starý Biff. „Washington vyhraje - devatenáct sedmnáct."
„Copak jsi hluchý, starouši?" zeptal se mladší BifF. „Vždyť zrovna teď povídal, že zápas končí!"
„Palmer hází míč Bradleyovi," oznamoval hlasatel, ještě hlasitěji než předtím. Marty si uvědomil, že starý Biff zesílil rádio. „Decker zpátky do výkopového postavení. Vykopává Decker, vypadá to dobře, vypadá to moc dobře…„
„GÓL ZE HRY!" hlasatel překřikoval řev diváků. „Devatenáct sedmnáct. Washington a jeho fanouškové jásají. Zkušený záložník Jim Decker se svým dokonalým kopem na vzdálenost pětatřicet yardů zasloužil o vítězství necelých osmnáct sekund před koncem zápasu!" Hlasatelův hlas klesl o jednu oktávu. „A Bobe, rád bych věděl, jaké byly vyhlídky, že se něco takového vůbec stane."
„Když už je řeč o vyhlídkách, Bille," odpovídal druhý hlas, „Washington byl dvacetibodový favorit." Bob se zasmál.
„Byl bych moc rád, kdybych si správně vsadil, měl bych teďspoustu peněz! Povím ti, Bille…"
Starý muž vypnul rádio. „Slyšel jsi, Biffe?" zeptal se vítězoslavně. „Kdyby sis vsadil na tenhle zápas, měl jsi už spoustu peněz! Tak co, chceš už tu knihu?"
„Tak ano, starej," odpověděl mladý Biff a v jeho hlase zaznínal strach smíšený s úctou. „Podívám se na ni. Ale zdá se mi to bláznivé."
„Porovnej si to zítra s výsledky v novinách," radil starý Biff, „a pak si řekni, jestli to je bláznivé."
Něco žuchlo na zadní sedadlo. Marty vzhlédl. Byla to ta sportovní kniha! Biff ji tam zřejmě hodil poté, co mu ji dalo jeho

starší já. Teď by stačilo, aby se Marty natáhl a popadl ji…
Ruka s jaterními skvrnami dopadla na knihu a sebrala ji.
„Ty zatracený blázne!“ zaječel starý Biff. „Nikdy nenechávej tu knihu někde povalovat! Máš doma sejf?“ Starý muž vyloudil hluboko v hrdle znechucený zvuk. „Ne, sejf nemáš. Ale opatři si ho! Měj tam tu knihu zamčenou! A do té doby ji drž pořád u sebe! Takhle!“
Marty slyšel, jak starý Biff knihu kamsi cpe. Dveře vozu se otevřely a pak zase zavřely. Odcházeli.
„A taky o ní nikomu neříkej,“ pokračoval starý Biff a jeho hlas slábl, jak se oba vzdalovali. „Jo, a ještě něco.“
Marty opatrně vstal a podíval se přes sedadla.
„Jednou přijde nějaký chlapec nebo výstřední starý muž…“ hlas starého Biffa přestal být slyšet, když oba zahnuli za roh.
Marty chvilku vyčkával. Jakmile budou pryč z garáže, bude moci vylézt z auta a sledovat je.
Mladý Biff se zastavil u dveří. Marty se skrčil. Uslyšel vrzavý zvuk, jako když zaskřípají panty. Nyní se uvnitř hodně setmělo.
Marty se odvážil podívat se ještě jednou. Biff zavíral dveře od garáže. Když se Marty díval, obě křídla dveří se s třeskotem spojila a hned poté se ozvalo hlasité cvaknutí. Martymu se ten zvuk vůbec nezamlouval.
Vylezl z auta a šel ke dveřím. Snažil se je škubnutím otevřít, ale ani se nehnuly. Zatáhl silněji, doufal, že do sebe obě křídla zapadla jenom těsně, ale marně. Biff dveře zamkl. To cvaknutí znamenalo, že zvenku byl ná dveřích visací zámek.
Rozhlédl se po garáži. Okna byla malá. Stěží jimi pronikalo dovnitř světlo a byla příliš úzká, aby jimi mohlo prolézt třeba jen dítě. Marty se octl v pasti.
A bylo to s ním ještě horší. Nejenže starý Biff dal knihu svému mladšímu já, ale navíc ho upozornil na její opravdovou cenu. Co když si půjde Biff opatřit sejf, jak by potom mohli doktor a Marty získat knihu zpátky? A čím déle zůstával Biff sám s knihou, tím větší příležitost měl z ní těžit. Jakmile začne vyhrávat, nebude to snad znamenat, že se stane neodvratnou část té budoucnosti, nebo celá ta hrozná budoucnost, kterou bude mít Biff ve své moci?
Marty musel stůj co stůj zabránit, aby k něčemu takovému došlo, nejen v zájmu své rodiny a přátel, ale celého Hill Valley. Zbývala mu už jenom jediné, co mohl udělat. Vytáhl z kapsy bundy walkie-talkie a stiskl tlačítko mluvítka.
„Docu,“ promluvil potichu, ale zřetelně, to pro případ, že by oba Biffové byli ještě nablízku.
V reproduktoru se ozvalo slabé zapraskání a za okamžik zazněl Docův hlas. „Jaké máš hlášení?“
„Biff má knihu, ten starý muž odešel a já jsem zamčený v Biffově garáži!“ odpověděl stručně, ale výstižně Marty.
„Propánakrále!“ ozval se Doc.
„Musíš přijít a dostat mě odtud!“ naléhal Marty.
Sáhl do kapsy a vytáhl z ní list papíru, na který si zapsal Biffovu adresu, když si ji vyhledal v telefonním seznamu.
„Adresa je Mason Street číslo 2311.“
„Mason Street? Ale to je na opačném konci města, nemohu tam jet s DeLoreanem ve dne!“
A Biff jim zmizí i s tou sportovní knihou! „Tak jdi, pěšky, utíkej, zkrátka se sem nějak dostaň, Docu!“
„Tak dobře,“ odpověděl Doc. „Už jsem na cestě.“
Marty jenom doufal, že Doc přijde včas.

Kapitola 16

Marty přecházel sem a tam jako tygr v kleci. Byl v garáži zamčený už čtyři hodiny. Zatímco tam čekal, venku se setmělo.
Co jenom mohlo Doca tak zdržet?
Někdo zabouchal zvenku na dveře od garáže.
„Docu?“ ozval se tiše Marty.
Ale hlas, který mu odpověděl, nebyl Docův.
„Kdo je tam?“ ptal se zlostně Biff.
Proboha, teď byl s Martym amen. Slyšel, jak Biff odemyká visací zámek. Marty se rozhlédl po garáži. Byl tam sice velký nepořádek, ale nikde se nemohl schovat. Nikde, snad pouze vzadu na podlaze za autem se sklápěcí střechou.
Marty tam skočil právě v okamžiku, kdy Biff otevřel dveře. Marty ho ještě koutkem oka zahlédl. Biff se převlékl Nyní měl na sobě černou košili, bílou kravatu a šedivé sako, což všechno vypadalo jaksi povědomě. Ale ano, samozřejmě, Marty si už vzpomněl. To měl Biff na sobě tenkrát na tanečním večírku „Okouzlení na mořském dně“.
„Je tady někdo?“ vykřikl Biff. Marty slyšel jeho kroky na betonové podlaze.
Z Marty ho walkie-talkie se ozval pisklavý zvuk.
Marty rychle vytáhl přístroj z kapsy a vypnul ho. Ale bylo už pozdě, Biff ten zvuk určitě zaslechl.
Biff přistoupil k autu. „Starej,“ zavolal váhavě, „jsi ještě tady?“
Marty se podíval na Biffova vzdalující se záda. A tam pod páskem měl zastrčený sportovní almanach!
Marty zaslechl zvenku smích!
Biff se zastavil a pak rychle vyšel ven.
„Kruci, mládenci!“ vykřikl do tmy. „Ještě jednou vás tady uvidím a oba vás utluču!“
Když Biff znovu s dupáním vešel do garáže, Marty se skrčil.
Biff se posadil za volant. Marty se nadzdvihl jen natolik, aby viděl, jak Biff klade almanach na přístrojovou desku.
Kdyby se teď k němu mohl dostat…
Když Biff zařadil zpátečku a vyjížděl z garáže na příjezdovou cestu, Marty se tiše přikrčil.
Musí tu knihu nějak dostat. Záleželo to nyní jenom na něm.
Ale co se jenom stalo s Docem?

Zkrátka mu to trvalo trochu déle, nyní musel ještě na poslední chvíli uhnout, aby do něho nenarazil šíleně uhánějící teenager, ale konečně dorazil.
Doc zamířil na kole, které si koupil před pár hodinami, na příjezdovou cestu k domu v Mason Street číslo 2311. Tuhle adresu mu dal Marty? Ano, byla totožná s tou, kterou si Doc poznamenal do zápisníku. Ale proč jsou tedy dveře od garáže, za kterými měl být Marty jako v pasti, nyní dokořán?
Doc předpokládal, že to nějak souvisí s tím, jak dlouho se sem dostával. No, nějakou dobu mu zabrala koupě kola, když ho napadlo, že to bude to nejlepší, co může udělat s penězi z roku 1955, které mu ještě zbývaly. Vida, vždyť z kola ani nesundal cenovku, tak pospíchal. Ale pak si ještě musel samozřejmě koupit ten klobouk, který měl nyní na hlavě, kvůli přestrojení. No, pouhý klobouk neznamenal sice to pravé přestrojení, ale neměl čas na kupování dalších věcí.
Pomyslel si, že i tak by se sem byl dostal dřív, kdyby dokázal jet přímější trasou. Povzdechl si. Tohle byl jeden z problémů při cestování v čase. Několik cest, které hodlal použít, nebylo ještě vůbec postaveno. A pak se začaly ozývat svaly. To byla další potíž. Když člověk sedí celý den v DeLoreanu, nakonec začne zanedbávat tak potřebný tělocvik.
Takže měl trochu zpoždění. Doufal, že to Marty pochopí. Totiž že pochopí, pokud ještě je tady. Zajel rovnou do garáže. Nezdálo se, že by tam někdo byl.
„Marty?“ zvolal. „Marty?“
Pak Doc zjistil, že Biflovo auto je také pryč. Marty se odtud musel nějak dostat, možná se ukryl vzadu ve voze a je znovu na stopě sportovnímu almanachu.
Jenomže to znamenalo, že mohl být kdekoliv v Hill Valley. Doc se rozhodl zkusit walkie-talkie. Vyndal krabičku z kapsy a stiskl tlačítko.
„Marty, jsi tam?“
Žádná odpověď. Zkusil to znovu. A zase nic.
„Kruci!“ Co se jen mohlo s tím chlapcem stát? Je snad mimo dosah walkie-talkie? Nebo je něco v nepořádku s jeho obousměrným přístrojem?
Dospěl k závěru, že je zbytečné zabývat se dohady, když má nedostatečné informace. Místo toho se rozhodl, že vyšle zprávu, jenom pro případ, že ho Marty slyší, ale nemůže odpovědět.
„Marty,“ mluvil do walkie-talkie, „pokud dostaneš tuto zprávu, tak já jsem v garáži, ale zřejmě jsme se minuli. Proto se vracím k DeLoreanu. Pokud můžeš, spoj se se mnou. Přepínám a končím.“
Zase žádná odpověď. Nic jiného nemohl dělat. Otočil kolo a pustil se na dlouhou cestu přes celé město.
Mohl to Marty riskovat?
Jakmile se BifF dostal z příjezdové cesty, zapnul rádio, hlasitě, a pak sešlápl pedál až k podlaze, takže auto opravdu uhánělo. Marty se rozhodl, že se o to musí pokusit.
Hrálo rádio a vzduch proudil otevřenou střechou, takže Biff nemohl slyšet vůbec nic z toho, co se odehrávalo na zadním sedadle. Nebo přece jen ano? Marty vytáhl walkie-talkie a zapnul je. „Haló, Docu!“ zavolal potichu. „Mluv, Docu!“ „Haló?“ odpověděl Doc. „Marty? Slyšíš mě?“ Docův hlas vystřídalo neuvěřitelně silné šelestě-ní. Bifl“ se s pátravým výrazem na tváři napůl otočil k zadnímu sedadlu. Určitě to uslyšel! Marty ztlumil walkie-talkie. Biff se podíval na své rádio a začal mačkat tlačítka. Marty si úlevou uvědomil, že se Biff domnívá, že šelest vychází odtamtud. Biff nakonec naladil rádio dokonce ještě hlasitěji.
Martyho napadlo, že by snad měl nyní zkusit navázat spojení. Rozhodl se, že nejdřív ještě chvilku vyčká, protože nechtěl, aby nějaké další náhlé zvuky vyvolaly Biffovo podezření. Musel zůstat co možná nejnenápadnější až do chvíle, kdy bude moci se zmocnit té sportovní knihy.
Marty neodpovídal. Určitě je někde, kde je obtížné vysílat. Doc zase zastrčil aparát do kapsy. Nyní se bude muset soustředit na jízdu a přitom doufat, že až se Marty znovu ozve, bude mu moci nějak přijít na pomoc.
„Proboha!“ zvolal. Tak se pohroužil do rozhovoru s Martym, že si vůbec nevšiml, kam to zajel.
Zastavil se a rozhlížel.
Byl na Radničním náměstí onoho večera v roce 1955, kdy to všechno začalo. Tam stály před ním všechny složky takzvaného „experimentu s bleskem“, což ve skutečnosti bylo zařízení určené k tomu, aby se Marty i se strojem času vrátili tam, kam patřili, totiž do roku 1985. Jen kdyby potom odjel dost brzo také on! No, nemá smysl proklínat ty zkřížené dráty. Už nejednou se zachránili cestováním v čase oni oba i Martyho rodina. Také s tímto problémem se vypořádají -nějak. Ale prozatím byl tady na místě svého prvního
velkého triumfu. A čím dřív se dostane k DeLoreanu, tím lépe, ale přece jen: mohlo by vadit, kdyby na chvilku znovu zakusil onen zážitek? Jak si vzpomínal, byl to Thomas Wolfe, kdo řekl „Nemůžete jít znovu domů“. No, snad nemůžete, ale pokud máte stroj času, můžete se k tomu hrozně moc přiblížit.
Tady to je, ten drát vedoucí zeshora od věžních hodin dolů ke kandelabru a skřínka s nástroji na kladce hned vedle DeLoreanu schovaného pod plachtou. Doc pociťoval vzrušení už jenom při pohledu, jak je to všechno znovu připraveno. Není věda něco nádherného?
„Ale moment, tam na plachtě ležel jeho plášť, nebo přinejmenším plášť, který nosil v roce 1955, tedy když byl původně v roce 1955. Natáhl ruku, aby prohlédl kapsu. Ano, byl tam dopis, který napsal Marty o doktorově budoucnosti. Byla tam i obálka s nápisem „Otevřít až v roce 1985!“ A Doc toho teď už věděl dost, aby to tam nechal.
Byl však čas vydat se na další cestu na kole a vrátit se k DeLoreanu dřív, než se ještě něco stane.
Jeho walkie-talkie se pípavě probudil k životu.
„Haló, Docu, mluv!“ volal Marty. „Jsi tam?“
Doc vyndal přístroj z kapsy a rychle ztlumil zvuk. Nechtěl, aby hluk vyvolal jakoukoli nežádoucí pozornost, zejména tady ne.
„Marty!“ šeptal do mikrofonu. „Co se stalo? Jel jsem k Biffovi, ale ty jsi tam nebyl“

„Museli jsme se zrovna minout," odpovídal šeptem Marty. „Jsem vzadu v Biffově autě. Jede ke škole."
Ke škole? Tohle se Docovi nezamlouvalo.
„Poslyš, Marty, mohli bychom ten celý plán zarazit. Začíná to být příliš nebezpečné."
„Nedělej si starosti, Docu," ujišťoval ho Marty. „Biff má knihu na přístrojové desce. Jakmile dorazíme na taneční večírek „Okouzlení na mořském dně", budu ji moci sebrat."
Cože? To znělo dokonce ještě hůř!
„Ty půjdeš na taneční večírek?" zeptal se Doc a jeho hlas sílil, protože se ho začínal zmocňovat zmatek. „Marty, musíš si dávat ohromný pozor, abys nepotkal své druhé já!"
„Své druhé já?" zeptal se Marty.
„Ano," pokračoval Doc. „Copak si nevzpomínáš? Tvá matka jde přece s tebou právě na ten taneční večírek!"
„Ach," Martyho hlas prozrazoval trošku údiv. „No jo, to je pravda! Ale to je v pořádku, Docu. Snad pozdravím sám sebe."
„Ne!" Doc měl pocit, že se o něho snad pokouší srdeční záchvat. „Marty, ať se už bude dít cokoliv, nesmíš připustit, aby tě vidělo tvé druhé já. Následky by mohly být katastrofální!"
„Promiňte, pane," ozval se za ním hlas - hlas, který byl znepokojivě povědomý. Kde už ho jenom slyšel…
Doc se ohlédl a uviděl sám sebe, tedy vlastně odlišnou obdobu sebe sama tak zhruba z roku 1955. Jeho druhé já se vynořilo zpod plachty. Ano, už si vzpomínal. Ten večer pracoval uvnitř auta. A pak vyšel ven.
Ale to je hrozné! Doc vypnul walkie-talkie a narazil si klobouk hlouběji do čela. Když bude zády ke své starší obdobě, snad ten druhý Doc Brown nebude chtít navazovat styky.
„Ano," ten však trval na svém ještě hlasitěji než předtím, „vy tam s tím kloboukem!"
Tentokrát si Doc Brown přál, aby nebyl vždycky tak paličatý. No, teď si už musí nějak poradit. Napadlo ho, že kdyby možná změnil hlas…
„Kdo, já?" zeptal se chraplavě.
„Jo," odpověděla jeho obdoba z roku 1955. „Budte tak hodný a podejte mi tříosminkový francouzák."
Na utažení kondenzátoru? Ale to bylo naprosto nesprávné!
„Tříosminkový?" odpověděl Doc právě tak chraplavě jako předtím. „Nemyslíte snad půlpalcový?"
„No ne," řeklo udiveně jeho já z roku 1955, „máte pravdu!" Doc hledal ve skříncе s nástroji a pak podal své obdobě z roku 1955 správný francouzák, aniž se otočil. Ale má ještě něco říkat? Možná by taková malá zdvořilá rozmluva měla za následek, že by jeho mladší já nepojalo podezření.
„Řekl bych," řekl, „že tady provádíte nějaký pokus, který souvisí s počasím."
„Přesně tak!" zvolal ročník 1955 právě tak překvapeně jako předtím. „Jak jste to poznal?"
„No," odpovídal Doc skromně, ale i teď tak chraplavě, jak jen dokázal, „náhodou mám v tomhle oboru trošku zkušeností."
„To mě těší," odpověděl ročník 1955 potěšen, že narazil na kolegu. „Doufám, že dnes v noci přijdou nějaké blesky, i když meteorologové předpovídali, že nebude vůbec pršet."
„Ale kdepak," ujišťoval ho Doc, „bude pršet. A bude vítr, hřmění, blesky…" Nemohl se ubránit tlumenému zasmání. „Bude sakramentská bouřka."
Zaslechl šustot plachty, jak se jeho já z roku 1955 chystalo vrátit se do vozu.
„No, bylo hezké si s vámi popovídat," řekl ročník 1955. „Snad na sebe někdy v budoucnosti zase narazíme."
„Nebo v minulosti," odpověděl Doc, jakmile jeho mladší já zmizelo a on seděl zase bezpečně na kole.
Tak se přece jenom setkal se svým mladším já a oba to přežili. Mohl jenom doufat, že Marty bude mít totéž štěstí.

Kapitola 17

Biff zastavil. Dokonce i z prostoru pro zavazadla za sedadlem mohl Marty vidět za parkovištěm horní poschodí střední školy. Biff vystoupil. Marty chvilku vyčkal a potom opatrně zdvihl hlavu, aby viděl přes okraj auta.
Biff mířil k zadnímu vchodu do tělocvičny. Bože, pomyslel si Marty. Nikdy by ho nenapadlo něco takového říkat, ale byl opravdu rád, že vidí střední školu v Hill Valley zase celou, ne jako vy bombardovanou trosku, jak se s ní setkal v onom jiném roce 1985.
Ale co to? Biff s sebou nevzal tu sportovní knihu. Stále ještě ležela na přístrojové desce. Marty ani nemohl uvěřit, jaké má štěstí. Stačilo jenom se trošku víc zdvihnout, pak se natáhnout a…
Marty se skrčil, protože se Biff otočil a vracel se k autu. Popadl almanach a strčil si ho dozadu za kalhoty, pak se znovu vydal směrem k tělocvičně.
Jakmile Biff přešel parkoviště, Marty vylezl z vozu, rozběhl se a schoval se za pilířem u zadního vchodu do školy. Uvědomoval si, že nečekal, že to půjde tak snadno. Stačí zkrátka mít Biffa v dohledu a čekat na vhodnou příležitost.
Biff došel k nouzovému východu z tělocvičny. Když se pokoušel otevřít dveře, objevil se pár studentů.
„Nech toho, Biffe!" zavolal jeden z nich.
„Víš, Biffe," dodal jiný, „nemůžeme tě pustit dovnitř bez vstupenky."
Biff napřáhl proti chlapcům sevřenou pěst.
„Tadyhle mám pět vstupenek."
Chlapci uhnuli. Biff otevřel nouzový východ a zadem vešel do tanečního sálu.
Marty se rozhodl, že půjde za ním. Hlídkující studenti už byli dávno pryč a nouzový východ šel snadno otevřít. Prošel jím dovnitř a octl se v malé místnosti, kde měl ten upřímný rozhovor se svými budoucími rodiči - ten rozhovor o tom, jak je to pěkné, když vám syn zapálí koberec.

Jenomže nyní nebyl čas vzpomínat na podobné věci. Prošel dalšími dveřmi a octl se v zadní části tělocvičny, která byla celá vyzdobená pro taneční večírek „Okouzlení na mořském dně“.
Marty se rychle schoval do stínu za stůl s občerstvením. No ne! Byl znovu na onom tanečním večírku, zpátky v roce 1955. Co se toho napovídá o tom pocitu dejá vu Dělal si tolik starostí, jak dostat zpátky sportovní almanach, a zatím mu vůbec nedošlo, že je přesně na onom místě a v oné době jako tenkrát - ale kdy to vlastně bylo? Marty si uvědomil, že si nedokáže přesně vybavit, jak už je to dlouho, co tady byl. Když máte stroj jako Docův létající DeLorean, jaksi se vytrácí smysl pro čas.
Je to tentýž taneční večírek, na který tenkrát přišel s Lorraine a vydával se za Calvina Kleina. To všechno se přihodilo proto, že jeho budoucí matka pocítila sympatie ke Calvinovi a nehodlala věnovat pozornost Georgevi, budoucímu otci Martyho. Ale kdyby si George a Lorraine nedali schůzku, nikdy by se nebyli vzali a Marty ani jeho bratr a sestra by se nikdy nenarodili. Něco se musí udělat, a rychle, anebo Marty nebude nikdy existovat!
Marty tenkrát dostal nápad, že George McFly přistihne Calvina, jak se v autě dvoří Lorraine. George nakonec praští Calvina-Martyho a v očích Lorraine se stane hrdinou. Pak se George a Lorraine do sebe zamilují, vezmou se, Marty se narodí a všechno dopadne dobře.
Takový byl plán. Jenomže pak se na scéně objevil Biff a pokoušel se získat náklonnost Lorraine. Takže nakonec George praštil Biffa. Tím se všechno změnilo, a k lepšímu. Aspoň doposud.
Marty si nyní nevrle uvědomoval, že pokud se mu nepovede sebrat Biffovi almanach, všechno se znovu změní. A dokonce už to ani nebylo tak jednoduché. Kdoví, jak by se zachovala ranější obdoba Martyho, kdyby náhodou stanula tváří v tvář svému budoucímu já. Marty si bude muset také dávat pozor na George a Lorraine, nebo všechno znovu pokazí. Takže když půjde po Biffovi, bude muset být dvojnásob opatrný.
Vytáhl z kapsy drobný binokulár, který mu dal Doc, a rozhlédl se po sále. Tam byl jeho budoucí otec George McFly, postával a neklidně hleděl na druhý konec tělocvičny. Bylo ještě moc brzo, aby přišli „Calvin“ s Lorraine. A tam uprostřed sálu postával pan Strickland, jeho plešatá lebka se pohybovala nahoru a dolů, jak pátral na parketu po ulejvácích. Teď když neměl jizvu a brokovnici, byl Marty téměř potěšen, že ho vidí.
Biff stál v opačném rohu sálu se svými věrnými parťáky Brejlounem, Zápalkou a Potápkou. Všichni se shlukli nad štosem časopisů, které přinesl Biff, a zírali do nich. Marty si binokulárem prohlédl obálky. Ty časopisy měly francouzské názvy. Jeden z nich se jmenoval O-La-La! Podle obrázků na obálkách to vypadalo na časopisy o dívkách: co jiného by ale Biff mohl přinést na taneční večírek. Biff ukázal na něco v jednom časopisu a ostatní chlapci se zasmáli. Všichni čtyři si předávali lahvičku s pitím a kdykoliv k nim byl Strickland zády, rychle se napili.
Jenomže si nedávali dost pozor. Marty viděl, jak se Strickland na opačném konci sálu zastavil a oči jako trnky upřel na Biffa a jeho kamarády. Potápka si ho všiml. Šťouchl do Biffa. Jejich vůdce se podíval na zástupce ředitele a pak řekl něco ostatním. Všichni čtyři odpochodovali k přednímu vchodu-. Marty rychle obešel stěny tělocvičny, pečlivě se držel těsně u nich, ale mířil k témuž východu. Biff a jeho parta šli rychle. Už prošli vchodem. Teď by je nerad ztratil z dohledu!
Marty rychle vyšel a pohyboval se ve stínu za světly nad vchodem, pomalu sestupoval ze schodů školy. U prvního odpočívadla se zastavil. Na dalším pod ním byl Biff se svou partou s časopisy a pitím.
Biff ťukl konečky prstů do obrázku nahé dívky.
„Víte,“ pronesl zvolna, „chytrý chlápek by vydělal na něčem takovém spoustu prachů.“
Brejloun vypil poslední doušek z láhve. A prázdnou ji podal Biffovi.
„Napij se, Biffe,“ zvolal. „
Biff pozdvihl láhev ke rtům. Když poznal, že je prázdná, vykulil oči.
Potápka, Zápalka a Brejloun se smáli, jako by to byla ta největší legrace, jakou vůbec kdy zažili.
Biff odhodil láhev a praštil Brejlouna do ramena. „To je ale legrace, až jsem se zapomněl smát.“
Podíval se na parkoviště, odkud se začínaly trousit dvojice na taneční večírek.
„Tak kdepak je ten hnusný Calvin Klein?“
„Nevím, Biffe,“ odvětil výsměšně Potápka. „Nejsme jeho tajemníci.“
Kluci se znovu rozesmáli.
„No tak ho jděte najít!“ vyštěkl zlostně Biff a uťal jim smích v zárodku. Trojice poskoků se vydala znovu po schodech nahoru, zpátky do tělocvičny.
Marty se otočil, aby k nim byl zády. Nechtěl, aby ho parta objevila, rozhodně ne teď, když byl tak blízko cíli.
„Nepůjdeš s námi, Biffe?“ zeptal se Zápalka.
Biff zamával časopisem o ženských.
„Já si čtu.“
Marty se stále odvracel od trojice, která za ním šla do schodů. Nyní se díval dolů na Biffa. Podsaditý teenager se usadil v rohu dalšího odpočívadla mezi dveřmi do přístavku školy a drátěný plot. Opřel se o něj, listoval časopisem a zachichtal se nebo zamlaskal, kdykoliv přišel na něco podle svého gusta.
Marty si však uvědomil, že kromě Biffova pochech-távání se tam neozývá jediný zvuk. Tři poskoci se vrátili do tělocvičny hledat „Calvina“. Biff byl docela sám. A Marty viděl, jak mu zezadu z kalhot vykukuje almanach.
Snad nadešel čas, aby Marty něco podnikl. Rozhlédl se, aby zjistil, kolik jiných mladých lidí bylo poblíž. říkal si, že čím méně, tím líp. To střetnutí s Biffem bude možná bouřlivé. Zarazil se, když spatřil zajíždět na parkoviště žlutý packard. Ten vůz mu byl velice povědomý. Vytáhl binokulár, aby se podíval zevrubněji. Ano, na sedadle spolujezdce seděla Lorraine a měla na sobě ty šaty, které si ten den koupila. A u volantu seděl on, Marty McFly. Marty tady stál se svýmbino-kulárem a díval se sám na sebe. Byl současně na dvou místech. Musel se s tím smířit.
„Začíná to být nějaké divné,“ zašeptal.

Divné nebo ne, v té chvíli nebyl v tomto rohu školního dvora nikdo jiný. Martymu by se už nikdy nenas-kytla tak dobrá příležitost. Teď musí dostat tu knihu.
Vyskočil z odpočívadla, přehoupl se na druhou stranu plotu. Když dopadl na beton, jeho nohy vydaly škrábavý zvuk.
Biff se ohlédl, ale Marty se skrčil a držel se ve stínu. Biff se znovu věnoval svému časopisu.
Marty se plížil schodištěm. Měl almanach v dosahu. Stačilo jen potichu napřáhnout ruku a…
Otevřely se dveře a objevil se pan Strickland.
„No ne, no ne, pan Tannen," poznamenal hlasem, který vždy každého uznal vinným, pokud nepodal důkaz o nevině, „jak jsem rád, že se tady s vámi setkávám."
Biff pohlédl na nově příchozího a jediným plynulým pohybem schoval časopis za zády.
„Ano prosím, pane Stricklande," odpovědělo neviňátko BifF. „Jsem moc rád, že jste sem přišel, pane."
Strickland strčil svou plešatou hlavu rovnou Biffo-vi do překvapeného obličeje.
„Je to kořalka, co tady cítím, Tannene?"
Biff zavrtěl hlavou a stále vyvaloval oči.
„To nemohu vědět, pane," řekl zvolna a s rozmyslem. „Já nevím, jak je kořalka cítit, protože jsem ještě moc mladý, abych ji pil."
Strickland zíral na Biffa svým vycvičeným pohledem zástupce ředitele, kterým zaručeně pronikl každému až do hloubi duše.
„Aha. A copak to máme…"
Rychle jako kobra chňapl rukou teenagerovi za záda a popadl jeho časopis.
„… tadyhle?" dokončil vítězoslavně.
Marty zíral, když rozpoznal obálku v rukou zástupce ředitele. Stricklandovi se nějak podařilo popadnout Greyův sportovní almanach!
„Sportovní statistiky," mumlal si Strickland pro sebe, když se podíval na obálku. „To je zajímavé téma." Rozevřel knihu a ledabyle jí listoval. Když znovu pohlédl na Biffa, nazdvihl jedno obočí. „Domácí úkol, Tannene?"
Biff měl už zřejmě zástupce ředitele zrovna tak dost.
Poťouchle se zatvářil a zavrtěl hlavou.
„Ne, to není domácí úkol," pronesl protahovaně, „protože nejsem doma."
Strickland uštědřil Biffovi jednu ze svých výchovných lekcí.
„Ty máš opravdu problém pokud jde o chování. Víš co, Tannene?" Zástupce ředitele zastrčil sportovní almanach do kapsy. „Jen si dej dobrý pozor, protože jednoho krásného dne tě dostanu přesně tam, kam chci - do karceru." Obviňujícím prstem ukázal na Biffa. „Ty lajdáku!"
Strickland se otočil a odcházel - přitom měl u sebe almanach!
„Ty hlavo jedna dubová!" křičel Biff za odcházejícím pedagogem. Začal mávat pěstí, ale pak se rozhodl jít raději do tanečního sálu.
Strickland šel přes trávník do školy ke dveřím, které byly nejblíž k místnostem pro profesory. Martyho napadlo, že by bylo nejlepší ho následovat.
Ale aby se mohl držet Stricklanda, musel projít rovnou kolem parkoviště a žlutého packarda, kde dosud seděli Lorraine a ten druhý Marty. Když je míjel, co nejvíc se skrčil a doufal, že ho ani jeden z nich neuvidí. Potom vešel za Stricklandem dveřmi do administrativního křídla školní budovy. Musel získat tu sportovní knihu dřív, než ji zástupce ředitele někam zamkne.
Doc před sebou konečně spatřil tabuli s reklamou na sídliště Lyon. Měl nohy jako z olova. Připadalo mu, že šlapal do pedálů celý den. Ale copak to vlastně nebyla pravda? Ale co to? Před reklamou stálo několik aut. Neobjevil snad někdo jeho DeLorean? Doc zapomněl na bolest, protože nad ní převážila obava.
Zbytek cesty k reklamě ujížděl dvakrát tak rychleji jako doposud. Když se dostal blíž, spatřil dodávku a auto, zaparkované poblíž tabule. Dodávka měla na boku nápis „RANČ U DVOU BOROVIC", jenomže slovo DVOU bylo přeškrtnuté, nad ním stálo „OSAMOCENÉ" a k poslednímu slovu bylo připsáno „E". Jednomu z obou rančerových stromů se zřejmě něco přihodilo. Pod názvem ranče stálo menšími písmeny „Otis Peabody, majitel". Aha, starý Peabody, ten pěstitel borovic. V tomhle může být nějaká potíž. Hlavně proto, že druhé vozidlo bylo policejní.
Doc zastavil pár metrů od vozů.
Farmář, hubený, převelice čilý človíček, mával rukama a křičel. V jedné ruce třímal brokovnici, v druhé jakýsi časopis.
„Říkám vám, byl to létající talíř!" ječel Peabody na policajta. Mával časopisem, v němž Doc rozeznal comics nazvané Povídky z vesmíru.
Policajt, urostlejší a mnohem klidnější než farmář, se tvářil pochybovačně.
„Viděl jsem ho se tady snášet, ještě než se rozednilo!" trval na svém Peabody.
Propánaboha! Docovi to najednou došlo. Létající talíř? Než se rozednilo? Určitě je řeč o DeLoreanu! Ale to jasně napovídalo, že ho ještě nenašli, i když stál rovnou z druhé strany tabule.
„A já vám zase povídám, pane Peabody, že tady nic takového není," odpovídal trpělivě policajt. „Musela to být jen taková vaše představa."
Ale Peabody zatvrzele vrtěl hlavou.
„Kdepak, pane!" trval na svém. „Někde tady je! Je to ten samý zatracený mutant, co minulý týden poškodil mou stodolu, a já tady zůstanu tak dlouho, až ho dopadnu!" Mával na policajta brokovnicí. „A pak to do něho napálím!"
Ze tam zůstane? Ze to do něho napálí? To tedy ne, pomyslel si Doc, pokud může do toho také on mluvit. Sesedl z kola a vedl je, mířil k oběma mužům a pozdravil je. Přátelsky se usmál.
„Mluvíte o létajícím talíři?" zeptal se Doc a dával tónem najevo, že chce být nápomocný. „Já ho taky viděl. Odletěl

tímhle směrem…„ Doc ukázal tam, odkud přišel, „a byl vidět ještě na dálku několika mil, jak se snáší!“ Zamával rukama, aby naznačil tu velkou vzdálenost. „Odletěl, tamhle!“
Peabody se zubil, byl rád, že honba bude pokračovat a on že je při tom.
„Díky,pane!“ zvolal na Doca a nasedl do dodávky. „Tak jedeme!“
Policajt také nasedl do svého auta a oba vozy odjely k městu. Doc vyčkal, dokud nebyly z dohledu, a teprve pak se podíval za tabuli.
Ano, DeLorean tam doposud stál.
Ale co asi zdrželo Martyho?

Kapitola 18

Strickland zmizel. Hala uvnitř školní budovy byla prázdná. Ale pak si Marty všiml, že za dveřmi jedné kanceláře se svítí. Připlížil se ke dveřím a pootevřel je. Kancelář byla rozdělena na dvě poloviny skleněnou přepážkou. V bližší části měla psací stůl Stricklandova sekretářka. Strickland vešel dozadu, kde byla jeho kancelář.
Marty vkročil do přední místnosti a potichu za sebou zavřel dveře. Viděl pana Stricklanda, jak se pohybuje za mléčným sklem. Vypadalo to, že zástupce ředitele je k Martymu otočen zády. Marty rychle prošel místností a natáhl hlavu jen natolik, aby viděl přes přepážku.
Strickland odhodil almanach na psací stůl a pak se posadil do otáčivé židle. Povytáhl zásuvku a vytáhl z ní láhev whisky.
Láhev whisky? Pan Strickland pije? A ve škole?
Strickland se napil rovnou z láhve, pak se na židli otočil, takže nyní byl k Martymu zády.
Ale jak se Marty zmocní almanachu? Copak mohl rovnou vejít a říct „Promiňte, pane Stricklande?“
Pak si všiml, že uprostřed psacího stolu pana Stricklanda byl volný prostor, kam Strickland natahoval nohy. Kdyby se tam Marty mohl dostat - a bylo to jen
přes metr od něho - aniž by ho Strickland spatřil, snad by mohl popadnout knihu, zatímco zástupce ředitele by byl stále ještě otočen zády, a pak odtud zmizet.
Stálo to za pokus. Marty se sklonil, vběhl do místnosti a dřepl si k opačné straně Stricklandova psacího stolu. Vlezl do otvoru pro nohy a spatřil, že se muž přes školní kázeň otočil ke dveřím. Zaslechl snad Martyho? Ale pak Strickland pokrčil rameny a znova si pořádně lokl z láhve.
Znovu se díval oknem.
Marty se proplazil prostorem pod psacýn stolem, až byl přímo pod Stricklandovou otáčivou židlí. Zdvihl ruku a šmátral po stole. Tam někde musel být almanach. Tady je! Marty ho přejel prsty. Stačilo by, kdyby jenom…
Stricklandova židle zavrzala, jak se otočil. Koleny přirazil Martyho ruku ke spodní desce stolu. Martymu se nějak podařilo ruku vyprostit a nevykřiknout. Zástupce ředitele se otočil znovu čelem k psacímu stolu a koleny tlačil Martyho rovnou do obličeje.
Ale pak se Strickland na židli zaklonil a podíval se znovu z okna. Marty už přesně věděl, kde kniha je. Bude to o něco riskantnější, když má Stricklanda tak blízku u sebe, ale stačil jeden zdařilý pohyb. Předklonil se…
Strickland se na židli otočil. Marty couvl, když zaslechl, jak zástupce ředitele dává láhev zpátky do zásuvky a pak ji zavírá.
Strickland vstal. Vypadalo to, že se chystá odejít. A když se zvedl, Marty viděl, že má prázdné ruce. Nebral knihu s sebou. Snad se teď Marty konečně almanachu zmocní. Strickland učinil krok vpřed, pak se ohlédl a popadl knihu.
Ale to snad ne! Marty nechtěl všechno prodělávat znovu. Strickland šel ke dveřím a pak hodil knihu do koše na papír vedle psacího stolu.
Marty se mohl znovu nadechnout. Konečně! Čekal, dokud Strickland neopustí kancelář, a pak vylezl ze
svého úkrytu a sebral z koše knihu. Tady je, s červeným a stříbrným přebalem: Greyův sportovní almanach.
Když ji Marty popadl, kniha se rozevřela. Otevřel ústa dokořán, když spatřil stránky plné fotografií spoře oděných děvčat. V přebalu bylo O-la-la! jeden z Biffových časopisů s obrázky dívek.
„Do hajzlu!“ zaječel Marty. Nemohl tomu uvěřit.
Vytáhl z kapsy walkie-talkie.
„Docu!“ řekl poté, co stiskl tlačítko. „Mám potíže. Nevyšlo mi to.“ A rychle vylíčil, co se mu stalo.
„Kde ta kníhaje?“ otázal se Docův hlas.
Na to Marty nepomyslel. „Určitě ji má ještě Biff!“
„A kde je?“ zeptal se Doc.
„Nevím!“ zvolal Marty téměř zoufale.
Podíval se z okna Stricklandovy kanceláře. Bylo odtamtud vidět na parkoviště, kde stál George McF-ly, povytahoval si kalhoty a chystal se jít k packardu. Martyho napadlo, že kdyby všechno, co museli vykonat, bylo takhle jednoduché…
„Nemáš ponětí, kde by mohl být?“ zeptal se Doc.
„Ne, Docu,“ odpověděl zasmušile Marty. „Teďmůže být bůhvíkde. Vím jenom to, že možná nasedl do autobusu a odjel z města.“
„Proboha!“ zvolal Doc. „To je ale vážný malér!“
„Pověz mi o tom něco,“ odpověděl Marty připraven na nejhorší.
„Přemýšlej, Marty, přemýšlej!“ naléhal na něho Doc. „Kam asi tak Biff odjel?“
Marty zavrtěl hlavou. „Docu, kdybych to věděl, tak jdu za ním.“
Jenomže právě to si Doc nepřál. „Marty, celá budoucnost závisí na to, jestli vypátráš Biffa a dostaneš zpátky tu

knihu!“
„Já to vím, Docu, jenomže zkrátka nemám nejmenší zdání, kam…
Marty se zarazil. Venku někdo vykřikl. Byla to Lorraine.
„Přestaň, Biffe!“ volala. „Zlomíš mu ruku!“
Lorraine? George? Biff?
Takže Biff byl ještě tady! I když Biff měl sportovní almanach a Marty se sem vrátil, aby ho získal nazpět, nic se vlastně nezměnilo pokud jde o ten taneční večírek „Okouzlení na mořském dně“. Biffa a George přece jen čekalo střetnutí. A Marty mohl ještě získat knihu.
„No jistě!“ vykřikl Marty do walkie-talkie. „Mám ještě jednu možnost! Zavolám tě zpátky.“
„Rozumím,“ odpověděl Doc s úlevou. „Přijal jsem zprávu. Zůstávám na příjmu.“
Marty se rozběhl ke dveřím z kanceláře, odemkl je a vyšel. Musí to všechno velmi přesně načasovat, ale mohlo by to vyjít. Musí to vyjít!
Všechno probíhalo znovu. Až na to, jak si Marty uvědomil, že se to vlastně odehrávalo poprvé. To jenom on se opakoval.
Zastavil se na kraji parkoviště, napůl schovaný za ostatními auty. Tam před ním mělo dojít k událostem, které budou mít za následek, že se jeho matka s otcem vezmou a budou mít rodinu - včetně Martyho.
Biff a George se navzájem napadali.
„Nech ho být!“ křičela Lorraine. Pokoušela se zadržet Biffa, ale ten ji odstrčil a zasmál se.
A George se naštval. Sevřel ruku v pěst, zaťal zuby a vrazil Biffovi jednu přírno do brady.
Biff se zhroutil. Ztratil vědomí. „Koukej zmizet, Georgi!“ zašeptal pro sebe Marty. Jenomže tady byl ten druhý Marty a vbíhal na scénu. Jeho pozdější obdoba se skrčila za autem.
Stejně věděl, co se stane. Měl by být…byl tam.
„To je řečí o tom dejá vu…„ zašeptal Marty.
George a Lorraine nyní odejdou, zavěšeni do sebe, bude to začátek krásného milostného vztahu. Kolem bezvědomého Biffa se shlukne dav. A Marty, ten druhý, ranější Marty, bude hledět na fotografii - na tu,
kde se on a jeho bratr i sestra postupně ztrácejí, protože změnil minulost.
Potom ten ranější Marty také odběhne. A to byla ta pravá Marty ho příležitost!
Marty vykoukl přes auto. Ano, tam bylo jeho ranější já a přesně podle časového plánu odcházelo.
Nyní byl čas, aby nový Marty přešel do akce.
Přiběhl k davu a proklestil si cestu k Biffovi.
„Pusťte mě k němu!“ zvolal. „Já ovládám první pomoc!“ Jeden hubený kluk se na něho nevrle podíval.
„První pomoc?“ zeptal se. „Jakou první pomoc?“
Co tomu hubeňourovi vadilo? Vždyť všichni přece vědí, co znamená první pomoc. No, řekl si Marty, možná to v roce 1955 nevěděli.
Sklonil se nad Biffem.
„Všichni odstupte,“ vykřikl na dav. „Ať tady má dost vzduchu.“
Dav ho poslechl a poodstoupil, aby měl Marty dost prostoru.
Biff zasténal. Přicházel k sobě. Když se jeho zrak zaměřil na Martyho, zamžikal.
„Hele!“ vykřikl vztekle. „Co to? TY!“
Marty mohl udělat jedinou věc. Vrazil Biffovi ještě jednu, rovnou do čelisti. Biff poslušně ztratil znovu vědomí. Marty jen doufal, že si moc lidí v davu nepovšimlo toho malého uskoku.
Rychle otočil druhého teenagera na břicho a vyka-sal mu bundu. Našel sportovní almanach, stále ještě zastrčený za páskem kalhot. Marty ho vytáhl, rychle prolétl stránkami plné sportovních výsledků -jen aby se ubezpečil. To byla konečně ta pravá věc.
Marty si oddechl. Bylo dobře, že už měl tohle za sebou. Vstal a otočil se k davu.
„Tak to je v pořádku,“ řekl nahlas, klidně a zřetelně. „Nic se mu nestalo.“
Hubeňour se na Martyho podezíravě zadíval.
„Hele,“ zakňučel, „ty jsi mu vzal šrajtofli?“
Marty zavrtěl hlavou a razil si cestu davem. Byl nejvyšší čas dostat se odtud dřív, než se přihodí ještě něco jiného.
Rychle se vracel ke škole.
„On mu sebral šrajtofli!“ křičel hubeňour na ko-lemstojící. Ale nikdo mu zřejmě nevěnoval pozornost. Aspoň Marty v to doufal.
Stoupl si do stínu a vytáhl walkie-talkie.
„Haló, Docu!“ zavolal a zdvihl v ruce sportovní almanach, jako by ho Doc Brown mohl vidět. „Podařilo se! Mám to!“
Docův hlas odpověděl: „Bohudíky! Vydám se na cestu, jen co doplním pohonné látky. Vyzvednu si tě na střeše tělocvičny.“
„Na střeše tělocvičny,“ opakoval po něm Marty. „Končím!“ Zastrčil walkie-talkie do jedné kapsy bundy, almanach do druhé. Teď už jenom dostat se na střechu tělocvičny a s tímhle se vším navždycky skoncovat. Marty si musel přiznat, že bude rád, až to bude patřit do dějin.
Když stoupal po schodech, zaslechl, že z tělocvičny zaznívá píseň „Earth Angel“. Vzpomněl si na tu hudební skupinu, Starlights. Byla to legrace tenkrát, když s nimi hrál - tenkrát, když tady byl posledně.
Marty spatřil, jak k němu po schodech sestupují tři páry nohou. Mužských.
Vzhlédl a spatřil, že se k němu blíží Zápalka, Brej-loun a Potápka. Otočil se a zamířil zpátky.
„Heledte!“ zaječel Potápka, když se Marty dal do běhu. „To byl on! Je přestrojený! Fouknul nám!“

„Ten hajzl Calvin Klein?“ přidal se Brejloun. „Jak to, že se převlékl?“
Ale Zápalka měl pro všechno jednoduché řešení: „Chytneme ho!“
Marty zmalomyslněl, když slyšel tři páry bot, jak dunivě pádí za ním po schodech dolů.
Skončí to všechno vůbec - někdy?

Kapitola 19

Marty znovu vběhl do tělocvičny. Ihned zamířil do přítmí za stolem s občerstvením. Čím méně lidí ho uvidí, tím lip.
Podíval se na jeviště a spatřil tam své druhé já, jak předvádí kytaristu Johnnyho B. Goodea. To je ale něco ! Ještě nikdy se neviděl při představení. Nevypadal špatně, jak tam stál na scéně v saku s kravatou. Kdyby se mu podařilo zbavit se nějak BifFovy party, mohl by tam chvilku zůstat a vychutnat ten výstup.
Biffovi parťáci vešli stejnými dveřmi jako před nimi Marty. Ten se skrčil za stolem. Tady v rohu byla velká tma. Snad se jich přece jen zbaví.
„Heleďte!“ řekl Brejloun ostatním dvěma. „Jak se dostal na jeviště?“
„No jo!“ dodal Zápalka. „A převlékl se.“
„To teda nevím,“ zabručel Potápka. „Ale až sleze, tak si na něho počkáme. Jdem na to!“
To snad ne! Marty se jim sice ztratil, ale jenom proto, že je přivedl přímo k ranější období Martyho. Přesunul se ke konci stolu a spatřil, že ti tři nyní stojí vpravo v zákulisí a jenom čekají, až chytnou toho druhého Martyho.
Co si mohl počít Marty - kterýkoliv z obou Mar-tyů?
Ten s walkie-talkie se rozhodl, že bude správné zavolat Doca.
Doc Brown chodil po příštím domově na sídlišti Lyon a hledal uvadlé listy, staré plechovky od piva a vůbec jakýkoliv odpad, který by mohl použít jako pohonnou směs.
V kapse mu se slabým praskotem obživl walkie-talkie. Doc ho vytáhl a v tu chvíli začal Marty mluvit.
„Docu! Biffovi parťáci mě zahnali do tělocvičny a jdou po mně!“
Jak se zdálo, Marty začínal být z toho všeho trošku rozčílený. Ale koneckonců jedním z důvodů, proč tady Doc byl, bylo působit jako uklidňujícím způsobem.
„Tak vyjdi druhými dveřmi,“ navrhl logicky.
„To ne,“ vysvětloval horlivě Marty, „jdou po mém druhém já, po tom, co je na jevišti a předvádí Johnnyho B. Boodea!“
„Proboha!“ odpověděl doktor. To je tedy vážná věc. Dokonce i kdyby důsledky něčeho podobného měly mít další důsledky.
„Když se jim to podaří,“ vysvětloval Martymu, „tak zmeškáš okamžik, kdy blesk uhodí do věžních hodin, nevrátíš se do budoucnosti a vznikne velký paradox.“
„Paradox?“ optal se Marty. „Máš na mysli jednu z těch věcí, které by mohly zničit vesmír?“
Sám Doc by to nevyjádřil lépe.
„Přesně tak.“
„To je tedy nadělení!“ usoudil Marty.
Doc se na okamžik zamyslel. Už byli tak blízko ke zdárnému výsledku, a teď tohle! Ale musí přece být nějaké východisko.
„Marty,“ odpověděl do walkie-talkie. „Za každou cenu jim v tom musíš zabránit, ale nesmí tě přitom vidět ani tvé druhé já, ani tví rodiče.“
To bylo velmi výstižné, jinak…
Proč tedy Doc neměl z toho všeho o nic lepší pocit?
„Rozumím,“ odpověděl Marty a zastrčil walkie-talkie do kapsy. Takže neměl udělat nic jiného, než zabránit těm třem v jejich záměru, aniž by ho ten druhý Marty nebo kdokoliv jiný viděl -je to tak? Ale do prkenné ohrady, jenom vědět, jak to udělat.
Jedna věc byla jistá: nic nedokáže, jestliže bude stát za stolem s občerstvením. Snad by se měl sám dostat na jeviště, možná do zákulisí na opačnou stranu, než stála Biffova parta. Znovu obešel stůl s občerstvením a držel se u zdi, vyhýbal se tanečníkům. Nikdo ho nezastavil, nikdo si ho dokonce ani nevšiml, a jak Marty hrající na kytaru, tak Biffovi parťáci se pilně zabývali svými problémy. Bylo snadné dostat se až ke schodům vedoucím na jeviště, ale co dál?
Jenomže Marty věděl, co se pak stane, vždyť to přece sám udělal už dřív. Marty hrající na kytaru měl nyní před sebou sólové číslo a jakmile skončí, nikdo po něm ani nevzdechne. Ano, už to je tady: ozvaly se první přerývané akordy.
Marty vyběhl po schodech a pak do zákulisí na levé straně jeviště.
Pomyslel si, že prozatím všechno probíhá správně. Ale aby se neopakoval: co dál?
Nic ho nenapadlo až do chvíle, než se podíval nahoru. Nad jevištěm viselo pár hrozně těžkých pytlů s pískem. Marty objevil provazový žebřík a začal lézt nahoru.
Konečně měl dost pohonných hmot. Doc nasedl do DeLoreanu a nastavil na displeji cíl - starý dobrý rok 1985-
Pomyslel si, že je lepší to udělat hned. Kdoví, možná bude mít naspěch, aby Martymu pomohl, kdyby se dostal do nějaké šlamastiky.
Nastartoval DeLorean a lehce s ním vzlétl ze země. Za pár vteřin byl nad tabulí.
Jenomže z druhé strany se po silnici něco blížilo. Byla to dodávka. A jakmile řidič zpozoroval létající auto, se zaskřípáním zastavil.
Doca napadlo, že mu je ta dodávka hrozně povědomá, a to ještě dřív, než si všiml přemalovaného nápisu na boku a než starý Peabody vyskočil a začal mávat brokovnicí.
Doc dospěl k názoru, že je nejvyšší čas odtud zmizet. Začal předvádět to, čemu se odedávna říkalo úhybné manévry.

Vtom Peabody namířil a vystřelil.
Doc strhl DeLorean do miniaturního střemhlavého letu, až se málem dotkl země, a pak začal znovu stoupat rovnou k praporkům s reklamou realitní kanceláře, které visely z cedule u sídliště Lyon. Zaslechl trhání látky, když se praporky zachytily o spodek DeLoreanu. No co, pomyslel si doktor, to ještě neznamená konec, jestli s sebou povleče pár praporků. Jen se odtud co nejrychleji dostat! Zamířil k městu a za sebou táhl řadu pestrobarevných fáborů.
„Jen se sem ještě někdy vrať, ty,hajzle z vesmíru!“ volal za ním starý Peabody.
Ale to už byl DeLorean pryč, i když opatrně letěl rychlostí menší než osmaosmdesát mil za hodinu.
Biff zasténal. Přicházel k sobě. Lester byl rád, že si na to počkal. Až se Biff probere, poví mu všechno 1 o tom klukovi.
Ano, to Lester udělá! „ Biff otevřel oči a třel si bradu. Posadil se a mžou-
ral, jako by mu činilo problémy vzpomenout si, kde vlastně je. Natáhl ruku dozadu, aby si povytáhl kalhoty, pak se zachmuřil a svalil se na záda.
„Co se sakra děje?“ zamumlal. Podíval se na trávník, jako by něco postrádal.
Lester ví, co Biff nemá Lester to ví!
„Ukradl ti šrajtofli, že ano?“ zeptal se a snažil se i přes své rozčilení neprskat.
„Cože?“ zabručel Biff.
„Ten kluk ti něco sebral, když jsi tady ležel!“ zvolal Lester a málem zatleskal při pomyšlení, že by tentokrát mohl mít pro změnu pravdu. „Já to věděl, že to byla šrajtofle!“
BifF se na Lestera zakabonil.
„Jaký kluk?“ vyptával se. „Kdo to byl? „
„Takový malý kluk v kožené bundě,“ odpověděl Lester. „Nevím, jak se jmenuje.“ Nemohl se přemoci, aby se trošku nestáhl do sebe. Snad mu BifF neublíží? Vždyť mu Lester pomáhá!
„Kam odešel?“ zeptal se zlověstným hlasem BifF. Takže v pořádku, BifF neměl v úmyslu Lestera bít. Natluče tomu druhému klukovi. Lester ukázal na zadní dveře od tělocvičny. „Tamhle.“
BifF odstrčil Lestera a plahočil se k tělocvičně. Lester se zazubil. Odvedl dobrou práci. Teď ho snad BifF a jeho parta nebudou mlátit alespoň dva týdny, možná dokonce tři.
BifF se zavrčením rozrazil nouzový východ. Lester si pomyslel, že by teď nechtěl být v kůži toho, na koho se BifF chystal.
To by opravdu bylo velmi zlé!
Dokud stál na zemi, měl ten plán mnohem větší smysl.
Marty se podíval na provazový žebřík před sebou. Vlastně to ani nebylo možné nazývat žebříkem. Byly to jen dvě tyče visící vysoko nad jevištěm. A byla na nich tlustá vrstva prachu. Vypadaly, jako by se jich už po léta nikdo nedotkl.
Jenomže nebyl čas vymyslet jiný plán. Ten druhý Marty byl už v polovině svého sóla na kytaru. Marty se musí dostat na druhou stranu jeviště dřív, než BifFův gang zlikviduje jeho druhé já.
Když Marty popadl tyče, začaly se nepříjemně kývat sem a tam. Znovu si v duchu řekl, že už není čas vymyslet něco jiného plán, a rychle se vytáhl nahoru tak, že na každé tyči měl jednu ruku a jednu nohu. Pomyslel si, že teď už mu jenom zbývá přelézt na druhou stranu.
Pravá tyč se zachvěla směrem od něho. Marty cítil, že mu pravá noha sklouzla a visí ve vzduchu přímo nad jeho dvojníkem hrajícím na kytaru. Usilovně se přesunul doleva a nějak se mu podařilo udržet rovnováhu a nespadnout.
Dál už lezl po tyčích pomalu a opatrně, pokaždé natáhl ruku, potom nohu, až se nakonec dostal na druhou stranu jeviště, kde se mohl pevně přidržet železného podpěrného sloupu. Ale také se dostal k pytlům s pískem - bylo jich patnáct až dvacet, všechny svázané do jednoho velkého balíku. A téměř přímo pod ním stáli ti tři chuligáni.
Marty rychle rozvázal až na jediný všechny uzly, kterými držely pytle dohromady. Mladíci stáli přímo pod ním a dívali se, jak Martyho druhé já hraje své poslední akordy. A že byly divoké! Martyho napadlo, že se na konci příliš odvázal.
Zatáhl za lana.
Pytle s pískem spadly.
Srazily na zem všechny tři chuligány.
Marty popadl jedno volné lano a spustil se dolů, úplně dozadu na jeviště. Tam bylo pár schodů vedoucích do té malé místnosti, kudy přišel.
Bral schody po dvou. Z kapsy vytáhl walkie-talkie.
„Podařilo se, Docu! Všechno je v pořádku!“
„Výborně!“ odpověděl Docův hlas poté, co to jako obvykle v aparátu zapraskalo. „Asi za minutu přistanu na střeše školy.“
Marty otevřel nouzový východ. Musel se dostat do zadní části budovy k vnějšímu požárnímu schodišti a po něm na střechu tělocvičny.
„Budu tam, Docu!“ Vypnul walkie-talkie a strčil je znovu do kapsy.
Ohlédl se skleněnou výplní nouzového východu. V malé místnosti, odkud právě odešel, byla Lorraine a mluvila s druhým Martym.
„Já k tobě něco cítím,“ říkal ten druhý Marty.
„Já k tobě taky,“ odpověděla Lorraine a mile se pousmála.
Když Marty spěchal kolem okna, přikrčil se a byl rád, že i tentokrát všechno klapalo. Jak se učili v hodině angličtiny: Konec vše napraví.
„Hele!“ zaječel za ním jakýsi hlas. „Ty dubová palice!“
Marty se rychle otočil. U dveří nouzového východu stál BifT a třel si ranku na rtu, do kterého se kousl. Zazubil se a

zamával na Martyho, aby přistoupil blíž.
„Tak jen pojď, teď si to rozdáme!“ vyzýval ho. „My dva!“
Ale to snad ne! pomyslel si Marty. Teď, když už byl skoro pryč! Také se zazubil.
Biff udělal krok směrem k němu.
„Co to má být?“ zavolal na ustupujícího Martyho. „Jsi snad zbabělec?“ Marty zůstal nehnutě stát.
„Jsi moc velký zbabělec, aby sis to se mnou rozdal?“ posmíval se Biff. Marty se otočil, ruce sevřené v pěst. Jedinou věc nemohl snést. „Nikdo mi nebude říkat, že jsem zbabělec,“ odpověděl.

Kapitola 20

Marty věděl, že dělá hloupost, ale nemohl proti tomu nic dělat. Matka mu vždycky říkala, aby počítal do deseti, jenomže když se něco podobného přihodilo, bylo už na počítání pozdě. Snad si takhle vždycky počínal proto, že byl tak malý. Anebo zkrátka proto, že Biff je takový neřád.
Ale ať už je to jakkoliv, nikomu nedovolí, aby mu říkal zbabělec!
Biff a Marty na sebe dlouho hleděli. Marty cítil, že má všechny smysly citlivější. Slyšel, jak mu v hrudi tluče srdce, slyšel cvrčky na školním trávníku, auta ujíždějící vzdálenou ulicí a dokonce hlas toho druhého Martyho, jak z druhé strany nouzového východu mluví s Georgem a Lorraine.
„Jestli budete mít někdy děti,“ říkal druhý Marty, „a jedno z nich, až mu bude osm let, náhodou zapálí koberec v obývacím pokoji, prosím vás, nebijte ho.“
„No tak,“ promluvil Biff a přerušil vyčkávání, „jenom mi jednu vraž, ty zbabělče.“
Tak tedy ano, když to Biff chce takhle.
Když Marty učinil krok vpřed, dveře nouzového východu se rozlétly a praštily ho do obličeje.
Omráčený Marty klesl na zem. Uhodila ho ranější obdoba jeho samého, která běžela na schůzku s tím druhým Docem kvůli blesku, který udeří do věžních hodin. Marty zamžikal a spatřil almanach, který mu vypadl z kapsy, ležet vedle sebe na zemi.
Biff si toho také všiml.
„Co to sakra znamená?“ vyptával se a shýbal se nad Martym, aby popadl almanach. „Ty chceš krást mé věci, ty lumpe?“ Sebral almanach ze země.
Marty zasténal bolestí, když ho Biff kopl do břicha - jednou, podruhé, potřetí.
„A tohle máš za to auto!“ dodal Biff a kopl ho ještě jednou, dokonce ještě silněji než předtím. Hrozně to bolelo.
„Palice dubová!“ vykřikl Biff přes rameno, když odcházel k svému vozu.
Marty si svíral břicho a úpěl. Ale ať to bolí jakkoliv, musí vstát a jít za Biffem.
Podařilo se mu zvednout se na kolena. Viděl, jak Biff hází sportovní knihu na zadní sedadlo, pak nasedá a odjíždí.
Marty neměl nejmenší možnost ho pronásledovat. Měl dost potíží, aby se vůbec postavil. Když se mu to konečně podařilo, nejistě se kymácel. Párkrát se opatrně nadechl. Zdálo se, že je v pořádku. Měl sice pár podlitin, ale nic zlomeného.
Musí se sejít Docem! S rukama přitisknutýma na bolavé boky zamířil k požárnímu schodišti, které vedlo na střechu gymnázia.
Marty měl malé zpoždění, takže Doc měl dost času, aby od DeLoreanu odvázal všechny ty praporky. Stočil je do klubka, ale co s nim?
Hodil ho dozadu do DeLoreanu. Jednou tam udělá pořádek.
Otočil se, když za sebou zaslechl sténám.
Proboha! Byl to Marty. Špinavý v obličeji, šaty roztrhané. Vypadal, jako by ho přejel náklaďák.
Marty zdolával poslední příčky kovového žebříku a dokonce se pokusil o úsměv.
Doc mu pomohl dostat se na střechu.
„Marty!“ vykřikl Doc, když mu pomáhal ze žebříku. „Co se stalo?“
Marty zavrtěl hlavou.
„Zvoral jsem to, Docu! Biff mě načapal a dostal tu knihu zpátky. Odjel s ní svým vozem!“
Doc se podíval ze střechy. Ani slechu, ani vidu po Biffovi nebo jeho staré fordce.
„Kterým směrem odjel?“ zeptal se.
Marty se na chvilku zamyslel a snažil se přitom udržet se na nohou.
„Na východ.“
Doc řekl Martymu, aby nasedl do DeLoreanu. Měli co na práci.
Jakmile Marty znovu popadal dech, cítil se lépe. Pár dnů ho to bude bolet, ale věděl, že jinak je v pořádku. Doc zamířil s DeLoreanem na východ a sledoval hlavní silnici vedoucí z města. Nyní stačilo, aby se Marty soustředil a svým malým binokularem pročesával oblast pod nimi, dokud neobjeví Biffa.
Za chvíli spatřil osamocený vůz, který uháněl plnou rychlostí po silnici. Podíval se binokularem. Ano, byl to opravdu Biff! Marty dokonce na zadním sedadle rozpoznal sportovní almanach.
Ukázal na vůz pod letícím DeLoreanem.
„To je on, Docu! Stačí přistát na něm a rozbít to jeho auto!“
Ale Doc svraštil obočí a zavrtěl hlavou.
„Ne, Marty, nemůžeme riskovat, že by se DeLorean poškodil. Nechceme tady přece zůstat.
Marty se podíval dolů na Biffovo auto a pak znovu na Doca.
„Tak co tedy uděláme?“ zeptal se.

Doc se usmál způsobem, který Marty dobře znal.
Doc měl jiný plán.
To tedy ano, Marty musel uznat, že když Doc přišel s nějakým plánem, byl to opravdu plán.
Teď se vyplatilo, že Doc nikdy nevyklízel zadní prostor DeLoreanu. Zřejmě se tam ještě najde vzná-šedlo - to, které v budoucnosti dala Martymu ona malá dívka.
Doc zhasl přední světla a snesl se tak nízko, že se DeLorean málem dotkl země, pak zrychlil a málem narazil do zadního nárazníku fordky.
Zbytek byl na Martym.
Ten otevřel dvířka a rychle provlékl levou nohu smyčkou vzadu na vznášedle. Pak vystrčil vznášedlo z vozu a zatímco se dál přidržoval jednou rukou DeLoreanu, brzo se vznášel ve vzduchu.
Teď se Marty musel pohybovat dopředu vedle DeLoreanu a zachytit se Biffova auta. Vznesl se vpřed a letěl mezi oběma auty.
Už to je! Marty se usmál, když se chytil zadního nárazníku fordky. Volnou rukou zamával na Doca. Ten mu také pokynul a pak se vznesl s DeLoreanem k obloze.
Biff měl rádio puštěné na plné pecky a nohou se-šlapoval pedál až na podlahu. Ale ani jednou se nepodíval do zpětného zrcátka. A kniha ležela na zadním sedadle, jenom asi metr od Martyho.
Marty zaujal správnou pozici, ale právě v okamžiku, kdy se chystal popadnout almanach, v rádiu začalo sportovní zpravodajství. Marty se skrčil, když se Biff otočil, seděl v podřepu na vznášedle, aby se schovával.
„V dnešních fotbalových zápasech vysokoškolských týmů," drmolil hlasatel, „UCLA podlehla Washingtonu 17:19, Stanford porazil Oregon 24:10.
„Do prdele!" zamručel Biff. Marty se zachmuřil. Biff už zjistil, že v knize jsou ty správné výsledky. Nyní bude dvojnásob obtížné dostat knihu zpátky.
Ale musí se o to znova pokousit. Chvilku počkal, pak se pomalu zdvihl a spatřil, jak Biff pokládá knihu na přední sedadlo spolujezdce.
To je teda smůla! pomyslel si Marty. Měl ji už tak blízko…Ale řekl si, že se musí uklidnit. Biff to zkrátka všechno dělal napínavější.
Marty se znovu pomalu skrčil, takže měl hlavu pod úrovní okénka, natáhl se a při tom se přidržoval kliky. Jestliže Biff nechal ležet knihu na předním sedadle, Marty se tam zkrátka bude muset dostat.
Marty se přiblížil až k předním dvířkám. Popadl kliku a stiskl knoflík. Dveře se otevřely.
Marty strčil ruku dovnitř a sevřel almanach.
V tu chvíli se Biff podíval vedle sebe.
„Hele!" zaječel.
Spatřil Martyho ruku na sportovní knize. Popadl ji a podíval se na Martyho, který stál v otevřených dvířkách.
„Zase ty!" vykřikl.
Marty se snažil přitáhnout knihu k sobě, ale Biff ji držel příliš pevně. Martyho napadlo, že snad bude muset vlézt do auta.
Jenomže Biff měl jinou představu. Pravou nohu zdvihl z pedálu plynu a místo ní tam dal levou. Pravou pak kopl do dveří, ale držel je otevřené, zatímco Marty v nich ještě stál.
Marty pustil knihu. Ale Biff také.
Svalnatý teenager pustil nohu z plynu a v tom okamžiku almanach vzlétl. Dopadl na sklápěcí střechu a vítr ji zavál na čelní sklo.
Teď se Marty musí knihy zmocnit.
Začal postupovat podél dvířek k čelnímu sklu.
K jeho překvapení se Biff nesnažil zastavit. Místo toho se zašklebil a přišlápl plyn až na podlahu.
Doc přepnul DeLorean na automatického pilota, aby mohl svým malým binokulárem sledovat všechno, co se dělo pod ním - s výjimkou okamžiků, kdy mu tu a tam výhled zakryl oblak. Trvalo to už moc dlouho. Kdyby tak mohl Martymu nějak pomoci! Ale blíž
k fordce se už dostat nemohl. Dřív se už až moc často vydával v nebezpečí, když se ukazoval s létajícím DeLoreanem.
Viděl, jak se Marty dostal na předek auta a téměř se zmocnil knihy. Ale pak ji popadl také BifF, a pak po krátkém přetahování almanach skončil na čelním skle. Marty se k němu začal znovu přibližovat…
A znovu zakryl výhled jeden z těch otravných oblaků.
Ale to snad ne! Vpředu byla hora - Doc si vzpomínal, že to je Jáhenova hora - to znamenalo, že auto přijíždí k tunelu. A Marty byl příliš pohroužen do své činnosti, aby si vůbec všiml, kam Biffův vůz míří.
BifF prudce stočil volant doprava. Chtěl setřást Martyho jako nějaký hmyz.
Doc vytáhl walkie-talkie.
„Marty!" zakřičel. „Pozor!"
Ale to už se DeLorean vznášel nad horou a Doc ztratil Biffovo auto z očí.
Kdyby jen přijel včas!

Kapitola 21

Marty to málem odnesl.
V ten okamžik, kdy uslyšel Docovo varování, se otočil a spatřil, že se rychle blíží k tunelu.
Pomohla mu spíš náhoda. Chytil se zadního nárazníku a vznášedlo se odpoutalo od rychle uhánějící fordky. BifF strhl

volant doprava a Marty málem vrazil do stěny tunelu. Bok vozu se otřel o stěnu z hrubých cihel a kolem létaly jiskry.
Marty se stále držel zádi BifFova auta. A nadále měl v úmyslu se zmocnit toho sportovního almanachu.
Začal se znovu posunovat na vznášedle kupředu, tentokrát k řidičově sedadlu.
Stačilo jen, aby zpomalil, až se bude pohybovat kolem Biffa.
Marty vzhlédl a spatřil, jak se na něho ve zpětném zrcátku šklebí Tannen. Nemohl se dost rychle skrčit. BifF ho tvrdě uhodil do ucha.
Zadunělo mu v hlavě a málem se pustil. Nějak se mu však podařilo chytit se čelního skla. BifF se po něm znovu ohnal, ale tentokrát už byl Marty ve střehu. Uhnul před ranou a BifF musel popadnout oběma rukama volant, aby vyrovnal směr.
BifF strhl auto doleva. Chtěl praštit Martym o protější stěnu tunelu.
Marty se odtamtud musel dostat.
Ozvalo se zatroubení a Marty spatřil, jak přímo na ně míří dvě přední světla nákladáku. Biff strhl vůz zpátky do pravého proudu a nákladák minul Martyho jen o centimetry. Marty chvíli sledoval, jak se od nich tunelem vzdaluje, ale pak ucítil trhnutí, jak Biff znovu zamířil do levého jízdního proudu. Byli hrozně blízko druhé stěně. Marty musel něco podniknout.
Pak si ale vzpomněl, že vznášedla se mohla pohybovat nejen nad pevnou zemí, ale kdekoliv, jenom ne na vodě.
Napadlo ho, že by se mohl přestat snažit vyhýbat se stěně a místo toho na ni najet.
No ne, opravdu to šlo! Marty se ještě přidržoval čelního skla, ale odstrčil vznášedlo od auta a najel na stěnu tunelu. A bylo to ještě lepší, než si myslel, jízda po stěně ho vynesla do výše střechy fordky, takže nyní měl mnohem blíž k almanachu. Popadl knihu.
Biff se napřáhl přes čelní sklo v zoufalé snaze chytit Martyho za ruku.
„Ty hajzle jeden!“ zaječel.
Jenomže Marty už prostě opustil auto. Fordka vyrazila kupředu a Marty, který se už neúčastnil jejího zrychlení, se obrátil zpět. Zastrčil almanach do vnitřní kapsy bundy a zavřel ji na zdrhovadlo. Vznášedlo se zastavilo a Marty se začal volnou nohou odstrkovat k tomu konci tunelu, kterým do něho vjeli.
Zaslechl za sebou zaskřípět pneumatiky. Otočil se a snažil se přitom odstrkovat se ještě rychleji. Biff zastavil a otáčel auto.
Nemít za sebou vůz, nemusel by Marty spěchat. Jenomže teď se potřeboval dostat z tunelu dřív, než ho Biff dostihne. Jen doufal, že se dokáže odstrkovat dost rychle.
Tak kdepak jenom Marty je? Doc se už chvíli vznášel s Detoreanem nad výjezdem z tunelu a očekával, že se co nejdřív objeví Biffovo
auto. Ale neobjevovalo se nic, ani Biff, ani Marty, až na jeden velký náklaďák s hnojivem, který pod ním vjížděl do tunelu.
Vjížděl do tunelu?
Ale to snad ne, pomyslel si Doc. Marty nesmí takhle dopadnout!
Rychle se s DeLoreanem vznesl. Jenom doufal, že není pozdě, aby napravil svůj omyl.
Ale kruci!
Marty před sebou spatřil výjezd z tunelu. Ale za sebou slyšel Biffa, který se k němu rychle blížil. A Marty se už nedokázal odstrkovat na vznášedle rychleji. Nohy měl jako dřevěné a všechna žebra ho začala znovu bolet.
Jenže teď se nesměl zastavit. Byl už tak blízko konci tunelu, tak blízko úniku.
Nechtěl se už ani otáčet. Očekával, že ho každou chvíli přejedou dvě tuny fordky.
Začal se odrážet rychleji.
Jen do toho, McFlyi! Jen do toho!
Přísahal by, že i přes řev motoru slyší Biffa, jak se směje.
Proboha!
Konec tunelu se blížil, ale Martymu už nezbývaly síly. Dokonce i jeho adrenalin byl spotřebován.
Za ním zaburácelo Biffovo auto. Ještě nikdy žádný vůz nevydával takový hluk. Odstrkovat se! Musel se odstrkovat!
Před ním se najednou objevilo lano s uvázanými pestrými praporky. Vypadalo jako lano od prodejny ojetých aut - anebo z reklamy na sídliště Lyon!
Marty se lana chytil a ucítil, že se začíná vznášet do vzduchu, se vznášedlem dosud připevněným k noze.
Marty se podíval nahoru.
Z otevřených dvířek DeLoreanu na něho mával Doc. Marty se nyní pro změnu podíval dolů a spatřil
Biffův překvapený obličej, když jeho stará fordka uháněla místem, kde byl ještě před vteřinou Marty. Když se pak BifF znovu podíval na silnici před sebou, uviděl pomalu jedoucí náklaďák s hnojivem. Bylo už moc pozdě, aby šlápl na brzdu nebo se vyhnul.
„Do hajzlu!“ zaječel Biff, když fordka narazila do náklaďáku.
Pak zmlkl, protože ho zasypaly tuny hnojiva.

Kapitola 22

Zdvihl se vítr.
Marty visel na laně s praporky, které mu Doc shodil z DeLoreanu, v bezpečné vzdálenosti od Biffa: i když byl urostlý teenager teď zasypán hnojivem, nechtěl nic přenechat náhodě. Jenomže sílící nárazy větru mávaly lanem sem a tam ve stále hrozivějších obloucích. Marty nemohl zavolat Docovi přes walkie-talkie, protože musel všechnu sílu vynakládat na to, aby se držel.

Ale Doc určitě viděl, v jakých je Marty potížích. Když se blížili k tabuli u sídliště Lyon, snesl se s De-Loreanem tak nízko, aby mohl Marty z lana seskočit. Pád mu usnadnilo vznášedlo. Volnou nohou stanul na pevné zemi a druhou vyvlékl z jeho smyčky. Právě když vzhlédl k DeLoreanu, přes oblohu přejel blesk.
Ale ano! Ve svém rozčilení Marty málem zapomněl, že tohle je večer velké bouřky s blesky, ta noc, kdy ho Doc posledně vyslal do budoucnosti!
Vítr se už téměř měnil ve vichřici. Marty nad sebou viděl DeLorean, který se houpal, jak jím kymácely nápory větru. Vytáhl walkie-talkie: „Haló, Docu! Všechno v pořádku - tam nahoře?“
Viděl Doca, jak nad sebou pevně zavírá sklápě-
cí dveře, zatímco lano s praporky dosud viselo dolů. V rádiu zazněl šelest.
„V pořádku, Marty,“ odpovídal Doc přes walkie-talkie. „Ale na let je dost mizerné počasí, je moc velká turbulence, abych mohl tímhle směrem přistát. Budu muset udělat obrátku a přiblížit se zdaleka od jihu.“
Na obloze se zablesklo a v rádiu se ozval šelest.
„Máš u sebe tu knihu?“ zeptal se Doc.
Marty cítil v bundě sportovní almanach.
„Mám ji, Docu!“ odpověděl.
Další šelest, načež se ozval doktor:
„Tak ji spal!“
Spálit ji? Nepřehání to Doc trošku? Proč spálit dokonalý klíč k budoucnosti? Ale pak si Marty uvědomil, že má Doc pravdu: ta kniha sice byla opravdu dokonalým klíčem k budoucnosti, ale právě proto se musela spálit. Stále by totiž hrozilo nebezpečí že by se jí mohl zmocnit Biff nebo dokonce někdo ještě horší a proměnit budoucnost v podobnou hrůzu, jakou zažili v roce 1985, ze kterého právě unikli.
Takže ji musí spálit, ale v takovém větru? Marty se rozhodl jít za tabuli a použít ji jako clonu před větrem. V kapse nahmatal krabičku zápalek. Vytáhl ji a pohlédl na ni. Byla to ona černobílá krabička, kterou sebral, když byl zpátky v roce 1985 - v tom špatném roce 1985.
Podíval se na krabičku, kterou držel v ruce, a na tlustá černá písmena na bílém:
BIFFŮV RÁJ RADOVÁNEK
Takže spálí sportovní almanach zápalkou z krabičky, na které je reklama na obchodní říši, kterou umožnil právě onen almanach? To se Martymu zamlouvalo. Byla v tom určitá spravedlnost.
Škrtl zápalkou a držel plamínek u jednoho rohu sportovního almanachu. Papír hned chytl a za chvilku byla kniha v plamenech. Marty ji pustil z rukou a podíval se na krabičku zápalek.
Nápis na krabičce se změnil. Teď se na ní objevilo: BIFFŮV AUTOSERVIS
Biffův autoservis? Ale ten přece provozoval Biff v roce 1985 - totiž v tom skutečném roce 1985, v tom roce, odkud přišel Marty, než to všechno začalo!
Znamená to, že se také ostatní věci změnily?
Marty si sáhl do zadní kapsy kalhot a vytáhl odtamtud složený list novin, který kdysi vytrhl z onoho svázaného ročníku.
Ne. Z Martyho tváře se vytratil úsměv. Asi to všechno není tak jednoduché. Na novinové stránce dosud stál titulek
GEORGE McFLY ZAVRAŽDĚN
Jenomže jak Marty hleděl na stránku, titulek se změnil.
GEORGE McFLY VYZNAMENÁN
Obrázek pod titulkem byl teď také jiný. Ukazoval Martyho otce, jak přejímá knižní cenu!
Takže se jim to povedlo. Změnili budoucnost! Rok 1985 se vrátil tam, kam patřil.
„Noviny se změnily, Docu!“ vykřikl Marty do wal-kie-talkie. „Otec je naživu! Všechno je zase normální!“
Je to možné?
Doktor Brown přestal brát na vědomí vítr, který pohupoval DeLoreanem, a vytáhl novinový článek, který zachránil z toho strašného roku 1985. Tam zatím stála ona vůbec ne žádoucí budoucnost:
EMMETT BROWN INTERNOVÁN
Ale moment! Teď už poslední slovo nebylo „internován“. Ne, a také celý článek se změnil. Titulek nyní zněl:
EMMETT BROWN POCTĚN
A pod ním byl podtitul: „Místní vynálezce dostal univerzitní stipendium“.
Doopravdy? Univerzitní stipendium? No, to je tedy skvělé! Nyní si už Doc vzpomínal. Stál tam s dvěma dalšími muži, kteří mu předávali ten pěkný dokument jako uznání za léta, která strávil jako profesor fyziky na místní univerzitě.
Doc si úlevou oddechl. Všechno se napravilo. Budoucnost se nyní přestavěla tak, jak měla vypadat, a důkaz byl přímo tady v těch novinách. Nesedět v autě, doktor by radostí vyskočil. Poslání je skončeno! To, co nyní ještě zbývalo udělat, bylo prostou záležitostí logistiky. Doc naloží Martyho a vrátí se spolu do budoucnosti…vlastně do své přítomnosti, do dne 26. října 1985. A tentokrát to bude tentýž rok 1985, který opustili ráno dne 26. října 1985.
Doc si znovu s úlevou oddechl. Dobrodružství už skončilo.

Epilog

Přes oblohu přeběhl blesk, příliš blízko DeLorea-nu. Udeřil do stromu na druhé straně silnice. Na zem spadla velká větev.
Marty stiskl tlačítko na walkie-talkie.
„Docu? Jsi v pořádku?“

Docův hlas odpovídal uprostřed stále sílícího šelestu: „Bylo to těsné, Marty!“ posmutněle se zasmál. „MÁLEM JSEM TO KOUPIL!“
DeLorean začal stoupat, Doc otáčel létající auto, aby zahájil přistání. Marty přesně věděl, co si Doc myslí: musí se odtud dostat, než se stane něco vážného.
DeLorean mířil k Martymu, prudce se snášel z oblohy.
Pak se znovu zablesklo, ještě silněji než předtím, a blesk zasáhl DeLorean.
Ozval se rachot, dokonce ještě silnější než při překročení hranice zvuku.
Martyho na okamžik oslepilo světlo, zakryl si rukama obličej. Ale když se znovu podíval, obloha byla prázdná. Ano, byly na ní těžké mraky a blýskalo se, ale DeLorean, který ještě před chvilkou mířil dolů, zmizel.
Před Martym se sneslo na zem lano s praporky. Horní konec lana dosud hořel. Ještě před okamžikem viselo z dvířek DeLoreanu. To bylo snad všechno, co zbylo ze stroje času?
Ne! pomyslel si Marty. To by bylo šílené! Vždyť tady jde o stroj času! A stroj času přece nemůže jen tak zmizet! Musí tady někde být. I kdyby byl nějak poškozen a zahnán do nesprávné doby, Docovi stačilo znovu nastavit displej s určením cíle a s DeLoreanem se vrátit.
No, dodal pro sebe Marty, tohle dává smysl. Takže kde Doc je?
Zakřičel znovu do walkie-talkie: „Docu! Ozvi se!“
Žádná odpověď.
Marty to zkusil znovu: „Haló, Docu, slyšíš mě? Konec!“ Z walkie-talkie se ozýval jenom šelest.
„Docu, prosím tě, odpověz!“
Místo odpovědi přišel další oslnivý blesk, po němž následovalo silné zahřmění a příval deště.
Začínalo to být na pováženou. Marty se musí někde ukrýt. Ryhle se schoval za tabulí sídliště Lyon. Nad ní byla stříška právě tak široká, že se tam dalo stát v suchu.
Za tabulí někdo zanechal velocipéd. Na řídítkách měl ještě cenovku. No ano, vždyť Doc objížděl město na kole!
Ten Doc, pomyslel si Marty. Co se s ním asi stalo?
Marty vystoupil z úkrytu za tabulí.
„Docu?“ znova zakřičel, ale jeho hlas se ztrácel v bouři. Marty spatřil, že se v dešti směrem od města blíží dvě světla.
Napadlo ho, že by se měl ztratit z dohledu, protože si nepřál ještě víc potíží, než kolik jich už měl. Znovu si stoupl za tabuli a opřel o ni vznášedlo těsně vedle kola. Na druhé straně tabule zastavilo auto. Co se bude dít? Jednu tísnivou chvíli se Marty obával, že se Biffovi podařilo vyhrabat se z hnojiva. Nakoukl přes kraj tabule: ne, ten vůz byl tmavý sedan. Martymu nebyl povědomý.
Z vozu vystoupil muž s kloboukem a v pršáku.
„Haló?“ zavolal. „Je tady někdo?“
Kdopak to asi je? Ve tmě a dešti to šlo stěží zjistit, ale Marty si byl naprosto jistý, že ho ještě nikdy nespatřil. A ten pršák a klobouk: znamenalo to snad, že je od FBI?
„Marty?“ zakřičel ten muž. „Marty McFlyi?“
On znal jeho jméno? Marty přemohl nutkání vyjít k silnici.
„Marty McFlyi!“ křičel ten muž skrz bouři, „jestli jste tady, tak se, prosím vás, ukažte.“
Ten muž prozatím Martyho neohrožoval, nevytáhl zbraň ani nic podobného. Martyho napadlo, že by měl zjistit, o co jde.
Vyšel před tabuli.
Muž v pršáku se otočil k Martymu - spatřil ho. Ale jak stál před světly svého auta, bylo těžké si pořádně prohlédnout jeho obličej.
„Jmenujete se Marty McFly?“ zeptal se pršák.
Marty málem řekl, že ne. Jenomže už zašel příliš daleko. Takže bude lepší to dovést až do konce a zjistit, co se vlastně děje.
„Ano,“ odpověděl váhavě.
Muž v pršáku si ho prohlížel.
„Metr sto šedesát, hnědé vlasy, hm, hm,…“ řekl spíše jen tak pro sebe a pak dodal hlasitěji: „Marty, něco pro vás mám.“
Zastrčil ruku do pršáku. Marty o krok ustoupil. Nemá ten člověk přece jen u sebe zbraň?
Muž vytáhl dlouhou tenkou obálku.
„Dopis,“ oznámil.
„Dopis?“ zeptal se Marty a pozorněji se podíval na to, co ten druhý držel v ruce. Byla to stará zažloutlá obálka s červenou pečetí.
Muž si znovu sáhl do pršáku a vytáhl malý notes.
„Nejprve musíte podepsat převzetí…„ odmlčel se, znovu sáhl do pršáku a něco hledal ve vnitřní kapse. „…jen co najdu pero.“
Marty nemohl uvěřit svým uším.
„Vy máte pro mne dopis?“ zeptal se nevěřícně. „Ale to není možné! A kdopak vůbec jste?“
Muž v pršáku si stoupl za tabuli, aby se schoval před deštěm.
„Jsem z Western Union,“ vysvětloval a dál si prohledával kapsy, „a pár lidí u nás v kanceláři doufalo, že byste mohl vnést do té věci trochu světla.“
Usmál se na Martyho. Ten muž vlastně nepůsobil vůbec hrozivě, když teď stál mimo dosah čelních světel auta: zkrátka průměrný chlapík, asi ve věku Martyho otce.

„Víte," pokračoval muž od Western Union, „tuto obálku má naše společnost už sedmdesát let. Dali nám ji s výslovným příkazem, že má být doručena mladíkovi s vaším popisem, který slyší na jméno Marty, a přesně na tomto místě a v přesnou dobu dne 12. listopadu 1955."
Když konečně vytáhl z kapsy pero, zazubil se.
„Vsadili jsme se," pokračoval, „jestli ten Marty tady opravdu bude." Muž v pršáku si povzdechl. „A já jsem prohrál."
Marty se podíval na obálku, kterou ten muž držel v ruce. Bylo to pořád dost neuvěřitelné.
„Vy jste říkal, že sedmdesát let?"
„Přesně tak."
Podal Martymu notes a pero. „Prosím vás, podepište to na šesté řádce."
Marty se podepsal a muž mu předal dopis.
Marty rozlomil pečeť.
Vytáhl z obálky zažloutlé papíry a opatrně je rozložil. Byl to ručně psaný dopis, dobré čtyři strany dlouhý. Marty ho otočil na poslední stranu. Tam dole byl podpis:
Tvůj přítel v čase
„Doc" Emmett L. Brown
A aby nevznikla nějaká pochybnost, že to nenapsal Doc Brown, byly pod tím legračně stylizované iniciály E-L-B, kterými Doc odjakživa podepisoval všechny své zprávy a poznámky.
„Doc!" řekl Marty nahlas.
Vrátil se k začátku dopisu a začal ho číst:
Milý Marty,
pokud jsou mé výpočty správné, dostaneš tento dopis ihned potom, co uvidíš, jak do DeLoreanu udeřil blesk. Nejprve tě musím ujistit, že jsem naživu a v pořádku. Posledních pár měsíců si šťastně žiju v roce 1885…
Marty přestal číst.
„V roce 1885?" řekl nahlas.
Muž od Western Union se pokoušel nahlížet Martymu přes rameno, aby viděl do dopisu. Marty se odvrátil, aby nic nezahlédl. Pamatoval si přece Docova pravidla pokud jde o cestování v čase. A pravidlo číslo jedna znělo: Čím méně lidí o mně ví, tím líp.
Marty rychle přelétl zbytek dopisu a některá místa si pro sebe mumlal:
„Příliš mnoho gigawattů…„
Otočil stránku.
„Časové okruhy se zkrátily…"
Znovu se podíval na závěr dopisu.
„Rok 1885!" opakoval si pro sebe. Doc skončil na Divokém západě. Marty musel něco udělat - a uvědomoval si přesně, co. Strčil Docův dopis do kapsy a zamířil zpátky do města.
„Hej!" volal za ním muž od Western Union. „Nemůžete mi povědět, o co v tom dopisu vlastně jde?"
Marty běžel dál.
„Nemůžete?" zavolal znovu ten od Western Union tím nejzklamanějším hlasem, jaký kdy Marty slyšel.
Ani se neotočil. Nemohl ztrácet čas!
Marty to viděl všechno před sebou. Věžní hodiny ukazovaly deset hodin čtyři minuty. DeLorean se svou speciální supervodivou anténou,
přidanou pro tento účel, uháněl k elektrickému drátu.
A do věžních hodin udeřil blesk.
V poslední možné chvíli, než předtím málem spadl ze značné výšky, Doc Brown spojil kabely.
Hák na drátě nad DeLoreanem zasáhl elektrický drát a do kapacitátoru proudilo 1,21 gigawattu elektřiny.
Potom DeLorean zmizel v budoucnosti a zanechal po sobě jenom dvě ohnivé čáry tam, kde předtím byla jeho kola.
Doc Brown, jeho verze z roku 1955, běžel dál ulicí mezi oběma ohnivými čárami a zplna hrdla křičel: „Juhú!"
Marty pochopil, že je všechno v pořádku.
Vystoupil z přístřeší soudní budovy. Poklepal Do-covi na rameno.
Doc se otočil a úsměv na jeho tváři se změnil na výraz největší hrůzy.
„JÉÉÉ!" vykřikl.
„Jen klid, Docu" naléhal na něho Marty. „To jsem já, Marty!"
Doc prudce zavrtěl hlavou. „Ne, to nemůžeš být ty! Vždyť jsem tě právě poslal do budoucnosti!"
Marty to musel všechno vědátorovi nějak vysvětlit.
„To ano," odpověděl a snažil se mluvit co nejlogičtěji. „Poslal jsi mě zpátky do budoucnosti. Ale já se vrátil - zpátky z budoucnosti!"
„Proboha!" odpověděl mu Doc. Zavrávoral a chytil se za prsa. Podle všeho měl potíže s dechem.
„Docu!" vykřikl Marty. Co se to jenom děje?
Doc zakoulel očima a ztratil vědomí.
„Docu?" křikl Marty, ale vědátor nejevil známky života. Ten otřes pro něho byl příliš silný, šlo o jeden z oněch paradoxů, o kterých on sám povídal Martymu.
Ale jak mohl Doc pomoci Martymu, když dokonce ani on sám nedokázal čelit pravdě o budoucnosti? A co když to bylo ještě horší, než si Marty myslel, a nebude
moci Doca vzkřísit? Pak vědátor nikdy nepostaví stroj času a hlavně Marty se ani poprvé nedostane zpátky do roku 1955.

To tedy byl jeden z těch opravdových paradoxů, které mohou přivodit konec kosmu a veškerého života, jak ho známe?
„Docu?“ zavolal Marty a skláněl se nad zhrouceným přítelem.
„Doktore?“
Ale Doc neodpovídal.

Z anglického originálu Back to the Future, Part II
vydaného nakladatelstvím Headline Book Publishing PLC, London, v roce 1989
Přeložil Ljubomír Oliva
Odpovědná redaktorka Milada Rezková
Obálka Šárka Habětínová
Sazba Petr Berger
Vydalo nakladatelství Cinema jako svou 8. publikaci
Praha 1992
Vytiskly Tiskárny, s. p. Vimperk
Náklad 25000 výtisků
Doporučená cena 41 Kčs
Tematická skupina 13/34